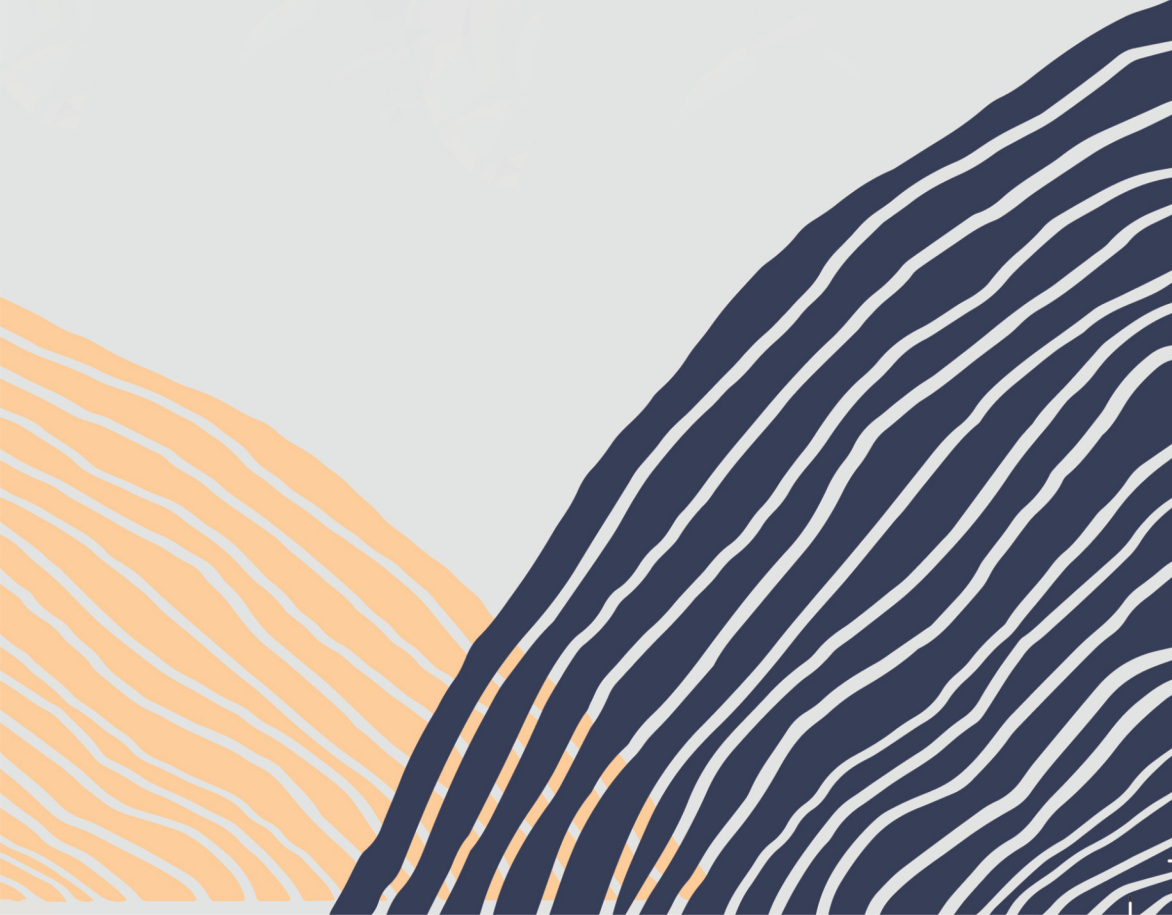

EN ÇOK SATAN YAZAR

JOHN BEVERE

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Tanrı'ya yakın bir yaşam sürmek

Sevgili dostum,

Kutsal Kitap hepsi doğru ve hayatlarımızı değiştirme potansiyeline sahip pek çok görkemli vaatlerle doludur. Ancak gerçekten en muhteşem vaatlerden biri Tanrı'nın O'nu yakından tanımanızı özlemesidir!

Yakup Mektubu'nda gelmiş geçmiş en büyük daveti görüyoruz, "*Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır*" (4:8). Bir an durup bunu düşünün: evrenin, dünyanın ve içindeki her şeyin Yaratıcısı varlığını istiyor. Sadece varlığını değil, size yakın olmak istiyor, çünkü sizinle kurduğu ilişki konusunda tutkulu bir Tanrı olduğunu söylüyor.

Evrenin Yaratıcısı'nın muhteşem ve sarsılmaz daveti, sadece uzaktan söylenen sözler ve ritüellerle O'na tapınmanız değil, O'nun yüreğini tanıdığınız anlamlı ve yakın bir ilişkiye girmenizdir.

Dostum, bu davete icabet etmenizi, harika ve heyecanlı bir yolculuğa başlamanızı, Baba'ya yaklaşmanızı ve Tanrı'nın yüreğinin derinliklerine açılmanızı teşvik ediyorum.

Mesih'te kardeşiniz,

John

MessengerX

John
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

EN ÇOK SATAN YAZAR

JOHN BEVERE

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Tanrı'ya yakın bir yaşam sürmek

Drawing Near by John P. Bevere, Turkish
© 2023 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as Drawing Near

Additional resources in Turkish by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX App**
To contact the Author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Tanrı'ya Yaklaşmak. Yazar John Bevere, Türkçe
© 2023 Messenger International
MessengerInternational.org
İngilizce'deki özgün adı Drawing Near

John ve Lisa Bevere'nin Türkçe yayınlanan diğer yayınlarını **MessengerX.com** sitesinden ve **MessengerX** uygulamasından ücretsiz indirebilir ve online seyredebilirsiniz.
Yazarla iletişim kurmak için: JohnBevere@ymail.com

Bu kitap Uluslararası Messenger hizmetinin bir hediyesidir ve
SATILIK DEĞİLDİR

App Store, ABD ve diğer ülkelerde kayıtlı Apple Inc. şirketinin ticari bir markasıdır.
Google Play ve Google Play logo ise Google LLC şirketinin ticari markalarıdır.

İÇİNDEKİLER

<i>Giriş</i>	V
<i>Bölüm 1: Tüm Zamanların En Büyük Daveti</i>	1
<i>Bölüm 2: Tanrı'nın Arayışı</i>	9
<i>Bölüm 3: Açlığınızı Koruyun</i>	23
<i>Bölüm 4: O'nun Varlığı İçin Tutku</i>	39
<i>Bölüm 5: Perdenin Ardında</i>	51
<i>Bölüm 6: Tanrı'nın Dostları</i>	65
<i>Bölüm 7: Hakiki Yakınlığı Ne Engeller?</i>	85
<i>Bölüm 8: Hakiki Tapınma</i>	107
<i>Bölüm 9: Tanrı'nın Birlikte Yaşadığı İnsanlar</i>	121
<i>Bölüm 10: Kutsal Ruh'la Yakınlık</i>	133
<i>Bölüm 11: Baba'nın Vaadi</i>	153
<i>Bölüm 12: Yakınlığın Dili</i>	177
<i>Bölüm 13: İmanın Verdiği Tam Güvence</i>	201
<i>Bölüm 14: Tanrı'ya Yaklaşmak</i>	221
<i>Ek A</i>	231
<i>Ek B</i>	235

GİRİŞ

1991 yılında Tanrı yüreğime çok net konuştu, “Oğlum, yazmanı istiyorum.”

Bunu takip eden günlerde karışık duygular içindeydim. Bir taraftan korku beni kuşatıyor ve zihnimi kesinlikle başarısız olacağımlı söyleyen düşüncelerle dolduruyordu; diğer taraftan bu durum bana çok gülünç geliyordu. Yazmaktan nefret ederdim! Okulda ne zaman bir kompozisyon yazma ödevi verilse bomboş sayfalara saatlerce bakardım. Sonra üniversite sınavının sözel kısmında başarısız oldum. Edebiyatla ilgili her şeyden tiksindiğim için üniversitede mühendislik okumaya yöneldim.

Şimdiyse Tanrı bana yazmamı söylüyordu. İmkânı yok! “Doğru duymuş olamam” diyerek kendimi teselli ediyordum. Bu nedenle Tanrı’nın sözünü savsakladım, ama hiçbir şey yapmadan geçirdiğim on ayın sonunda, Tanrı iki hafta arayla iki ayrı eyaletten aynı mesajı ileten iki kadını bana gönderdi. İkisi de beni nazikçe, ama sertçe uyardılar, “John, eğer Rab’bin sana verdiği mesajları yazmazsan, bu görevi bir başkasına verecek ve sen itaat etmediğin için yargılanacaksın.”

GİRİŞ

İkinci kadın konuştuğunda, Tanrı korkusu üzerime geldi ve yazmaya karşı hissettiğim korkuya ve tiksilmeye ağır bastı. Tanrı'nın sözünü dinlemeye karar verdiğimde olanları hatırlıyorum; daha önce düşünmediğim ya da duymadığım düşünceler ben yazarken hızla bir araya geldi. Bunların benim değil, O'nun mesajları olduğunu hemen anladım. O günden bu yana yıllar geçti; şimdi kitap formunda verdiği mesajlar 130'dan fazla dile çevrilmiş, on milyonlarca kopyası basılmış ve dünya çapında dağıtılmıştır.

İlk kitabı yazdıktan sonra, asla sırf yazmış olmak için kitap yazmayacağım konusunda Tanrı'ya kişisel bir söz verdim. Sadece bana yazmamı söylediğinde yazacaktım. Bu sözüm sınıandı; 1992'den 1999'a kadar her yıl yazmam için bana bir mesaj verdi, ama Under Cover adlı kitabı yazdıktan sonra Tanrı'dan yazıya dökülecek tek bir söz bile gelmedi. Yayıncılar sonraki kitabımın ne olacağını ve yayınlayıp yayınlayamayacaklarını sormak için beni sık sık arıyorlardı, ama ben hiçbir adım atmıyordum. Henüz Tanrı'dan bir mesaj almamıştım.

Nihayet üç yıl sonra, Tanrı yazmam için yeniden bir mesaj verdi— işte bu mesajı şimdi elinizde tutuyorsunuz. Gecikmesinin bir nedeni de bu kitap düzgün biçimde çıkmadan önce Kutsal Ruh'un içimde yapması gereken bir şeyler olmasıydı. Yirmi beş yıldır imanlıyım, ancak O'na yakın olmak için asla bu kadar aç olmamıştım. Son bir buçuk yılda Rab'le daha önce hiç olmadığım kadar derin bir yakınlık içindeyim. Tüm hayatım boyunca Rab'bin önünde son on sekiz ayda ağladığım kadar çok ağlamadım. Otel odalarında, uçaklarda, ofisimde, evde ve açık havada odaklanıp dua ederek geçirdiğim zamanlarda Rab'bin Ruhu'nun güçlü etkisi altındaydım. Rab'bin varlığı hiçbir zaman bu kadar somut ve hissedilebilir olmamıştı.

Bu kitabın Kutsal Ruh'un eğitimi altında geçen yılların bir derlemesi olduğuna ve Tanrı'nın çocuğu olan size O'nun yüreğinden kopup gelen bir yakınlama daveti içerdiğine inanıyorum. Başlamadan önce birlikte dua etmemizi istiyorum. Bu sözcükleri yüreğinizden gelerek söyleyin ve çalışmamda sizler için bu duayı sesli olarak ettiğimi bilin. “Yeryüzünde dileyeceğimiz herhangi bir şey için anlaşırsak, göklerdeki Babamız'ın dileğimizi yerine getireceğini” İsa bize vaat etmiştir (Matta 18:19). Birlikte dua ederek dileğimizi sunalım:

GİRİŞ

Baba, İsa'nın adıyla, bu kitabın mesajını okurken bana göreceğ gözler, işitecek kulaklar ve algılayıp idrak edecek bir yürek vermeni diliyorum. Sana yakın yürümek ve bunu sürekli hale getirmek istiyorum. Senin öğütlerini, isteğini, sırlarını ve tutkularını bilmeyi ve varlığında sakın olmayı arzu ediyorum. Bu mesaj sadece anlayış değil, aynı zamanda sevgili Oğlun Rabbim İsa Mesih'in benzeyişine değişip dönüşmem için güç sağlasın. Çünkü O yeryüzündeyken Sana yakın olduğu için mükemmel biçimde Senin yüceliğini sergiledi. Ben de Kutsal Ruh aracılığıyla O'na yaklaşarak İsa'nın yüceliğini sergileyeyim. Bu zamanı şimdi Sana adıyorum ve bu çalışmada esinlediğin sözleri işitip kulak verdiğimde bende yapacağın değişim için şimdiden Sana şükrediyorum. Hayatım bir daha asla aynı olmayacağı için şükrederim. Bunu hizmetkârın John Bevere ile anlaşarak Senden diliyorum. Amin.

Şimdi içtenlikte ettiğiniz duayı işittiğine ve yerine getirdiğine iman ederek Rab'be şükredin. Duanızın sizi gerçekten tatmin edecek tek Kişi'nin kutsal tahtına Kutsal Ruh aracılığıyla yükselmesiyle şimdiden Tanrı'ya yaklaşmaya başladığınız için seviniyorum. Baba, İsa ve Kutsal Ruh size her zaman olduğundan çok daha yakın olsun!

En içten dileklerle,
John Bevere

BÖLÜM 1

TÜM ZAMANLARIN EN BÜYÜK DAVETİ

Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır.

YAKUP 4:8

Tanrı'nın yüreğinden kopup gelen bir çağrı, hayır, bir çılgılık var ve her geçen gün yoğunluğu giderek artmakta: "Neden varlığım olmadan tatmin oluyorsunuz; Bana yakın olabileceksen neden uzakta duruyorsunuz?"

Hepimizin hayran olduğu ve daha yakın olmak istediği arkadaşlar ya da insanlar vardır. Bunlar yüreklerimizde özel bir yere sahiptir ve onlarla birlikte zaman geçirmek, özellikle de onlardan davet almak bizim için bir zevktir. Böylesi bir birliktelik isteği bizi beklenti, sevinç ve heyecanla doldurur. Zamanımızı müsait hale getirerek onların bu davetini kabul etmek için ne gerekiyorsa seve seve yaparız.

İncil'in Yakup bölümünde gelmiş geçmiş en büyük daveti görüyoruz, "Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır" (4:8). Bir an durup şunu düşünün: evrenin, yeryüzünün ve içindeki her şeyin Yaratıcısı sizi huzurunda istiyor. Sadece huzurunda olmanızı değil, ama sizinle çok yakın olmayı arzuluyor, çünkü O bizimle tutkulu bir ilişki isteyen "kıskanç bir Tanrı'dır" (Mısır'dan Çıkış 34:14).

TANRI'YA YAKLAŞMAK

İşte Tanrı'nın değişmeyen arzusu budur. Bu daveti yapan O'dur, çünkü çocuklarının O'nu tanımasına özlem duyar. Böyle yakın bir ilişkiyi mümkün kılmak için insanın günaha düşüşünün ardından binlerce yıllık karmaşık hazırlıklar yapılması ve büyük bir bedel ödenmesi gerekmiştir. İsa'nın en yakın arkadaşlarından biri olan Yuhanna şöyle der:

Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimse görmedi. Baba'nın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul O'nu tanıttı. (Yuhanna 1:18)

Adem Rab'bi açıkça görürdü; ama günah ya da söz dinlemezlik nedeniyle Tanrı'nın görkemli huzurundan kovuldu ve tüm insanlık onun kaderini paylaştı. Artık insanlar Tanrı'yı bir zamanlar Adem'in gördüğü ya da tanıdığı gibi ne görebilir ne de tanıyabilir. Ancak Baba, büyük tutkusu ve merhametiyle bizi bu korkunç ayrılıktan kurtarmak için özlemlerle yanıp tutuştu. Bu nedenle, O'na Rabbimiz olarak iman ettiğimiz takdirde, bizi karanlıktan kurtarıp Tanrı'yla barıştıracak bedeli ödemesi için başlangıçtan beri Baba ile birlikte olan İsa'yı, yani insan bedenindeki Tanrı'yı gönderdi.

Ancak, Tanrı ve insanın bu yeniden birleşmesi tam anlamıyla duyurulmadığı gibi çok fazla deneyim edilmedi. Günahtan ve ölümden kurtuluşu vurguladık, ama özgür kılınan herkesi bekleyen yakın paydaşlığı bildirmeyi ihmal ettik. Bu ihmalin bedeli ağırdır ve hatta felakettir, zira birçok insan Tanrı'yı yakından tanımanın güzelliğini özlemektedir. Bu trajedinin bir paraleli Eski Antlaşma'da İbrahim'in soyundan gelenler arasında görülmüştür.

İKİ FARKLI MOTİVASYON

Musa'nın tutumu ile soydaşları olan İsrailoğulları'nın tutumları ve davranışsal kalıpları arasındaki tezat beni her zaman şaşırtmıştır. Mısır'dan Çıkış kitabı, İbrahim'in soyundan gelen İsrail halkının acımasız bir esaret altında inim inim inlemesiyle başlar. Neredeyse dört yüz yıldır Mısır'da yaşıyorlardı. Başlangıçta Mısır'ın nimetlerinin tadını çıkardılar, ancak çok geçmeden kölelik boyunduruğuna girdiler ve türlü eziyetlere maruz kaldılar. Çektikleri acılardan kurtulmak için Tanrı'ya yakarmaya başladılar.

TÜM ZAMANLARIN EN BÜYÜK DAVETİ

RAB yakarışlarını duydu ve bir kurtarıcı olarak onlara Musa'yı gönderdi. Musa İbrani olarak doğmasına rağmen ölümden kurtuldu ve firavunun torunu olarak onun ev halkı içinde yetiştirildi. Bir Mısır prensi olsa da, öz halkı olan İsraililer'in çektikleri acılara kayıtsız kalmadı, ama canını kurtarmak için çöle kaçmak zorunda kaldı. Yıllar sonra İsrail halkını Tanrı'nın Sözü ve gücüyle esaretten kurtarmak için geri döndü.

İsraililer'in Mısır'ın boyunduruğundan kurtulması bizim günaha kölelikten kurtulmamızla paraleldir. Mısır dünya sistemini simgelerken İsrail halkı da kilisenin bir temsilidir. Yeniden doğduğumuzda, dünyanın zorbalık ve baskı sisteminden özgür kılınırsınız.

İsrailoğulları'nın Mısırlılar tarafından ne kadar zalimce istismar edildiğini ve ezildiğini hayal etmek zor değildir. Sırtlarında angaryacıların kırbaçlarının açtığı derin yaralar vardı; gecekondu oturma ve Mısırlılar'ın artıklarını yiyorlardı. Köle olarak Mısırlı efendilerinin mülklerini inşa ettikleri için bir mirasa kavuşma umutları yoktu. Firavunun emriyle acımasızca katledilen binlerce İbrani bebeğin yasını tutuyorlardı.

Bütün bu zulüm altında acı çekmelerine rağmen çabucak unutuyorlardı. Mısır'dan kurtulduktan sonra bile, işler ne zaman ters gitse Mısır'dan çıktıkları için pişmanlık duyar ve "Mısır'a dönmek bizim için daha iyi değil mi?" gibi beyanlarla özgürlük için ettikleri yakarışları yok sayarlardı. Hatta "*Kendimize bir önder seçip Mısır'a dönelim*" diyecek kadar nankörleştiler (Çölde Sayım 14:4, *yazarın vurgusu*).

Ama Musa için durum tam tersiydi; aralarında Mısır'da zengin ve rahat bir yaşam süren tek kişi oydu. Aslında dünyada hiç kimse ondan daha iyi koşullarda değildi. Dünyanın en zengin adamı tarafından büyütülmüş, en iyi yerde oturmuş, en iyi yiyecekleri yemiş, en iyi giyecekleri giymiş ve en iyi öğretmenlerden dersler almıştı. Her ihtiyacıyla ve isteğiyle hizmetkârları ilgileniyordu. Hem servet hem de idare bakımından onu büyük bir miras bekliyordu. Musa bütün bunları kendi rızasıyla arkada bıraktı ve İsrailoğulları'nın aksine ne arkasına baktı ne de geride kalanlara özlem duydu.

Bu farkı yaratan neydi? Bunun cevabı Musa'nın Tanrı'yla karşılaşmış olmasıydı. Alevi gördü ve yaklaştı. Yaşayan Tanrı'yla yanan bir çalıda buluştu; İsraililer bunu yaşamadılar! RAB onu çağırdığında o yaklaştı. Daha sonra İsrailoğulları çok daha harika bir davet aldıklarında uzakta durdular (bkz. Mısır'dan Çıkış 20:18–21).

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Topluluklara konuşurken sık sık şunu sorarım, “Musa, Mısır’dan çıktıktan sonra İsrail halkını nereye götürüyordu?” Normalde verilen cevap “Vaat Edilmiş Ülke” olur. Ancak bu tam doğru değil. Horev Dağı’na ya da Sina Dağı’na doğru yol aldılar. Tanrı’nın Musa aracılığıyla firavuna söylediği sözü hatırlayın, “Halkımı saliver, çölde bana tapsınlar” (Mısır’dan Çıkış 7:16). Söylediği söz “Halkımı saliver, bir ülke miras alsınlar” değildi. Musa neden onları çağlardan beri arzu ettikleri ülkeden önce Vaat Eden Kişi ile tanıştırmaya götürmüştür? Eğer önce Vaat Edilmiş Ülke’ye götürseydi, ülkeyi Vaat Eden Tanrı’dan daha çok vadin kendisini seveceklerdi. Musa, İsrail halkını Tanrı’yla görüştüğü yere götürmek için sabırsızlanıyordu.

Bizler de büyük oranda aynı şeyi kiliselerimizde yaptık; İsa’nın gerçekte kim olduğundan daha çok O’nun bizim için yapacaklarını vaaz ettik! Bunun sonucunda Tanrı’ya kimliği nedeniyle sevinçle hizmet etmek yerine, esasen çıkar için Tanrı’ya izleyen birçok insan yetişti. Bu durum bir adamla parası için evlenen bir kadına benzetilebilir; kadının motivasyonu kocasını kimliği için tanımak değildir, onun kendisi için yapacağı şeylerle ilgilenir. Ah, belki onu bir dereceye kadar sevebilir, ama tümü yanlış sebeplerden ötürüdür.

O’nunla ilişki kurmayı ihmal etmek pahasına Tanrı’nın nimetlerini öne çıkaran kişiler, Tanrı’nın kimliğine duyarlı olmak yerine, O’ndan bir şeyler almak için gelen öğrenciler yetiştirirler. O eşsizdir ve hiç kimse O’nun yüceliğiyle kıyaslanmaz. Musa’nın deneyim ettiği gibi, Tanrı’yla karşılaşıldığında bütün vaatler değer kazanır. O her şeyden, hatta verdiği nimetlerden bile daha harikadır.

Tanrı’nın İsrail halkını kurtarmasının başlıca amacı O’nu tanımaları ve sevmeleridir. Tanrı, kendisini onlara tanıtmak istedi. Onlara şöyle dedi: “Sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz” (Mısır’dan Çıkış 19:4). Ancak onlar Tanrı’nın amacını göz ardı ettiler.

Tanrı’nın halkına yakın olma özlemi ne azaldı ne de değişti, zira bu arzu O’nun sözünde sürekli olarak vahyedilir ve Pavlus’un tutkulu duasında kendisini gösterir:

Rabbimiz İsa Mesih’in Tanrısı, yüce Baba, kendisini tanımanız için size bilgelik ve vahiy ruhunu versin diye dua ediyorum.
(Efesliler 1:17)

TÜM ZAMANLARIN EN BÜYÜK DAVETİ

Tanrı, tutkusunu tanıtmıştır. Tanrı yeniden doğmuş her çocuğunun O'nu derinden ve yakından tanımasını arzular! Vay canına, bu sizi heyecanlandırmıyor mu? Eğer hayırsa, bir an düşünün ve bunun ne kadar harika bir şey olduğunu anlayın.

Yaşayan bir Tanrı'ya, çocukları için yürekte acı çeken Gerçek Baba'ya iman ediyoruz. O, etkileşim kurmayı arzulayan bir iletişimcidir. Pavlus, bocalayan Korintlilere bunu açıklamaya çalışıyordu: “Biliyorsunuz, putperestken şöyle ya da böyle sapıtılıp dilsiz putlara tapmaya yöneltmişsiniz” (1. Korintliler 12:2–3). Pavlus'un teşvik sözlerinde Babamız Tanrı'yı bütün sahte ilahlardan ve putlardan ayıran başlıca niteliklerinden birini görüyoruz—O konuşur!

“ARABAYI KENARA ÇEK”

Geçenlerde araba kullanırken Kutsal Ruh yüreğime konuştu, “Söylemem gereken bir şey var. Arabayı kenara çek.”

Tanrı bana bir şey yapmamı söylediğinde, o anda ne kadar uygunsuz ya da önemsiz görünse de, hemen itaat etmem gerektiğini öğrendim. Rab Musa'nın dikkatini çektiğinde, çölün batısında kayınbabasının sürüsünü gütmüyor muydu (Tanrı'nın bizim dikkatimizi çekmek için kullandığı farklı yollar var)? Tanrı bir çalıya geldi ve çalının hiç tükenmeden yanmasına neden oldu.

Musa'nın kendi kendine şöyle dediğini okuyoruz, “Gidip bir bakayım” (Mısır'dan Çıkış 3:3). *Gidip* diye çevrilen İbranice sözcük *cuwr*'dur. Kutsal Yazılar'ın orijinal dil uzmanı James Strong bu sözcüğü “dönmek” olarak tanımlar. Musa, Kutsal Olan'ın çağrısına karşılık vermek için planladığı eylem akışından kasten döndü.

Daha sonra şöyle okuyoruz, “RAB Tanrı Musa'nın yaklaştığını görünce, çalının içinden, “Musa, Musa!” diye seslendi. Musa, “Buyur!” diye yanıtladı.

Tanrı ancak Musa'nın yolundan dönüp yaklaştığını görünce ona adıyla seslendi. Eğer Musa çalıya o anda tepki göstermeseydi, Rab'bin ona seslenmeyeceğine inanıyorum. Tanrı Musa'yı sürü Yitro'nun ağlındayken çağırmadı; en uygun zaman o değildi. Ya Musa şöyle düşünmüş olsaydı, *Eğer şimdi sürüye dikkatimi vermezsem, her yana dağılacaklar ve sonra onları toparlamak saatlerimi, hatta bütün bir günümü alacak. Günüm bölünmesin diye işlerimi bitirdikten sonra gelip yanan çalıyı incelerim.* Sonuç aynı olur muydu?

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Bazıları Tanrı'nın çok daha dramatik bir şey yapacağını düşünebilir, ama bu O'nun doğasıyla tutarlı olur muydu? Gençliğinde Başkâhin Eli ve oğullarının yönetiminde RAB'be hizmet eden Samuel'i düşünün (bkz. 1. Samuel 3). Bir gece yatağına uzanır ve "Samuel! Samuel!" diye bir ses işitir.

Samuel Eli'ye koşar ve "Beni çağırdın, işte buradayım" der.

Eli ise "Ben çağırmadım, dön yat" diye karşılık verir.

Samuel ikinci kez adının çağrıldığını işitir ve yine kâhine koşunca aynı cevabı alır. Bu durum üç kez tekrar eder ve sonunda kâhin durumu anlar ve çocuğa nasıl yanıt vereceğini söyler. Dördüncü kez "Samuel! Samuel!" diyen sesi duyunca nasıl yanıt vereceğini artık bilmektedir; "Konuş, kulun dinliyor". Bunun üzerine RAB konuşur ve onunla isteğini ve henüz açıklanmamış sırları paylaşır.

Tanrı farklı bir şey yapabilirdi. Belki ikinci kez Samuel'in anlamadığını gördüğünde "Samuel, Eli'ye koşma. Ben senin Tanrın RAB'bim ve seninle konuşmak istiyorum" diyebilirdi. Ama O'nun yolu bu mudur? O sadece tanınmayı değil, ama aranmayı ve fark edilmeyi arzular. Azimli bir sebat gerektirse bile ruhta gayret edip O'nu arayan ve O'nun peşine düşen kişiler aramaktadır.

Müjde metinlerine baktığımızda buna benzer temayı görmekteyiz. İsa beş bin kişiyi beş ekmek ve iki balıkla doyurduktan sonra öğrencilerine tekneye binip kendisinden önce karşı yakaya geçmelerini söyler. Babası'yla zaman geçirmek için dağa çıkar. Gece vakti olduğunda öğrenciler hâlâ teknede sert esen rüzgâra karşı zorlukla kürek çekiyorlardı ve şöyle okuyoruz:

Sabaha karşı İsa, gölün üstünde yürüyerek onlara yaklaştı.

Yanlarından geçip gidecekti. (Markos 6:48)

Şu cümleye dikkat edin: "*Yanlarından geçip gidecekti.*" O'nu gördükleri zaman korkudan bağrıştılar, ama İsa onlara "Cesur olun, benim, korkmayın!" diye seslendi. Tekneye binip onlara katılınca rüzgâr dindi. Eğer bağrışmasalardı, yürümeye devam edecekti. Yanlarından geçip gidecekti, eğer bağrışmamış olsalardı, onlara katılmak için yönünü değiştirmeyecekti.

TÜM ZAMANLARIN EN BÜYÜK DAVETİ

Bize doğru bir adım atmak Tanrı'nın genel uygulaması gibidir ve eğer bu adıma karşılık verirsek bir adım daha atar ve yaklaşır. Eğer karşılık vermezsek kendisine zorla yol açmaz ya da eylemlerimize zoraki müdahale etmez. Kim bilir, eğer Musa yolundan dönmüş olmasaydı, Tanrı Samuel'in durumunda olduğu gibi ve İsa'nın öğrencilerine yaptığı gibi sadece bekleyecek miydi? Çoğu zaman karşılık verecek kadar acıkmamızı bekler.

Arabada işittiğim sese geri dönecek olursak, konuştuğu zaman arabayı kenara çekmeseydim ne olacaktı? O'nunla karşılaşma fırsatını kaçırarak mıydım? Kaçırdığım zamanlar olduğuna eminim, ama bu kez yolun beş yüz metre ilerisinde bir benzin istasyonu vardı. Arabayı durduğum an Tanrı'nın Ruhu'nun yüreğime konuştuğunu duydum, "Ben 'Sürekli dua edin' demedim mi?" (1. Selanikliler 5:17).

"Evet, Rab, dedin" diye yanıtladım.

Bir soru daha sordu, "Dua monolog mu yoksa diyalog mu?"

"Diyalogdur, Rab, iki taraflı konuşmadır."

Sözleri hızlıca geldi, "Eğer sürekli dua edin dediysem, bu sizinle sürekli iletişim kurmak istediğim anlamına gelir!"

Heyecanlandığımı söylememe gerek yok. Bana verilen harika fırsatın farkına vardım ve bu fırsat sadece benim için değil, çocuklarının her biri için.

Şimdi şöyle sorabilirsiniz: *Tanrı'nın hiç durmaksızın konuşacağını mi söylüyorsun?* Yüreğime söylediği şey bu değil. O sürekli iletişimde olmayı arzuladığını söyledi. Sözcükler iletişim kurmanın çok sayıdaki ve çeşitli formlarından sadece biridir. Eşim bana bir bakış atabilir ve aramızda hiçbir sözcük geçmeden bana ne söylediğini bilirim ve bazen o tek bakışla bana söyledikleri konusunda üç sayfalık yazı bile yazabilirim. Neden? Çünkü yirmi yıldan fazla bir zamandır birlikteyiz ve onun iletişim yollarını ve üslubunu öğrendim. Siz de bizimle aynı odada olabilirsiniz, ama bu bakışlardan biri size hiçbir şey ifade etmez. Neden? Çünkü onu benim tanıdığım gibi tanıyorsunuz. Aslında, evliliğimizin ilk birkaç yılında mesajı ben de almamış olabilirim. Ama şimdi onunla birlikte yirmi bir yıl yaşadıktan sonra, onun nasıl iletişim kurduğu hakkında daha fazla şey öğrendim.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

YAKLAŞMA ÇAĞRISI

Bu kitabın bir “nasıl yapılır” broşürü olmadığını, daha çok nihai hedefimiz olan Tanrı'nın yüreğine yönlendiren bir haritaya ya da bir kılavuza benzetilebileceğini söyleyebilirim. Eğer ıssız bir adada gömülü bir definenin yerini gösteren bir haritam olsaydı, ıssız adaya seyahat edip bölgeyi teftiş edene dek bunun bana bir yararı olmazdı; ve sonra definenin saklı olduğu yere varmak için patikalarda yürümek, tepeleri tırmanmak ve vadilerden geçmek için çaba harcamalıyım. Kendi adıma bir bedel, enerji ve çaba gerektirecekti. Harita bana sadece yolu gösterecek, zamanımı boş çabalarla ve gereksiz keşiflerle geçirmemi engelleyecek ve beni bazı gizli tuzaklardan koruyacaktır. Bu kitap işte o haritaya benzer; Tanrı'nın yüreğine doğru harika ve heyecanlı yolculukta bana katılmanız için bir davettir. Bu sayfalarda yer alan Tanrı'nın Sözü sizi yoldan saptırmaya çalışan çukurlardan, tuzaklardan ve tehlikelerden koruyacaktır. Sizi gereksiz belalardan ve beyhude çabalardan esirgeyecektir.

O halde hazırsanız başlayalım!

ÇALIŞMA SORULARI

1. Hayatınızdaki hangi olay ya da deneyim bu kitabı okumak için arzunuzu tetikledi?
2. Tanrı'nın yaklaşma davetinin şu örneklerini düşünün:
  - Musa yanan bir çalı gördü ve incelemek için yolunu değiştirdi. Böyle yapınca Tanrı ona seslendi.
  - Genç Samuel “Konuş, kulun dinliyor” diye yanıt vermeden önce dört kere ses işitti.
  - Öğrenciler İsa'nın su üzerinde onların yanından geçecekmiş gibi yürüdüğünü görünce bağırıştılar.

Tanrı'nın size yaptığı daveti bu örneklerden hangisi en iyi biçimde ifade ediyor? Karşılık verdiniz mi? Evetse, verdiği karşılığın doğası neydi?

3. Duanın bir diyalog, yani iki taraflı bir konuşma olduğunu düşündüğümüzde, Tanrı'nın hem sözlü hem de sözsüz olarak sizinle kurduğu iletişim nedir?

BÖLÜM 2

TANRI'NIN ARAYIŞI

Rab dedi, “Seni kendimden üstün saydım.”

Kutsal Kitap belli başlı temalar içerir; bu gerçekler Yaratılış’tan Vahiy’e kadar uzanıp gider. Bu temalardan biri Tanrı’nın insana olan tutkulu arzusu ve insanı arayışıdır. Tanrı’nın bize yaklaşma arzusunun bizim O’na yaklaşma arzumuzdan çok daha büyük olduğu bir gerçektir!

Aslında bizi özler (bkz. Yakup 4:5). Buradaki özlemek ifadesi “yoğun bir hasret” anlamındadır. Zamanın başlangıcından beri yüreğinin derinliklerinden gelen çığlık bu olmuştur. Adem günah işledikten sonra, Tanrı’nın ilk sözleri bir yargı sözü değildi; aksine “Neredesin?” diye sordu. Yüreğinden kopan çığlığı duyabiliyor musunuz? “Benden neden gizleniyorsun?” O’nun bize duyduğu özlemi tarih boyunca izleyelim.

ADEM'İN BÜYÜK, BÜYÜK, BÜYÜK, BÜYÜK TORUNU

Adem'in büyük, büyük, büyük, büyük torununun adı Hanok'tu. Hanok'un bir gün Adem'e gittiğini ve ona bahçede geçirdiği zamanları sorduğuna inanıyorum. Yaşayan Tanrı ile yürümenin gerçekte nasıl bir şey olduğunu anlamak istedi. Belki şunu merak edebilirsiniz, Hanok nasıl oldu da büyük, büyük, büyük, büyük babasıyla konuşabildi? Bunun cevabı şu: eğer 930 yıl yaşarsanız, büyük, büyük, büyük... torununuzu görürsünüz. Hanok dünyaya geldiğinde Adem sadece 622 yaşındaydı.

Aritmetiksel bir hesapla Adem'e geldiğinde Hanok'un 65 yaşında olduğunu, Adem'inse 687 yaşında olduğunu söyleyebiliriz. Kutsal Kitap'ın Yaratılış kısmında söylendiği gibi, toplam 365 yıl yaşamış olmasına rağmen, Hanok'un 300 yıl Tanrı yolunda yürümesinden bu sonuca varabiliriz.

Hanok 300 yıl Tanrı yolunda yürüdü. Başka oğulları, kızları oldu. Hanok toplam 365 yıl yaşadı. (Yaratılış 5:22-23)

Bu nedenle, Hanok için her şeyin 65 yaşındayken atası Adem'in dudaklarından bereketi ve yüreğindeki kederi dinledikten sonra değişmiş olması mümkündür.

Elbette sadece hayal ediyorum ve elimde bunu destekleyecek metinler yok. Hanok'un bahçeyi sormak üzere meşhur atasına gitmek için cesaretini toplaması yıllar almıştır, çünkü Adem bu kederli konuyu açmak istemezdi. Adem'in soyundan gelenlerin tümü bunu bilirdi ve muhtemelen küçüklüğünden beri Hanok'u bu konuda Adem'le konuşmaması için uyarmışlardı.

Tarihi Yahudi metinleri bahçeden kovulan Adem'in yaşadığı depresyondan söz eder. Bu günahın ağırlığı dayanılır gibi değildi. Bazı metinler Adem ve Havva'nın yaşadıkları utanç nedeniyle birbirlerinin yüzüne bakamadıkları için karanlık mağaralarda oturduklarını anlatır. Adem yüceliğini yitirmişti. Tanrı'yla birlikte yürüme vaadini almak bir şeydir, ama O'nun yüceliğinde oturmanın somut gerçekliğini kaybetmiş olmak tamamen başka bir şeydir. Adem dile getirilemez bir kayıp yaşamıştı, ama Hanok ısrar etti ve Adem'in eski yürek acısını dinleyip bunu iman ve beklentiyle karıştırdı. Sonraki kuşaklar Adem'in kaybı nedeniyle kendi aralarında hayal kırıklığı içinde söylenirken, Hanok burada bir vaat gördü; "Tanrı yolunda yürüyeceğim."

TANRI'NIN ARAYIŞI

İkisinin karşılaşmasını ancak hayalimde canlandırabilirim. Hanok korkudan tir tir titriyordu, ama tutkusu sonunda korkusuna baskın çıktı. Korkunun gölgeleri arasından geçti ve daha büyük bir vaadin ışığına inandı. Onun gözünde Adem'in hikâyesi bir başarısızlık hikâyesinden çok daha fazlasını içeriyordu; Tanrı'nın insanla birlikte yürüme arzusunun bir vahiydi. Adem cennet bahçesinin şimdi sadece anılarında kalan harika bereketlerini aktarıırken, acaba Hanok'un içinde tutuşan ateşi fark etmiş midir?

Adem yürek burkan hikâyesini anlatırken ağlıyordu: "Hanok, O'nunla yürüdüm... O'nun yüceliğinde. Evrenin Yaratıcısı, gördüğün her şeyin Yapıcısı benim yanımda yürüdü! Tasarısındaki derin hikmeti benimle paylaştı; evrendeki yıldızları nasıl düzenlediğini ve parmaklarıyla yerlerine koyduğunu. O parmaklar ki, hem beni yarattı hem de elimi tuttu. Her yıldız adıyla çağırdı; mevsimlerin ve yön tayininin belirtileri olmak üzere belirledi. Dünyayı yerçekimi ve elektromanyetik alanlarla nasıl dengede tuttuğunu ve mükemmel bir iklim yarattığını anlattı. Tohumun sırrını ve kendi türüne göre nasıl ürün verdiğini paylaştı; yeryüzünün her yanına stratejik olarak yerleştirilmiş yeraltı sularıyla nasıl sulandığını anlattı. Hanok, bütün hayvanları adlandırma ayrıcalığını bana verdi—milyonlarca tür hayvanı! O'nunla birlikte konuştuk, ama son kararı bana bıraktı!"

Adem konuştuğu Hanok'un tutkusu daha da arttı. Adem gibi o da Tanrı'yla birlikte yürümeliydi; reddedilmeyecekti.

Hatta Hanok Adem'in sahip olmadığı bir şeyi miras aldı; Adem'in bedeni toprağa döndü, ama Yaratılış kitabında Hanok için "Tanrı yolunda yürüdü, sonra ortadan kayboldu; çünkü Tanrı onu yanına almıştı" diye yazılıdır (Yaratılış 5:24). Ölümü görmeden bu dünyayı terk etti.

Hanok büyük bir peygamberdi. Kendi çağı için olduğu kadar bizim çağımız için de konuştu. Son günlerde kilisede iman ediyormuş gibi görünen ve davranan, ama bu yolun gücünü yadsıyan aldatıcıların çıkacağı ve bunların yargılanacağı hakkında peygamberlik etti (bkz. Yahuda 1–15). Tanrı'nın yargısı hakkında görüşler aldı ve Rab'bin bakireden doğumundan binlerce yıl önce O'nun yargı için ikinci gelişini ilan etti.

Tanrı daha 365 yaşındayken neden Hanok'u yanına aldı? Bu büyük peygamberlik hizmeti yüzünden mi? Hayır, "Tanrı yolunda yürüdüğü"

TANRI'YA YAKLAŞMAK

ve İbraniler mektubunda söylendiği gibi “Tanrı’yı hoşnut ettiği” için (İbraniler 11:5).

Beni yanlış anlamayın. Tanrı yolunda yürüyerek güçlü ve etkili bir hizmet yürüttü, ama Rab’bi asıl hoşnut eden şey Hanok’un O’nu yakından tanımak için duyduğu ateşli tutkuydu. Tanrı’nın O’nunla yakın ilişkide olmamız için özlem duyan yüreğine dokunmuştu.

ÇAĞLAR BOYUNCA TANRI’NIN YÜREĞİNDEN YÜKSELEN ÇIĞLIK

İşte Tanrı’nın çağlar boyunca yüreğinden yükselen çığlık budur! Bize duyduğu arzunun karşılığında O’nu tanımayı arzulayan bir halk! Hanok’tan sonra Tanrı’nın yüreğine dokunan bir başka büyük büyük torun Nuh oldu. Yaratılış’ta şöyle okuyoruz, “Nuh Tanrı yolunda yürüdü” (Yaratılış 6:9). Nuh Tanrı’nın paydaşlık kurma arzusuna karşılık verdi ve O’na yaklaştı. Tanrı’ya yaklaştıkça, Tanrı da ona yaklaştı ve gelecek olayları ona bildirdi. Tüm dünyayı aniden vuran büyük yargı ilk başta Nuh ve Tanrı arasındaki bir sırdı. Nuh’un Tanrı’yla yakın ilişkisi Tanrı’nın O’nu arayanlara ve O’nunla yakın ilişki kurmak için imanla yaklaşmaya cesaret edenlere karşılık vereceğine güvenmesinden doğdu.

Tanrı’dan “Benim yolumda yürü” davetini alan İbrahim’in hayatında da aynı şeye tanık olmaktayız (Yaratılış 17:1). Bu davet tekrar ve tekrar İshâk ve Yakup’a iletildi; hatta daha Yakup doğmadan önce Tanrı “Yakup’u sevdim” dedi (Romalılar 9:13). Rab henüz Yakup Tanrı’yı aramazken onu aradı ve hepimiz için de böyle yapar. Yakup kardeşinden kaçarken Tanrı’nın onu beklediğini keşfetti. Yakup başının altına bir taş koyup yattığında, Tanrı ona düşünde başı göklere erişen ve meleklerin inip çıktığı bir merdiven gösterdi. Tanrı ve insan arasında tanrısal bir bağlantı vahyediliyordu.

Dört yüz yıl süren esaretin ardından, Yakup soyundan gelen İsrailoğulları Tanrı’nın onları kurtarmasının asıl amacı konusunda şaşkınlık yaşadılar. Onların düşüncesine göre tüm mesele bir ülke miras almakla ilgiliydi, ama bundan çok daha fazlası vardı. Tanrı’nın nihai arzusu yakınlık; tutkulu ve şiirsel sözlerle bütün halka niyetini açıkça bildirdi:

TANRI'NIN ARAYIŞI

Mısırlılar'a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz. (Mısır'dan Çıkış 19:4)

Ancak, O'nun arzusu İsrailoğulları'nın sözlerinde karşılık bulmuyordu; kurdukları cümleler çok farklı bir motivasyonu gösteriyordu: "Bizi süt ve bal akan ülkeye götürmediğin gibi mülk olarak bize tarlalar, bağlar da vermedin" (Çölde Sayım 16:14). Yürekleri miras alacakları *Kişî'*ye değil, *maddi şeylere* bağlıydı.

Tanrı Musa aracılığıyla tekrar ve tekrar arzusunu İbrahim'in soyuna açıkladı; benzer bir açıklama şudur:

Başka ilahlara tapmayacaksınız. Çünkü ben kıskanç bir RAB, kıskanç bir Tanrı'yım. (Mısır'dan Çıkış 34:14)

Tanrı tüm İsrail halkına "Sizi sevdim" dedi. Ancak cehaletleri ve yüreklerinin duygusuzluğu nedeniyle şöyle karşılık verdiler, "Bizi nasıl sevdim?" (Malaki 1:2). Tanrı'nın onlara duyduğu özleme kör olduklarından, Tanrı'nın onlara erişme çabalarını haksız yere yargı eylemleri olarak değerlendirdiler.

Yinelenen itaatsizliklerine rağmen, Tanrı'nın arzusu sabit kaldı. Yeremya'nın günlerinde Rab şöyle yakardı, "Size defalarca seslendim ama dinlemediniz; sizi çağırdım ama yanıt vermediniz" (Yeremya 7:13). Mısır'dan çıkardığı günden o ana dek onları durmadan aradığını onlara bildirdi (bkz. Yeremya 7:25).

Bütün bunların ortasında Tanrı'nın sevgisi asla sarsılmadı, ama O'nun nihai arzusunun en büyük kanıtı İsa Mesih'tir. İsa'nın kendisi şöyle açıkladı, "Nitekim İnsanoğlu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi" (Luka 19:10). Biz O'nun düşmanırken, O sadece kurtarmak için değil, aramak için de geldi.

HER BİRİMİZE ÖZEL DÜŞÜNCELERİ VAR

Birini özlediğimiz zaman, sık sık onu düşünürüz. Düşüncelerimizin gün içinde ona yöneldiğini ve hatta geceleri uyurken ona eriştiğini fark ederiz. Hatta yüreğimizi açarak onun yanında olmayı ne kadar özlediğimizi ve onu sıklıkla düşündüğümüzü başkalarıyla paylaşırız. Tanrı bundan farksızdır. Tanrı hakkımızdaki düşünceleri Davut'a açıkladı. Davut Tanrı'nın her birimizle ilgili özel düşüncesini aktarır:

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Hakkımdaki düşüncelerin ne değerli, ey Tanrı, Sayıları ne çok! Kum tanelerinden fazladır saymaya kalksam. Uyanıyorum, hâlâ seninleyim. (Mezmurlar 139:17-18)

Anlamak neredeyse imkânsız, ama O'nun her birimiz için düşünceleri yeryüzündeki kum tanelerinden fazladır! Bunu bir düşünün, tüm gezegenden toplanan her bir kum tanesini hayal edin; her plajdaki, her çöldeki, her göldeki, her denizdeki, okyanus tabanındaki ve elbette her golf sahasındaki kum tanelerini. Sadece çocuk parkındaki bir kum havuzuna baktığımda, o küçücük alandaki kum tanelerinin sayısını hayal edemiyorum. Ancak Tanrı yeryüzündeki her bir kum tanesinden söz ediyor! Bu sayıya akıl ermez! Geçen yirmi bir yıl içimde karımla ilgili sevgi içerikli çok sayıda düşüncelerim oldu, ama bütün o düşüncelerim kum taneleri gibi olsaydı küçük bir fincanı bile dolduramaz, nerede kaldı tüm dünya!

NEYE DEĞER VERİRSEN ONUN PEŞİNE DÜŞERSİN

Bu türden düşünceler sevdiğiniz, özlediğiniz ve yakın olmayı arzuladığınız kişilere özeldir! Şimdi Tanrı'nın sizi ne kadar çok sevdiğini görmeye başlıyor musunuz? O'nun için ne anlama geldiğinizi hiç düşündünüz mü? Alışveriş yaparken üzerlerinde fiyat etiketleri olan mallarla dolu dükkânları gezeriz. Bazı mallar indirimlidir ve diğerleri pahalıdır; her birine taşıdığı değere göre bir fiyat biçilir. Ama eğer hikmetli alıcılarsak, en az ödediğimiz para kadar ya da ödediğimiz paradan daha değerli olan şeyler satın alırız.

Hayatta her şeye verilen bir değer vardır. Bu değer alıcının algısına göre belirlenir. Birkaç yıl önce bir beyzbol topu satışa çıkarılmıştı. Ama bu top herhangi bir top değildi; Mark MacGuire'nin kariyerinin yetmişinci sayı turu vuruşunu yaptığı toptu. O dönemde lig tarihinin tek bir sezonda yapılan en fazla sayı turu vuruşu rekorunu kırmıştı. Top 2.7 milyon dolara satıldı! O kadar param olsaydı bile, bir top için asla bu kadar çok para ödemezdim. Neden mi? Çünkü benim için o kadar değerli değildi. Ancak o günlerde eğer fırsat verilseydi, bundan çok daha fazla ödeyecek kişiler olduğunu hatırlıyorum. Ama artık bu sayı turu vuruş rekoru kırıldığı için, bir zamanlar bu kadar gıptaıyla bakılan bu eski topa o fiyatın onda birini bile verecek birinin olacağından şüpheliyim. Değeri düşmüştür.

TANRI'NINARAYIŞI

O zaman soracağımız soru şu değil: Toplum için değerimiz nedir? Bu duruma göre değişir. İnsan hayatının değeri bile insanlar arasında farklılık gösterir, zira daha doğmamış çocuklarını kürtajla öldüren milyonlarca anne baba vardır. Bebeğin hayatı onlara verdiği “rahatsızlığa” değmez. Eşlerini ve çocuklarını terk eden babalar vardır, çünkü bu ilişkinin zamanlarına ve enerjilerine değmediğini düşünürler. Rahatları ve keyifleri onlar için eşlerinin ya da çocuklarının hayatlarından çok daha değerlidir. Fahişelik yaparak bedenlerini satanlar vardır. Liste böyle uzayıp gider ve toplumumuzda milyonlarca yaralı insan meydana getirir. Kendi değerlerine başkalarının gözünden baktıkları için sevilmediklerini ve istenmediklerini hissedenler vardır.

BABA TANRI'NIN GÖZÜNDE DEĞERİMİZ

Tanrı için değerimiz nedir? İşte gerçek değerimizi orada buluruz. Bu evrende değer standardını belirleyen insanlar değil, Tanrı'dır. Çünkü “İnsanların gururlandıkları ne varsa, Tanrı'ya iğrenç gelir” (Luka 16:15).

İsa şöyle söyledi, “İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan kendi canına karşılık ne verebilir?” (Matta 16:26). Bir an için bu dünyadaki bütün zenginliği düşünün. Multi milyon dolarlık malikâneleri, bütün mücevherleri ve değerli madenleri, lüks arabaları, yatları ve uçakları, son model elektronik eşyaları düşünün ve bunlar bütün o “güzel” şeylerin sadece birkaçıdır. Bu dünyada neredeyse hayal bile edilemeyecek çok daha büyük hazineler vardır. Son çalışmalara göre tüm dünyanın ürettiği ekonomik büyüklük tahminen 35.8 trilyon dolardır. Rakamla gösterecek olursak 35,800,000,000,000.00. Bu, akıl almaz bir servettir, üstelik bu tutara emlak fiyatları dahil değildir. Ancak İsa bir insanın canı yerine bütün bu zenginliği tercih etmesinin berbat bir fikir olduğunu söyler!

Eğer Tanrı'nın bize verdiği gerçek değerimiz bu dünyanın bütün hazinelerinden büyükse, O'nun için değerimiz nedir? Şöyle okuyoruz, “Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi” (Yuhanna 3:16). Adem tarafından alt üst edildikten sonra kötü olan Şeytan'ın egemenliği altındaydık (bkz. Luka 4:6). Adem'in günahı herkese yayıldı ve Şeytan'ın ilah olarak yönettiği düşmüş dünyada günahın kölesi

TANRI'YA YAKLAŞMAK

olduk. Üzerimizde hak iddiası olduğundan bizi serbest bırakmazdı. Bizi bekleyen kesin son, kurtuluş umudu olmaksızın ebedi karanlıktı. Özgür olabilmemizin tek yolu geri satın alınabilmemizdi—ama bedel herhangi bir insanın ödeyemeyeceği kadar yüksekti.

Tanrı fidyemiz olarak İsa'yı verdi. Başka hiç kimse ve hiçbir şey bizi satın alamazdı, çünkü Tanrı diyor ki, "Çünkü hayatın fidyesi büyüktür, Kimse ödemeye yeltenmemeli" (Mezmurlar 49:8). Tanrı hayatımıza o kadar çok değer veriyor ki, bizi bizzat İsa Mesih aracılığıyla satın aldı. Pavlus şöyle yazar, "Bir bedel karşılığı satın alındınız" (1. Korintliler 6:20). Bir başka mektubunda ise Baba'nın "üzerimize yağdırdığı lütfunun zenginliği sayesinde Mesih'in kanı aracılığıyla suçlarımızı bağışladığını" söyler (Efesliler 1:7).

Bu evrende Baba Tanrı için Oğlu İsa'dan daha değerli bir şey ya da bir kişi yoktur. Ancak bizi satın almasıyla birlikte Tanrı değerimizin en büyük hazinesine denk olduğunu ilan etmiş oldu. İşte müthiş bir tespit: eğer Tanrı için değerimiz İsa'nın değerinden bir kuruş düşük olsaydı, Baba O'nu asla vermezdi, çünkü Tanrı asla kârlı olmayan anlaşmalar yapmaz! Daha az değerli bir şey için daha değerli bir şeyi verdiğinizde bu kötü bir alışveriş ya da değiş tokuş işlemi olur. Vay canına! Baba için ne kadar önemli olduğunuzu görüyor musunuz? İsa şu sözüyle bunu tasdik eder, "Bana verdiğin yüceliği onlara verdim. Öyle ki, bizim bir olduğumuz gibi bir olsunlar. Ben onlarda, sen bende olmak üzere tam bir birlik içinde bulunsunlar ki, dünya beni senin gönderdiğini, *beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini* anlasın" (Yuhanna 17:22–24). İsa gayet net biçimde Baba'nın O'nu sevdiği gibi bizi de sevdiğini beyan eder! Bunu duydunuz mu? Gerçek değerinizi görüyor musunuz? Neden sizi aradığını anlıyor musunuz?

"EVET, AMA BİRÇOK İNSANDAN SADECE BİRİYİM"

Bazıları şunu öne sürebilir, "Evet, Tanrı bunu topluca tüm insanlık için yaptı, ama bu kadar kişi arasında ben kimim ki?" Bunun cevabı şudur; eğer sadece siz olsaydınız, O gene de sizi arayacak ve bu büyük bedeli ödeyip sizi fidyeye kurtaracaktı. Bu İsa'nın hizmetinde açıkça görülür. Günlerini kalabalıklara Tanrı'nın Egemenliği'ni öğretmekle geçiriyordu. Yoruluyordu, ancak bekleyemeyecek bir şey vardı. Kutsal Ruh'un yönlendirişi sayesinde, İsa öğrencilerine tekneye binmelerini

TANRI'NIN ARAYIŞI

ve Celile Gölü'nün karşı yakasına geçmelerini söyler. Gölün ortasında fırtına kopar ve ölümle burun buruna gelirler, ama İsa o kadar yorgun düşmüştür ki, teknede uyuyakalmıştır. Öğrenciler korku içinde O'nu uyandırırılar; bunun üzerine İsa rüzgâra ve göle buyruk vererek fırtınayı dindirir.

Gecenin büyük bir bölümünde fırtınayla boğuşmuşlardı. Artık karşı yakaya varmışlar ve belki sonunda biraz dinlenebilirlerdi. Ama karaya çıkar çıkmaz kötü ruhlara tutsak bir adamla karşılaştılar. Bu adam mezarlık mağaralarda yaşıyordu ve zincirlerle bile bağlı tutulamıyordu. Gece gündüz mezarlarda, dağlarda bağırp duruyor, kendini taşlarla yaralıyordu (bkz. Markos 5:3–5).

Eğer bugün yaşıyor olsaydı, bir akıl hastanesine kapatılır ve muhtemelen hücrede tecrit edilirdi. Uyuşturucu ilaç verilir ve kendi haline bırakılırdı. Birçokları bu adamı dışlanmış biri olarak görür ve sadece yasalar öldürülmesine izin vermediği için hayatta tutulurdu. Toplumun değersiz bir artığı olarak görülüyordu ve bir değeri yoktu. Neredeyse hiç kimse onunla ilgilenmezdi.

Ancak kötü ruha tutulmuş bu adamın Baba'nın, İsa'nın ve Tanrı'nın Ruhü'nün gözünde büyük değeri vardı. İsa onun için güçlü bir iş yaptı. Adamın kötü ruhlardan kurtulması o kadar güçlüydü ki, gün bitmeden önce giyinmiş, akli başına gelmiş biçimde İsa'nın yanı başında oturuyordu. Hikâyenin asıl şaşılacak kısmı ise şu: İsa adamı kötü ruhlardan kurtardıktan sonra, "tekneyle karşı yakaya döndü" (Markos 5:21). Tanrı'nın bana bu ayrıntıyı gösterdiği günü hiç unutmam. Şok olmuştum. Yoğun bir günün ardından yorgun düşen İsa'nın, sırf toplumun yok saydığı ve dışladığı kötü ruha tutsak bir adamı kurtarmak için fırtınalı gölü geçmesi ve hemen sonra yine tekneye binip bütün o yolu geri gitmesi karşısında sarsıldım. Bütün bunları tek bir adam için yapmıştı!

Bunu gördüğümde, eğer dünyadaki tek insan ben olsaydım, yine de O'nunla paydaşlığım olsun diye beni arayacağını ve fidyemi ödeyeceğini tam olarak idrak ettim. İsa'nın doğduğu gece cenneteki meleklerin yeryüzündeki insanlara esenliğin ve iyiliğin gelişini kutlamak için ilahiler söylemesine şaşmamalı! Tanrı'nın bizi arayışı dünyanın gözü önünde sergileniyordu!

İSA HER BİRİMİZİ NASIL GÖRÜYOR?

Rab'bin bana verdiği en büyük vahiylerden birisi kurtuluşumdan kısa süre sonra geldi. Araba sürerken dua ederek Rab'le paydaşlık yapıyordum ve aniden düşüncelerimde devrime yol açan bir şey söylemeye başladı. Yüreğime şöyle fısıldadığını işittim, "John, seni kendimden daha üstün saydığımı biliyor musun?"

Bu cümleyi duyar duymaz bunun küfür niteliğinde olduğunu ve cehennemden kaynaklandığını düşündüm. Bunun düpedüz Tanrı'ya saygısızlık ve küstahlık olduğunu düşündüm. Neredeyse "Çekil git, İblis!" diyecektim. Ancak yüreğimin derinliğinde Rab'bin sesi olduğunu sezdim. Bu nedenle güvenli olduğunu bildiğim bir şey yaptım. Şöyle karşılık verdim, "Rab, buna inanmak benim için çok fazla. Gökleri ve yeri yaratan Sen Rab İsa'nın benim gibi küçük birini kendinden daha önemli sayman Tanrı'ya küfür etmek gibi geliyor. Böyle bir düşüncüyü kabul edebilmemin tek yolu, Yeni Antlaşma'dan bunu kanıtlayan üç ayet vermendir."

Bunu söyledikten sonra, Rab'bin hoşnut olduğunu sezdim ve yüreğimde şunu duydum, "Filipililer 2:3 ne diyor?"

Bu ayeti bildiğimden sesli olarak söyledim, "Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün sayın."

Rab "İşte bu ilk ayetin!" dedi.

Karşı çıktım, "Rab, burada Pavlus Filipili imanlılara birbirlerini kendilerinden üstün saymaları gerektiği hakkında konuşuyor. Benimle olan ilişkin hakkında bir şey söylemiyor."

Hemen şunu duydum, "Oğlum, Benim yapmadığım bir şeyi çocuklarımın yapmasını asla istemem!" Sonra bunun birçok evde bir sorun olduğunu gösterdi. Anne babalar kendilerinin yapmadıkları davranışları çocuklarının yapmasını bekliyorlar. Rab ise bizzat kendisinin örnek olmadığı hiçbir şeyi bizden beklemez.

Bunu kabul ettim, ama beni kendinden üstün saydığına hala tam ikna olamadım. Şöyle dedim, "Rab, bu sadece bir ayet, lütfen iki ayet daha göster." Saygısızlık yapmıyordum, dikkatli davranıyordum.

Sonra yüreğimi perçinleyen bir soru ile devam etti: "John, çarmıha kim gerildi, sen mi yoksa Ben mi?"

TANRI'NIN ARAYIŞI

Zaten bildiğim, ama şimdi çok daha somutlaşan gerçek beni şaşırttı ve cevabım netti, “Sen’din, Rab İsa.”

Rab devam etti, “O çarmıha senin asılmak gerekiyordu, ama günahlarını, lanetini, hastalığını, acılarını ve yoksulluğunu Ben taşıdım. Bunu yaptım, çünkü seni kendimden üstün saydım.”

Sözlerini duyduğumda sarsıldım. Sözleri sayesinde tüm kuşkularım silindi. Çektiği tüm o acıların hiçbirini hak etmediğini çok net gördüm. O doğrudu ve masumdu. 1. Petrus 2:24 ayeti bana geldi, “Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi. O’nun yaralarıyla şifa buldunuz.”

Beni gerçekten de kendisinden daha önemli saydığı anladım. Yüreğim kırıldı ve tapınmaya başladım. Ancak üçüncü ayetin de geleceğini biliyordum ve gerçekten Rab yüreğime konuştu: “Romalılar 12:10 ayeti ne diyor?”

Yine aşına olduğum bir ayetti ve sesli olarak söyledim, “Birbirinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın.”

Şöyle dediğini işittim, “Birçok kardeş arasında ilk doğan Ben değil miyim (Romalılar 8:29)? Kardeşlerimi tercih ederim ve onları kendimden üstün sayarım.”

İsa’nın bizi nasıl sevdiğini sık sık duymuştum. Ama bu sözleri yüreğime konuştuğunda, bireyler olarak O’nun için ne kadar özel olduğumuz daha büyük netlik kazandı. Aslında, Rabbimiz ailesindekileri hazinesi olarak adlandırır. Bize özel olduğumuzu söyler. O’nun gözbebeği olduğumuzu açıklar. Şunu idrak etmeye çalışın: O bizim için sevinir! Ah evet, şu gerçek ve güzel sözlere kulak verin, “Tanrın RAB, o güçlü Kurtarıcı seninle. Alabildiğine sevinecek senin için, Sevgisiyle seni yenileyecek, ezgilerle coşacak” (Sefanya 3:17).

İNSANOĞLU NE Kİ?

Melekler yüce ve kutsal Tanrı’nın basit insanlara bu kadar ilgi göstermesini meraklı gözlerle seyrediyorlar. Şöyle okuyoruz, “Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri, Oraya koyduğun ayı ve yıldızları, Soruyorum kendi kendime: ‘İnsan ne ki, onu anasın, ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?’” (Mezmurlar 8:3-4). Bu sözler Davut tarafından kaleme alınmış olsa da, Tanrı’nın, tahtının

TANRI'YA YAKLAŞMAK

etrafındaki güçlü göksel varlıkların düşüncelerini Davut'un duymasına izin verdiğine inanıyorum. Bu melekler Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın elleriyle evrene biçim verişini seyrettiler. Tanrı'nın huzurunda o kadar büyük bir huşu içindeler ki, sürekli olarak birbirlerine “Kutsal, Kutsal, Kutsal” diye sesleniyorlar, zira her geçen an O'nun yüceliğinin bir başka yönü ortaya çıkıyor ve tüm yapabildikleri sonsuzluklar boyunca O'nun kutsallığını ilan etmektir. O kadar yüksek sesle haykırıyorlar ki, taht odasının kapı söveleriyle eşikler sarsılıyor. Ancak, bu muhteşem Tanrı'nın bizimle bu kadar ilgilenmesine hayret ediyorlar. O'nun bizim için olan sevgisinin ve iyilik düşüncelerinin yeryüzündeki kum tanelerinin sayısından fazla olduğunu algılıyorlar. Bu durum onları hayrete düşürüyor!

Bizler O'nun değerli hazinesiyiz; O'nun keşfettiği mücevherler ve içinde yaşamak istediği tapınağı meydana getiren diri taşlar. Tanrı bize karşı neden böyle hissediyor? Böyle büyük bir sevgiyi hak edecek ne yaptık? İşte gerçeklerin en büyüğü budur. O'nun sevgisini ve bizi tutkuyla aramasını hak etmek için hiçbir şey yapmadık. Çünkü biz daha zayıflık içinde kaybolmuş günahkârlarken ve O'nun düşmanlarıyken bizi arayıp buldu. İçimizde sadece O'nun sevgisinin görebileceği şeyi gördü. Yozlaşmışlık, günah ve çaresizliğin ortasında hazineler gördü. Çoklarının değersiz ya da çok az değerli gördüğü bir şeyi kıymetli sayıp satın aldı. İçinde bulunduğumuz durumun ötesini gördü ve sadece O'nun lütfunun üretebileceği şeyi gördü.

Şimdi şu ayeti daha büyük bir netlikle anlayabiliriz, “Bir bedel karşılığı satın alındınız, insanlara köle olmayın” (1. Korintliler 7:23). Bu kadar çok sevilen ve değer verilen bir kimse neden bir zamanlar köle olduğu, değersiz ve önemsiz sayıldığı bir sisteme geri dönmek ister? Tanrı'nın tüm evrendeki en yüce Varlık olmasına rağmen, kişisel bir ilişki kurmak için bizi tutkuyla aradığını gerçekten anladığımız zaman, böyle harika bir yakınlaşma davetini nasıl görmezden gelebiliriz? Artık O'nu daha fazla reddedemeyiz, çünkü ancak cehalet böylesine trajik bir eyleme yol açabilir.

(Önemli not: Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın bizi aramasına rağmen, O'nunla ilişki kurmamız için itaat ile karşılık vermemiz gerektiği belirtilir. Eğer henüz İsa Mesih'i Rabbiniz ve Kurtarıcınız olarak kabul etmediyseniz, hemen şimdi kitabın sonunda yer alan Ek A'ya gitmeniz çok önemlidir.)

ÇALIŞMA SORULARI

1. Mısır'daki dört yüz yıllık esaretten kurtulan İsrailoğulları, Tanrı'nın onları özgür kılmasının başlıca amacını bütünüyle anlamıyordu. RAB şöyle beyan etti, "Sizi... yanıma getirdim," ancak onlar bütün meselenin bir ülke miras almak olduğunu düşünerek söylenip hallerinden şikâyet ettiler. Yazarın belirttiği gibi, yürekleri miras alacakları Kişi'ye değil, maddi şeylere bağlıydı. Tanrı, sizi yanına getirmeyi arzu ederek günaha esaretten özgür kıldı. Siz de onlar gibi söyleniyor ya da halinizden şikâyet mi ediyorsunuz? Kişi'nin yerine maddi şeyleri mi koydunuz?
2. Bu bölümde şu soru soruldu, "Bu kadar çok sevilen ve değer verilen bir kimse neden bir zamanlar köle olduğu bir sisteme geri dönmek ister?" Bu soruya ne cevap verirsiniz?
3. Yazar, kurtuluşundan kısa süre sonra Rab'bin gözünde ne kadar üstün olduğu konusunda Tanrı'yla arasında geçen bir diyalogu paylaştı. "Keşfedilen bir mücevher" olduğunuz bilgisi hayatınızı ve ilişkilerinizi nasıl değiştirir ya da değiştirmelidir?

BÖLÜM 3

AÇLIĞINIZI KORUYUN

Neyle beslenirsek ona acıkırız.

Kurtulmamış bir insanın yaşayan Tanrı'ya yaklaşması için Rab'bin önce onu kendisine çekmesi gerekir. A. W. Tozer şöyle yazar, "Günahlı bir insanın Tanrı hakkında doğru düşünmesi için, önce onun içinde bir aydınlatma işi yapılmalıdır" (Tanrı Arayışı, sf. 11). İsa'nın kendisi bize şöyle der, "Beni gönderen Baba bir kimseyi bana çekmedikçe, o kimse bana gelemez" (Yuhanna 6:44). Bu nedenle İsa aracılığıyla Tanrı'yla ilişkide olmayanlar için aracılık etmek çok önemlidir. Tanrı "bütün insanların kurtulup gerçeğin bilincine erişmesini istemesine" (1. Timoteos 2:4) ve tarih boyunca sürekli olarak bu amacı gütmesine rağmen, yine de çocuklarının kaybolmuşlar için tutkusunu paylaşmasını ve onlar adına O'na yakarmasını ister. Bu yüzden İsa şöyle dedi, "Ürün bol, ama işçi az. Bu nedenle ürünün sahibi Rab'be yalvarın, ürününü kaldıracak işçiler göndersin" (Matta 9:37–38).

İsa'nın vahyi ile kurtulduktan sonra, Tanrı'dan açık bir davet alırız.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Çocuklarına şöyle der, “Bana yaklaşın.” Tanrı tüm çağlarda geçerli olan bu davet ile hâlihazırda ilk adımı atmıştır. Çalı yanıyor... Bizi adımızla çağırıyor... Teknenin hemen dışında duruyor! Karşılık vermemizi bekliyor!

Geçenlerde bir imanlı bana şöyle dedi, “John, yaşlandıkça ve Tanrı'ya hizmet ettikçe O'na yaklaşmamızın O'nun bizi kendisine çekmesine bağlı olduğunu anlıyorum.”

Bu söze karşı çıktım, “Hayır, bu doğru değil.”

Bunun üzerine bana İsa'nın Baba bir kimseyi çekmedikçe, kimsenin O'na gelemeyeceğini söylediği ayeti hatırlattı.

Şöyle yanıtladım, “Evet, bu imansızlar için doğrudur. Ama Tanrı O'na ait olanlara ‘Bana yaklaşın, Ben de size yaklaşacağım’ diyor. Bu adımı her an atabileceğimizi açıkça belirtir.”

Evet, Tanrı'nın bizimle buluşmak istediği ve buluşmayı bizzat başlattığı zamanlar vardır. Ancak, bu O'na doğru ilk hareketi bizim başlatamayacağımız anlamına gelmez. O'nunla bir ilişkimiz var ve her normal baba çocuk ilişkisinde olduğu gibi, iletişimi çocuğun başlattığı zamanlar ve aynı şeyi babanın yaptığı zamanlar vardır.

NEDEN DAHA ÇOK KİŞİ O'NUN DAVETİNİ KABUL ETMİYOR?

Kafa karıştıran soru şudur: Neden çok fazla insanın Tanrı'yla sığ bir ilişkisi var? Neden O'nunla daha derin, daha istikrarlı bir ilişkiye adım atmıyorlar? Onları geride tutan şey nedir? O'nun yaklaşma çağrısını kabul etmelerine neden olan şey nedir? Bunun yanıtı basittir: O'nu tanımaya acıkıp susamış olmamızdır. Davut şöyle yakardı:

*Canım Tanrı'ya, yaşayan Tanrı'ya susadı;
Ne zaman görmeye gideceğim Tanrı'nın yüzünü?
Göz yaşlarım ekmeğim oldu gece gündüz,
Gün boyu, “Nerede senin Tanrın?” dedikleri için.
Anımsayınca içim içimi yiyor.
(Mezmurlar 42:2-4)*

Devam etmeden önce bu ayetleri yavaşça yeniden okuyun ve her sözcüğü iyice sindirin. Davut'un şu cümlesine dikkat edin,

AÇLIĞINIZI KORUYUN

“Anımsayınca içim içimi yiyor.” *Anımsamak* olarak çevrilen İbranice sözcük *zakar*’dır. W. E. Vines bu Grekçe sözcüğün anlamının sadece hatırlamaktan ibaret olmadığını söyler; ‘yürekte tutmak’ anlamına gelir. Bu anlam burada kesinlikle uygundur. Davut aslında şöyle söylemektedir, “Tanrı’ya duyduğum arzuyu yüreğimde tuttuğumda, içim içimi yiyor.” Böylece içimde O’na karşı doymak bilmez bir açlık doğuyor! Bu açlık ruhsal, zihinsel ya da fiziksel her tür engele rağmen bizi Tanrı’ya yaklaştırmaya yönlendirir. Bu yüzden O’na duyduğumuz açlığı korumak ve artırmak önemlidir!

RAB, AÇLIĞIMI ARTTIR!

Birçokları şöyle dua eder, “Rab, Sana olan açlığımı arttır.” Ancak bu yaklaşım doğru değil. Açlığımızı belirleyen şey O değil, biziz. Amerika’da maddi imkânlarla, eğlenceye, zevklere ve zenginliklere sahibiz. Tanrı için açlık yaratmamızın ve korumamızın tek yolu canımızı neyle dolduracağımızı seçmektir. Özdeyişler 27:7’de şöyle der, “Tok insanın canı balı bile çekmez.” Diğer bir ifadeyle, eğer canınız kaygılarla, zevklerle, para sevgisiyle ve bu dünyanın arzularıyla doluysa, tok olursunuz ve Tanrı’nın paydaşlık balını canınız çekmez.

Şükran Gününü düşünün. Amerikalı aileler bu tatil gününde bir araya gelip birlikte sofraya otururlar. Birçokları o gün yiyecekleri yemeklere yer açmak için sabahleyin kahvaltı yapmazlar. Ziyafet başlar: sofraya kızarmış bir hindi, tatlı patatesler, sebzeler, yaban mersini sosu, turtalar vs. gelir. Çok miktarda yemek yeriz, çünkü iştahımız artmıştır. Yemek bittikten sonra, çok yediğimiz için inlemeye başlarız. Artık doyduk! Sonra birkaç saat sonra bir başka aile dostumuzu ziyarete gideriz. Yemekler tüm görkemiyle yeniden ikram edilir! Bu defa sunulan menü çok daha gurmedir, ama bu mükemmel yemeklere can atmak bir yana onlardan kaçırız. Önceki yemekten ötürü hâlâ midemiz doludur. Sofraya bir göz atarız, ama artık daha fazla yiyemeyeceğimizi biliriz. Bu yemeğin çok daha lezzetli olması artık fark etmez; çünkü canımız onları hiç çekmez. Özdeyişler’deki ayetin anlamı budur.

Bu gerçeği bir adım daha ileri taşımak için, bunun orantılı olduğunu anlamalıyız. Eğer canınız bu hayatın arzularıyla ağırlaşırsa, sunulan bir ziyafetten kaçmasanız bile en azından hafife alabilirsiniz.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Eğer mideniz dolu değilse ve iki saat önce normal bir yemek yedikten sonra size bir ziyaret sunulursa, belki çok az yiyebilir ya da tümüyle geri çevirebilirsiniz. Bir kenti ziyaret ettiğimde çoğu zaman şık restoranlarda yemeğe davet edilirim, ama birkaç saat önce yediğim için aç hissetmem ve daveti kibarca geri çeviririm. Yeme fikri yukarıdaki Şükran Günü senaryosunda olduğu gibi bana itici gelmese de cazip gelmez. Ama bir ya da iki gün aç kalmış birine aynı teklifi yapmak tamamen farklı bir karşılık bulacaktır. Böyle biri sizin kayıtsız kaldığınız yiyeceklere can atacaktır. Yani gerçek şu ki, O'nun çağrısına vereceğiniz karşılığı hayattaki şeylerle ne kadar dolu olduğunuz belirleyecektir.

Çoğu zaman kilisedeki insanlar tanrısal şeyleri arzulamakta kayıtsız kalırlar. Çoğu O'nun varlığından kaçmaz, ama aç adama kıyasla önlerinde duran ziyafete kayıtsız kalırlar. Ne de olsa, birkaç saat önce dünyanın sofrasından yemişler ve doymuşlardır. O'nu istediklerini söylemelerini izlerim, ama eylemleri sözlerini doğrulamaz. Bu kitabı elinizde tutmanızın sebebi, inanıyorum ki, Tanrı'ya daha fazla istemenizdir, ama canınız O'nu özlüyor mu? Tanrı'nın önünde günlerdir aç kalmış biri gibi ya da içkiden mahrum kalmış bir alkolik gibi ya da eroine ihtiyacı olan bir bağımlı gibi misiniz? Yetkinliğe ilerlemek için bu tür bir açlık geliştirmemiz gerekir.

KAYITSIZ BİR KİLİSE

Vahiy kitabında İsa'nın son kiliseye söylediği sözleri dikkatle incelediğimizde, şaşırtıcı bir gerçek keşfedersiniz. Öncelikle, İsa'nın Asya İli'ndeki yedi kiliseye mektup gönderdiğini, ama bu mesajların sadece o tarihi kiliselere değil, hepimiz için olduğunu anlamalıyız, aksi takdirde Kutsal Yazılar'da okumazdık. Bu mesajların Kutsal Yazılar'da bulunmaları peygamberliksel niteliğe sahip oldukları ya da günümüzde bize konuştukları anlamına gelir.

Peygamberlik mesajları çoğu zaman uygulamalar, anlamlar ve gerçekleştirmeler içerir. Kiliselere hitaben yazılan mektuplar günümüzde bize sadece bir mesaj taşımakla kalmaz, ayrıca bu mesajın en sonda yer alması O'nun dönüşünden hemen önceki kiliseye hitap ettiği anlamına gelebilir. Bu düşünce mantıklıdır, çünkü bu mektubu bitirdikten sonra Yuhanna şöyle yazdı, "Bundan sonra gökte açık

AÇLIĞINIZI KORUYUN

duran bir kapı gördüm. Benimle konuştuğunu işittiğim, *borazan* sesine benzeyen ilk ses şöyle dedi: ‘Buraya çık! Bundan sonra olması gereken olayları sana göstereyim’” (Vahiy 4:1). *Borazan* sözcüğüne dikkat edin. Biliyoruz ki, son günlerde “Rab’bin kendisi, bir emir çağrısıyla, başmeleğin seslenmesiyle, Tanrı’nın *borazanıyla* gökten inecek” (1. Selanikliler 4:16–17). Bu kiliseye iletilen mesaj üzerinde yaşadığımız çağ için özel bir vurgu olduğuna inanıyorum.

İsa bu kilisenin ruhsal olarak ılık olacağını beyan etti; daha modern bir ifadeyle tutkuda eksik olacaklar ve Tanrı için önemli olana gelişigüzel yaklaşacaklardı. Tanrı’yı hoşnut etmek için nadiren kendi yollarını terk edeceklerdi. Bu davranışın nedeni nedir? Unutmayın ki, bu topluluk Tanrı’nın tanımadığı sözde bir kilise değildir—bizzat İsa bu kiliseyi tanımlar. Bunun yanıtı hayatlarının dış görünüşünde yatar. İsa der ki, “Zenginim, zenginleştim, hiçbir şeye gereksinmem yok diyorsun” (Vahiy 3:17). Bu sözler canlarının maalesef Tanrı’yla değil, ama maddi şeylerle tatmin olduğunu ve Tanrı için tutkulu olmadıklarını ifade eder.

SIĞ BİR TEŞHİS

Bazıları sorunlarının çok fazla para ya da maddi varlık olduğunu söyleyecektir. Bu İsa’nın söylediği şeyin ancak siğ bir değerlendirmesi olur. Davut’u düşünelim; pek çok hizmetkâra ve büyük servete sahip biri olduğunu biliyoruz. Aslına bakarsanız, Süleyman’a RAB’bin tapınağı için “yüz bin talant altın, bir milyon talant gümüş, tartılamayacak kadar çok miktarda tunç, demir, tomruk ve taş sağladığını” okuyoruz (1. Tarihler 22:14). Ancak RAB’be yakarırken kendisi hakkında “*mazlum ve yoksulum*” der (Mezmurlar 86:1). Kendisini mazlum ve yoksul olarak tanımlar! Biliyoruz ki, burada siyaseten hoş görünecek bir tavır sergilemiyordu, çünkü Tanrı’dan vahiy alırken kimseyi aldatamazsınız. O kadar altın ve gümüş yığınca rağmen kendisini gerçekten mazlum ve yoksul görüyordu! Sadece Tanrı’ya ihtiyacı vardı; ve tanrısal bir açlık çekiyordu. Yakarışını dinleyin, “Kulak ver, ya RAB, yanıtla beni...” Davut Tanrı’dan yanıt almaya muhtaçtır. O’nun yakınlığına acıkıp susamıştır! Bu nedenle bu derece tutkuludur: “Gözyaşlarım ekmeğim oldu gece gündüz, Gün boyu, ‘Nerede senin Tanrın?’ dedikleri için” (Mezmurlar 42:3).

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Laodikya Kilisesi'nin sorunu maddesel şeyler değil, maddesel şeylerin canlarını tatmin etmesine izin vermeleri idi. Davut buna asla izin vermedi. Büyük servetinin canının iştahını doymasına asla izin vermedi. Muhtemelen bu kilisenin üyeleri Davut'tan çok daha azına sahiptiler, ama yine de kendilerini sahip oldukları mallarla beslediler ve bunlardan hoşnut oldular. Bunu yapmaları Tanrı'nın varlığı ve paydaşlığı için tutkularını söndürdü.

KESKİN BİR TEZAT

Geçen yirmi yılda bu duruma sıkça tanık oldum. Bir keresinde Kanada'nın kuzeyinde yaşayan Cree yerlilerine seyahat etmiştim. Kendilerine ayrılmış özel bir araziye sahip son Kuzey Amerika kabilesi onlardı. Aslında bu asil halk daha yirmi yıl önce geyiklerin göç yollarını izleyerek çadırlarda yaşarlardı. Çok az mala sahip sade insanlardı. Mütevazı evlerine sadece son on yılda televizyon girmişti.

Toplantılara yaklaşık bin yerli katıldı. Orada birkaç gün kaldım ve garip bir şey fark ettim. Neredeyse hiç istisnasız, yirmi yaşın üzerindeki herkes Tanrı'ya karşı son derece açtı. Kuzey Amerika'daki çoğu insandan çok daha fazla tutkululardı. Tanrı'yı tanımaya muhtaçlardı. Ancak yirmi yaşın altındakiler kayıtsızdı ve herhangi bir açlık sergilemiyorlardı.

Toplantıların birinde öğretmek ve vaaz vermek için güçlü bir meshediliş vardı. Büyük çadırda toplanan insanlar gerçekten bereketleniyorlardı. Bir noktada gözüm çadırın dışına çarptı ve arkadaki gençler son derece sıkılmış ve duyarsız görünüyorlardı. Vaazların sıkıcı geldiği zamanları bilirim, ama durum bu değildi; Tanrı'nın Sözü'nü ilan etmek için Kutsal Ruh'un gücü müthiş biçimde etkindi. Ne yaptığımı anlamadan kendimi aniden insanları yarıp geçerek çadırın girişinde duran gençlere doğru koridorda koşarken buldum. Onlara içeri girip dinlemeleri için yalvardım. Ancak sanki bir deliymişim ve hayat hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi boş gözlerle bana baktılar.

İşte o anda giydikleri tişörtleri ve beyzbol şapkalarını fark ettim; üzerlerindeki yazılar sanki aydınlanıp öne çıktı. Çeşitli profesyonel basketbol ve futbol takımlarının logoları vardı. Kutsal Ruh, bu gençlerin televizyonda izledikleri şeylerle zehirlendiğini ve canlarının

AÇLIĞINIZI KORUYUN

bu şeylerle dolu olduğunu gösterdi. Ne yazık ki, canlarının açlığını onlara yarar getirmeyecek şeylerle doyurmuşlardı! Daha yaşlı insanların televizyon ile büyümemiş olduklarını anladım. Böylece yirmi yaşın altındakilerle üstündekiler arasındaki uyumsuzluğun getirdiği şaşkınlığım çözümlendi.

Lütfen ne söylemek istediğimi doğru anlayın. Televizyon her zaman büyümemize ve açlığımıza zararlı değildir, ama onu nasıl kullandığımız önemlidir. İlk evlendiğimizde yıllarca televizyon almamamıza rağmen, şimdi evimizde bir televizyonumuz var. İlham aldığım ve eğitildiğim çeşitli programlar izledim. Televizyon sayesinde dünyada olan olaylardan haberdar olabilirim. Ancak, beni besleyen ya da tatmin eden bir şey değil. Tutkum değil. Televizyon izleyebilirim, ama yine de tanrısal şeyleri özleyebilir ve Kutsal Ruh'la paydaşlığımı koruyabilirim. Yoksul olmalarına rağmen, bu gençler iştahlarını onlara yarar sağlamayan şeylerle doyuruyorlardı.

Bu seyahatten kısa süre sonra ABD'nin kuzeybatısına gittim. Bir Cuma akşamı vaaz vermem istendi. Toplantı tüm kiliseye açıldı, ama katılan yedi yüz kişinin beş yüzden fazlasının gençlerden oluştuğunu görünce şaşırđım. Toplantı bitiminde, düzinelerce genç ruhsal sorular sormak için etrafımı sardı. Saatiime baktım ve saat neredeyse gece yarısıydı. Toplantı bittikten sonra uzun bir süre Tanrı'yla ilgili konuları konuştuk. Sonunda dayanamadım, "Buna bayıldım! Sizler Tanrı'ya çok açsınız!" dedim.

Ertesi gün kentten ayrılmamdan önce bana öğle yemeği ısmarlamayı teklif ettiler. Elbette tekliflerini reddedemedim. Bunun üzerine bir restoranın üst katındaki geniş bir salonu rezerve ettiler ve sohbetimiz orada devam etti. Müthiş ve tazeleyici bir deneyimdi! Bu iki gençlik grubu arasında dağlar kadar fark vardı ve Kuzeybatı'dakiler yerli gençlere kıyasla çok daha varlıklı olmalarına rağmen Tanrı için aç ve tutkuluydular.

Kuzeybatı kilisesinde ilginç biçimde yirmi yaş üstündekiler gençler kadar tutkulu değillerdi. Yaşlı olanlar neden etrafımı sarmadı? Hizmet zamanı sırasında gençlerin sayısı neden diğer yaş gruplarının toplamını katbekat aştı? Yetişkinlerin canlarının hayatın kaygıları ve zevkleriyle ağırlaşmış olduğuna inanıyorum. Tanrısal konular hayatlarının bir parçasıydı, ama İsa'nın Rab olduğunu ikrar etmelerine rağmen tutkuları değildi.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Bu kilisenin hem baş pastörüyle hem de gençlik pastörüyle tanıştıktan sonra, ikisinin de gözettikleri insanlarda aslında kendilerini çoğalttıkları belli oldu. Hoşea 4:9 ayeti benim için netlik kazandı, “Halkın başına gelenler kâhinlerin başına da gelecek...” Bu ayet kolayca şöyle de yorumlanabilir, “Pastörlerin başına gelen topluluğun da başına gelecek”—eğer pastörün tutkusu azsa, topluluk da kayıtsız olacak.” Tanrı, vizyonla ve tutkuyla dopdolu olan bu gençlik pastörünü kullanmayı sürdürdü ve şimdi bir başka kentte güçlü biçimde hizmet ediyor.

KAYITSIZ KİLİSENİN ÇARESİ

Kilisede çok yaygın olan bu ilgisizlik hali, İsa'nın Asya İli'ndeki bu kiliseye verdiği mesajın esas özünü oluşturuyordu. O'nun sözlerini dinleyin:

İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz. (Vahiy 3:20)

Kilise hizmetkârlarının bu ayeti kurtulmamış kişilere bir çağrı olarak sıklıkla kullanması beni şaşırtır, zira İsa'nın söz ettiği şey bu değildir. Bu çağrıyı bu kiliseye yapıyor; tutkusu kıt olan imanlılara konuşuyor. Şöyle dediğine dikkat edin, “Biri sesimi işitir...” Bizi işitmekten alıkoyan nedir? O'nun sesini işitmemizi engelleyen şey hâlihazırda tatmin olmuş candır. Tanrı Musa'nın dikkatini çekmek için onu Mısır'ın eğlencelerinden uzaklara, yani çöle gönderdi. Tanrı bir karşılaşmayla Musa'nın ilgisini çekti ve nereye giderse gitsin, bir daha asla dikkati dağılmadı—hatta Mısır'a geri döndüğünde bile!

İsa, birinin sesini işitmesi ve canının kapısını açması halinde içeri gireceğini ve onunla birlikte yemek yiyeceğini söyledi. O canımıza “Yaşam Ekmeği”ni sunacak—O Yaşam Ekmeği'dir. Bir başka çeviride şöyle der, “Eğer çağırdığımı işitip kapıyı açarsanız, içeri gireceğim ve yemeğimizi dostça paylaşacağız.” Bunu seviyorum, çünkü o dönemde bir yemeği paylaşmak bugünkünden daha yüksek bir sosyal yakınlığa işaret ederdi. Seyahat ettiğimde, konuk olduğum konferansın önderiyle ya da kilisenin pastörüyle en az bir kez yemek yemeyi çok severim, çünkü bu paydaşlık zamanında birbirimizi gerçekten tanıma

AÇLIĞINIZI KORUYUN

fırsatı buluruz. Yemek sırasında başka ortamlarda olduğundan çok daha büyük bir iletişim gerçekleşir. İşte bu nedenle Pavlus, imanlı olduğunu iddia etmesine rağmen günahı alışkanlık haline getiren biriyle yemek yemememizi söyler (bkz. 1. Korintliler 5:11). Birlikte yemek yerken yüreğimizi açarız ve yakınlaşırız ve eğer açıkça isyan içinde yaşayan biriyle birlikte yersek, iletişim ruhsal olarak sağlıklı olmaz.

NEYLE BESLENİRSEK ONA ACIKIRIZ

Açlık Tanrı'ya yakın olmayı amaçlayıp amaçlamayacağımızı belirleyen anahtar unsurdur. Bu nedenle iştahımızın kontrolünün bizde olduğunu aklımızda tutmamız gerekir. Soru şudur: Hangi iştahları ve özlemleri geliştireceğiz? Asla değişmeyen ruhsal bir ilke vardır:

Neyle beslenirsek ona acıkırız.

1979'da üniversitede öğrenci yurdunda kalırken yeniden doğdum. Bir gece yurdun mutfağında yiyecek bir şeyler ararken Rab'bin şöyle dediğini işittim, "Bedenin tapınağıdır, ona iyi bak!"

O zamanlar "bir fast food müptelasıydım." Sanırım *müptela* sözcüğü bir şeyle bağımlılığı ya da tutsaklığı ifade ettiğinden durumuma uygun düşünüyor. Sırf canım öyle istediği için sağlıksız yiyecekler tükettirdim. Gazlı içecekleri, şekerlemeleri, fast food'u, donutları, her türden kızartmaları ve hamur işi yiyecekleri severdim—listeyi biliyorsunuz. Sağlıksız ve damak tadına cazip gelen neredeyse her yiyeceği canım çekti. Güzel yemekten anladığım şey Big Mac, kola ve patates kızartmasıydı.

Tanrı bana böyle söylediğinde, bedenimin benimki kadar O'nun Ruhü için de bir yaşama alanı olduğunu fark ettim. Aklıma eğer pahalı bir arabam olsaydı, içine asla kalitesiz ve kirli benzin ya da geri dönüştürülmüş motor yağ koymayacağım düşüncesi geldi. Sadece en iyi kalite benzin ve yağ koyardım ki, daha iyi çalışsın ve daha dayanıklı olsun. Bana yenisiyle değiştiremeyeceğim sadece tek bir beden verildiğini, ama pahalı bir arabanın değiştirilebileceğini fark ettim. Böylece yeme alışkanlıklarımı aniden değiştirdim. Bedenimin maksimum potansiyelde çalışması ve uzun yıllar sağlıklı kalması için neye ihtiyacı olduğunu

TANRI'YA YAKLAŞMAK

öğrenmek için okumaya ve sorular sormaya başladım. Bir süreç başladı, ama birkaç yıl sonra tüm yeme ve içme kültürüm değişti.

Bunların tümü harikaydı, ama henüz fark etmemiş olduğum fazladan bir faydası daha vardı. Sağlıklı yiyecekler tüketmeye ilk başladığımda, tatlarını beğenmedim, ama benim için iyi olduğunu bildiğimden yine de yedim. Bir süre sonra iştahım değişti. Eskiden bana bir fast food menüsü ile balık, yeşil salata ve tam buğday ekmeği arasında bir seçim yapmam istenseydi, hiç düşünmeden anında burgeri kapar, salata ve balığa burun kıvırırdım. Ama bugün aynı iki seçimle karşılaştığımda, sağlıklı olanı tercih ederim ve sağlıksız yiyeceği aklıma bile getirmem. Aslında seyahat ederken etrafta sadece fast food varsa, yemeden devam ederim. Eskiden özlemimi çektiğim şeyleri yemek yerine aç kalmayı tercih ederim. Artık ona yönelik ne iştahım ne de damak tadım var! Gerçekten hoşuma gitmiyor!

Aynı ilke canımız için de geçerlidir. Canımız onu neyle beslersek onu arzular. Eğer düzenli bir spor alışkanlığınız varsa, canınız spor kanalını çeker. Eğer düzenli bir sinema filmleri ve Hollywood dedikoduları izleme alışkanlığınız varsa, bu iştaha cazip gelen sinema kanallarını, dergileri ve sohbet yazılarını canınız çeker. Eğer sürekli olarak iş dünyası ve dünya olaylarıyla beslenirsek, özleyeceğimiz şeyler bunlar olur. Eğer evlerimizde, arabalarımızda, giysilerimizde vs. tatmin olursak, o zaman alışveriş, yeni arabalar ya da dekorasyon fikirlerini konuştuğumuzda tutkumuz alevlenecek ve ruhsal sohbetleri sıkıcı bulacağız. Kutsal Yazılar'ı okumakta ve duada vakit geçirmekte zorlanacağız. Ancak, eğer Tanrı'nın Sözü'yle düzenli olarak beslenirsek, dua etmek için zaman ayırmak kolaylaşır ve ruhsal konularda konuşmak rahatça ve doğal olarak akacaktır. Tanrı'nın varlığına özlem duyacağız ve O'na yakın olmayı arzulayacağız.

SAĞLIKSIZ BİR AŞIRI UÇ

Bu durum sağlıksız bir aşırı uca taşınabilir. Fiziki bir bedende yaşıyoruz. Düzenli olarak sağlıklı eğlenceye ve tazelenmeye ihtiyacımız vardır. Kutsal Kitap okulunda çok sayıda ders alırken, bir yandan da haftada kırk saat bir işte çalışıyordum. Bir hafta sonu oda arkadaşım beni bir grup arkadaşla birlikte futbol oynamaya davet etti. Kutsal Yazılar'ı çalışmak için teklifi geri çevirdim. Yanımdan ayrılır ayrılmaz

AÇLIĞINIZI KORUYUN

okumak ve dua etmek için Kutsal Kitap'ı elime aldım, ama sanki her şey kapalıydı. Tanrı'yı duyamıyordum. Sanki anlamsız gelen sözler okuyor gibiydim. Oda arkadaşım gideli bir saat olmuştu ve ben yakardım, "Rab, Kutsal Kitap'tan bereket almakta ya da sesini işitmekte neden bu kadar zorlanıyorum? Sorun nedir? Hoşuna gitmeyen bir şey mi yaptım, bir günah mı işledim?"

Cevaben şöyle dediğini işittim, "Git ve futbol oyna."

İrkildim ve sordum, "Ne! Futbol oynamak mı? Bu imanımı bina etmez ve beni Sana yakınlaştırmaz! Bunu yapmamı neden söylüyorsun?"

Rab birden canlanan bir ayeti yüreğime getirdi: "Çok kitap yazmanın sonu yoktur, *fazla araştırma da bedeni yıpratır*" (Vaiz 12:12). Şöyle dedi, "Oğlum, fiziki bir bedende yaşıyorsun (beyin bunun bir parçası) ve bedenin çeşitli türlerde dinlenmeye ihtiyacı var. Eğer gerektiği biçimde dinlenmesine izin vermezsen, Beni işitme ve büyüme yeteneğini fiilen bloke edersin." Sonra öğrencilerinin birçok insana hizmet etmesinden sonra onlara "Gelin, tek başımıza تنها bir yere gidelim de biraz dinlenin" dediğini gösterdi (Markos 6:31). Basit bir ifadeyle, İsa şunu diyordu, "Kendinizi toplayın ki, dağılmayasınız."

Hemen dışarı çıkıp futbol oynadım. O öğleden sonra oturup yeniden Kutsal Kitabı'mı elime aldım ve bu kez Tanrı'nın Sözü aracılığıyla Kutsal Ruh'la paydaşlık yaparken Tanrı'nın yaşamının iç varlığıma aktığını sezdim.

ÇOK MEŞGUL

Canın ve bedenin ihtiyacı olan dinlenmeyi ihmal etme pahasına çalışmak için aşırı zaman harcamak günümüzde birçoklarının düştüğü bir hata değildir. Esasen Tanrı'ya duyduğumuz açlığı çalan en büyük soyguncu meşguliyet içinde süren hayat tarzımızdır. Birçok iyi niyetli imanlı bu tuzağa düşmüş ve Tanrı'yla geçirecekleri zamanı meşgul bir Hristiyan hayat tarzıyla değiştirmişlerdir. Bu hayat tarzı aldatıcı ve süregelen hizmet işlerini de içerebilir.

Bizi aydınlatacak basit bir soru soralım: Fiziksel olarak nasıl besleniyoruz? Bedeninize sağlık ve güç kazandıracak biçimde beslendiğinizi umuyorum. Hiç yemek yemediğinizi, ama hayatınızı tam hız yaşamaya devam ettiğinizi hayal edebilir misiniz? Bir deney olarak

TANRI'YA YAKLAŞMAK

birkaç gün yemek yemesek, ama ilave uyku uyumadan uzun saatler boyunca fiziksel çalışma temposunu sürdürsek ne olur? Bir an bunu düşünün. Yere yığılıp kalırız!

Ancak aynı şeyi ruhsal olarak ne kadar kolay yapıyoruz; bu duruma fiziksel olarak değil, ama ruhsal olarak tahammül etmemizin bir nedeni var. Eğer uzun süre yiyeceksiz kalırsak midemiz şikâyet eder ve sadece bir kez değil. Zaman geçip sancılar arttıkça sesi yükselir ve çığlıklar atar. Tüm bedenimiz bağıırır, "Açım, beni doyor!" Ancak ruhumuz böyle bağıırmaz. Tersî doğru gibi görünür; iç adamımızın sesi zaman geçtikçe azalır. Onu işitmeyiz. Ruhumuz zayıflar ve benliğimiz daha baskın hale gelir.

Çok uzun bir süre yemek yemediğimizde iştahımızı kaybederiz. Eğer beş günden fazla yemeksiz kalırsanız, açlığın fiziksel çığılığı kesilir. Yiyecek cazibesini yitirir ve bir parça biftek ancak bir ayakkabı kadar çekici görünür. İştahınız gitmiştir ve tüm iç rezervleriniz tükenene kadar geri gelmez.

Rab'le geçirdiğim zamanın yerini meşgul bir hayat tarzının almasına izin verdiğimde aynı şeyin olduğunu fark ettim. İlk olarak Kutsal Yazılar'a ilgim azalır ve sonra dua etme isteğim söner. Eğer arada sırada dua eder ya da okursam, yaşamın iç varlığıma aktığıını sezmiyorum. Kutsal Kitap, Kutsal Yazılar'la düzenli olarak beslendiğim zamanların aksine bana konuşmaz.

İştahımın kaybolduğu zamana dek fiziksel yiyecekten uzak durdum ve geri dönmenin tek yolunun kendimi yemeye zorlamak olduğunu keşfettim. Ruhsal bakımdan da aynı şey doğrudur. Eğer ruhsal iştahımı kaybetmişsem, Kutsal Kitabı'mı açar, tembelliğim için tövbe eder ve sonra beklentiyle Tanrı'nın sesini işitmek için arayışa girerim. Bir şey bana konuşana dek okumayı sürdürürüm! Genelde çok uzun sürmez; ben devam ettikçe O her zaman sadakatle konuşur. Yeniden bağlantı kurmanın bir başka yolu bir ya da iki günlüğüne uzaklaşmak ve doyana dek sadece okumak ve dua etmektir.

RUHSAL BAROMETRENİZ

Bu hepimizin sahip olması gereken bir disiplindir. İmandan dönüş birinin yabancı bir kadınla yatmasıyla ya da alkol ve pornografiye yeniden özlem duyduğunu keşfetmesiyle başlamaz. Sevdiklerini hor görmesiyle ve çocuklarını ihmal etmesiyle başlamaz ve liste uzar

AÇLIĞINIZI KORUYUN

gider. Hayır, imandan dönüş Kutsal Yazılar'a ve tanrısal konulara duyarsızlaşmamızla başlar. Doğal şeylerin bizi Tanrı'nın işlerinden daha fazla heyecanlandığını fark ettiğimiz zaman olur.

Açlık ruhsal barometrenizdir. Bunu fiziksel olarak düşünün. Bir kimse hastalandığında ilk kaybettiği şey nedir? İştahıdır. Soğuk aldığınız ya da grip olduğunuz zamanı hatırlayın... canınız yemek istemez. Ölümcül hastalıkların son evresindeki hastalara bakın; otuz kırk kiloya kadar erirler ve damar yoluyla beslenmek zorunda kalırlar. Hastaların neredeyse hiç yeme isteği olmaz. Şöyle dendiğini duymuşsunuzdur, "İştahı yerine geldi." Ruhsal olarak da bundan farklı değildir; ruhsal sağlığın bir işareti Tanrı Sözü'ne iştahlı olmaktır. Ruhsal hastalığın bir işareti ise tanrısal meselelere ilginin kaybedilmesidir.

Evlerini, yeni arabalarını, tuttukları spor takımlarını ve benzeri şeyleri konuşmayı tanrısal şeyleri konuşmaktan daha heyecanlı bulan hizmetkârlar tanıdım. Rab'le ilgili konulardan ya da Tanrı'nın yüreğinize söylediği şeylerden söz ettiğinizde sanki iş konuşuyormuşsunuz gibi davranırlar. Kısa süre önce inşa ettirdikleri yeni evleri hakkında konuşurken yüzleri parlar. Onları tapınırken izlerim; ellerini kaldırmak ve onlar için son derece değerli olması gereken Kişi'ye odaklanmak yerine etraflarına bakar, başkalarıyla konuşur ya da vermek üzere oldukları vaazın notlarını gözden geçirirler. Bu daha derindeki bir sorunun sadece bir belirtisidir.

Bu kiliselerde Tanrı'nın varlığının güçlü olmadığını fark ettim. Tövbe çağrısı yaptığımda ve onları Tanrı'ya yaklaşmaya davet ettiğimde Kutsal Ruh gelir ve hayrete düşerler. Ya nereden düştüklerini anımsarlar ya da hizmetimizin özel bir hediyesi olarak görüp üzerinde durmazlar. Hatta bazıları olanlara direnirler. Her halükârda eğer içlerinde küçük de olsa bir arzu varsa, Tanrı'nın varlığına açlıklarını yeniden uyandırır.

Yeşaya şöyle der, "Tüten fitili söndürmeyecek" (Yeşaya 42:3). Bu ifade yağı neredeyse tamamen tükenmiş bir lambanın bitmekte olan fitilini ve zayıf alevin tüten bir duman haline gelişini resmeder. Zayıf, küçük, güçsüz, kırılabilir ve hassas olanı tarif etmektedir. Ölmekte olan közü söndürmeyecek, aksine onu alevlendirmek için harlayacaktır. Tüten bir közden başka bir şey olmasak bile peşimizden gelmeyi sürdürdüğünü unutmayın. O halde eğer Tanrı'yla işbirliği yaparsak ve itaat edersek bizim için ne kadar iyi olur, zira bizi zora sokmak durumunda kalmaz!

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Bunu sıklıkla görüyorum. Rab'bin sönmenin eşiğinde olan birçok insanın hayatında alevi nasıl harladığını izledim. Kiliselerde ve konferanslarda yeniden tutuşup Tanrı'yı arama arzuları alevlenene dek ne kadar uzaklaşmış olduklarını fark etmediklerini söyleyen birçok insan gördüm. Yüreklarini korumadıklarını ve sağlıklı bir yüreğe eşlik eden iştahlarını yitirdiklerini anladılar.

EN DEĞERLİ OLANI KORUYUN

Kutsal Kitap bize "Her şeyden önce de yüreğini koru" der (Özdeyişler 4:23). Koruyacağımız, gözeteyeceğimiz ya da muhafaza edeceğimiz daha önemli bir şey yoktur! Bu sözü düşündüğümde insanların değerli mallarını nasıl korudukları aklıma geliyor. Hepimiz kırılmaz camdan yapılan muhafazalar içinde sergilenen değerli taşlar görmüşüzdür. Sürekli gözetim altında tutulan, ağırlık ya da ısıdaki en ufak bir değişiklikte alarmların çalıştığı ve kapıların kilitletiği korumalı odalarda saklanırlar. Bu odalar lazer ışınlarıyla taranır ve ışının bir an olsun kesintiye uğraması halinde silahlı adamlar hemen odaya doluşurlar. Bu nesnelere 7/24 gözetlemeleri için güvenlik elemanlarına ücret ödenir. Sırf bir taş parçasını korumak ve muhafaza etmek için on binlerce dolar harcanır!

Tanrı yeryüzündeki en değerli varlığımızın taşlar değil, yüreğimiz olduğunu söyler. Ancak imanlılar yine de yüreklerini sadece yararsız olmakla kalmayan, hatta bize zarar veren şeylere teslim ederler. Aşırı çıplaklık ya da küfür içermeyen neredeyse her şeyi izleriz ya da okuruz. Tanrı'nın Ruhuna düşmanlık eden dünyanın ruhunun farkına varmayız. Ancak bu dünyanın insanları bu konuda çok daha hikmetli davranırlar, zira en değer verdikleri şeyleri gayretle korurlar. İmanlılar ise dikkatsiz davranarak onları gerçekten tatmin edebilecek tek Tanrı'ya olan iştahlarını çalan şehvetten ve benliğin arzularından yüreklerini korumakta dikkatsiz davranır ve iman hayatında başarısız olurlar.

Rab "susamış canın susuzluğunu giderir, aç canı iyiliklerle doyurur" (Mezmun 107:9). O bizim susuzluğumuzu gidermeyi bekliyor, ancak hâlihazırda diğer şeylerle doluyorsa O'nun iyiliği bizi doyurmaz. Yürekerimizi aç tutmalı ve O'nun çağrısını hafife almamalıyız. Çünkü biz O'na yaklaştığımızda, O da bize yaklaşacağını vaat etmiştir!

AÇLIĞINIZI KORUYUN

ÇALIŞMA SORULARI

1. Özdeyişler 27:7 der ki, “Tok insanın canı balı bile çekmez.” Bu ayet üzerinde düşünürken en çok hangi kaygılara, arzulara ve zevklere karşı zayıfsınız? Bunlar Tanrı’yla paydaşlık “balına” olan açlığınızı nasıl köreltebilirler?
2. Bu bölümde yazar, Tanrı’ya karşı tutkuları, yani açlıkları bakımından iki ayrı kilisedeki yirmi yaş üzerindekiyle yirmi yaş altındakilere dair gözlemlerini paylaşır. Kilisenizin hayatına baktığınızda, ruhsal ailenizin iştahını nasıl tanımlarsınız—doğru, aç, kayıtsız?
3. Özdeyişler 4:23’deki “her şeyden önce de yüreğini koru” sözü ışığında, yüreğinizi korumak için bugün ne gibi adımlar atabilirsiniz? Diyetinizde kaldırılması ya da değiştirilmesi gereken ruhsal bir “fast food” var mı?

BÖLÜM 4

O'NUN VARLIĞI İÇİN TUTKU

O'nun varlığında sözü işitilir.

Yirmi yıllık hizmet hayatımda Tanrı Sözü'nü hem kiliselerde hem de konferanslarda öğretmek için Antarktika hariç her kıtaya seyahat ettim. Tam zamanlı olarak seyahat etmeden önce toplamda yedi yıl boyunca iki ayrı kilisenin kadrosunda hizmet etme ayrıcalığını elde ettim. Bu zaman içinde kilisede başlıca iki grup olduğunu keşfettim ve görünüşe göre aralarındaki düşünce farklılığı Rab'bin gelişi yaklaştıkça giderek büyüyor. Birinci gruptakiler Tanrı'yı yapabileceği şeyler için ararken ikinci gruptakiler O'nu kimliği için arar.

İSRAİL'İN ASIL MOTİVASYONU

Bu tezat Musa ile İsrailoğulları arasında görülür. Bu konuyu daha derinlemesine inceleyelim. İsrail halkı zulümden özgür olmak istedi ve Tanrı'nın kurtarıcıları olduğunu kabul ederek O'na yakardılar. İbrahim'in soyundan gelen bu insanlar Tanrı'yı yapabileceği şeyler için arayan gruba benzetilebilir. Kilisede dünyanın sistemine eşlik eden tutsaklığın altına girmek istemeyenler vardır; ancak bilmeden gene de tutsaklardır.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

İsa'nın Rab olduğunu ilan eder, kabul ederler ve kurtuluş ve sağlayış için O'na bakarlar. Ancak, İsrailoğulları'nda olduğu gibi arzuları, eylemleri, sözleri ve dünyevilikleri yüreklerinin durumunu açığa vurur.

İsraililer yüzlerce yıl Tanrı'nın onları kurtarması için yalvarıp yakardılar. Sonra Tanrı, Musa'ya görünüp ona Sözü'nün gerçekleşme zamanının geldiğini söyledi. Firavun'a gitmeden önce Musa İsrail'in ileri gelenleriyle görüştü ve Tanrı'nın kurtuluş vaadini ilan etti. İyi haberi duydukları zaman "halk inandı; RAB'bin kendileriyle ilgilendiğini, çektikleri sıkıntıyı görmüş olduğunu duyunca, eğilip tapındılar" (Mısır'dan Çıkış 4:31).

Bu toplantının duygusunu hayal edin! Bu ileri gelenler tüm hayatları boyunca Tanrı'nın yaklaşmakta olan kurtuluşunu iştmişlerdi. İçinde süt ve bal akan bir özgürlük diyarına kavuşma umudu babalarından ve dedelerinden onlara miras kalmıştı. Büyüklerinin bu umudun gerçekleştiğini görmeden ölmelerini izlemişlerdi. Bu ileri gelenler aynı soruyla boğuşmuşlardı: Vaadin gerçekleştiğini görmeye ömrümüz yetecek mi yoksa biz de mi görmeden öleceğiz? Şimdiyse Tanrı'nın elinin üzerinde olduğunu mucizelerle kanıtlayan eski bir Mısır prensinin, eğitilmiş bir liderin önündeler. Onları demir yumrukla yönetmesi gereken kişi şimdi onların kurtarıcısı olacaktır. Sadece Tanrı böyle bir mucize yapabilir! Yürekleri huşu ve sevinçle dolup taşar. Tapınıp şükretmekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktur.

Musa onlardan ayrılıp Firavun'un karşısına çıkar. Ama Mısır'ın lideri Tanrı'nın kurtuluş vaadinden hiç etkilenmez. Musa ve İbraniler'le alay eder ve eziyetlerini artırmak için iş yüklerini dayanılmaz bir boyuta çıkarır. Bunun üzerine her şey ne kadar hızlı değişmeye başlar. Aynı ileri gelenler Musa'ya çıkışır ve onunla sertçe konuşurlar. Tapınma unutulmuştur; Cesaretlerini yitirince Musa'ya o kadar öfkelenirler ki, onun RAB tarafından cezalandırılmasını dilerler! (Bkz. Mısır'dan Çıkış 5:21.)

Ancak zaman içinde Tanrı merhameti sayesinde birçok belirti ve harika göstererek onları kurtardı. Firavun en nihayetinde çıkmalarını buyurunca, tutumlarında yine dramatik bir değişim oldu. Sevinçle doldular ve büyük bir yücelik ve kutsama içinde Mısır'dan çıktılar. Tanrı'nın iyiliği ve sadakatinden duydukları zevkle Mısır'dan dans ederek çıktıkları özgürlük ortamını bir hayal edin. Sadece özgür olmakla kalmadılar, ama ayrıca üzerlerine boca edilen altın ve gümüş hazinelere ve yedikleri Fıhş Kuzusu'nun verdiği güç ve enerjiye

O'NUN VARLIğI İÇİN TUTKU

sahiptiler. Bu eski köleler Tanrı'ya minnettardı ve Musa'ya duydukları güven tüm zamanların en üstündeydi.

Mısır'dan çıktıktan sonra Tanrı onları Kızıldeniz'in kıyısına yönlendirdi; arkalarına baktıklarında Firavun'un ordusuyla birlikte üzerlerine geldiğini gördüler ve dehşete kapıldılar. Bir kez daha büyük bir tutum değişikliği gerçekleşti. Musa'ya şiddetle söylenmeye ve ona çıkışmaya başladılar, "Mısır'da mezar mı yoktu da bizi çöle ölmeye getirdin? Bak, Mısır'dan çıkarmakla bize ne yaptın! Mısır'dayken sana, 'Bırak bizi, Mısırlılar'a kulluk edelim' demedik mi? Çölde ölmektense Mısırlılar'a kulluk etsek bizim için daha iyi olurdu" (Mısır'dan Çıkış 14:11-12). Mısır'da işler yolunda gitmediğinde, Musa'ya onları yalnız bırakmasını söylediler; şimdi bir kez daha yetersiz gördükleri liderlerinden memnun değillerdi ve şikâyetlerini yineliyorlardı. Musa'ya ve Harun'a söylendiklerini sanıyorlardı, ama Musa onları şöyle yanıtladı, "Siz bize değil, RAB'be söyleniyorsunuz" (Mısır'dan Çıkış 16:8). Kendi çıkarları için en iyisini arzulamaları Tanrı'nın isteğini yerine getirme arzusuna baskın çıktı. *Bizim için daha iyi olurdu* cümlesine dikkat edin. Tanrı'nın yüreği için alevli bir tutkuya sahip değillerdi, ama kendi canlarının sevgisiyle yanıp tutuşuyorlardı.

Tanrı bir kez daha Kızıldeniz'i yararak merhamet eder ve onları kuru toprak üzerinden geçirir. Sonra İsrailoğulları'na dört yüz yıl zulmeden dünyanın en güçlü askeri gücünü sulara gömer. Şimdi coşku içindedirler! Rab'bin önünde sevinirler ve dans ederler. Şöyle okuyoruz, "Harun'un kızkardeşi Peygamber Miryam tefini eline aldı, bütün kadınlar teflerle, oynayarak onu izlediler" (Mısır'dan Çıkış 15:20). Sekiz yüz bin ila bir milyon kadının dans edip tef çaldığı sahneyi hayal edebilir misiniz? Vay canına, ne müthiş bir tapınma zamanı! Böyle bir sevinci asla tatmamışlardı. Ama sadece üç gün sonra susuzluk çekmeye başladıklarında sevinçleri kısa ömürlü oldu. Yeniden Tanrı'ya söylendiler ve Tanrı yeniden sağladı.

Aradan birkaç gün geçti ve şimdi sorun yiyecekti. Sızlanıp yakındılar, "Keşke RAB bizi Mısır'dayken öldürseydi. Hiç değilse orada et kazanlarının başına oturur, doyasya yedik. Ama siz bütün topluluğu açlıktan öldürmek için bizi bu çöle getirdiniz" (Mısır'dan Çıkış 16:3).

Halkın kısırdöngüsünü görebiliyor musunuz? Tanrı istedikleri şeyi istedikleri zaman yaptığı sürece mutlu ve minnettarlar, ama istedikleri şeyi istedikleri zaman yapmadığında mutsuzlar. Asıl motivasyonları

TANRI'YA YAKLAŞMAK

baskı altındaki davranışlarında ve sözlerinde ortaya çıkar; her şey onlarla ilgilidir. Kendi arzularını Tanrı'nın yüreğinden ya da varlığından üstün sayarlar.

MUSA'NIN ASIL MOTİVASYONU

Bu döngü sürekli tekrar eder ve sonunda Tanrı bile bu durumdan usanır. Musa'ya şöyle der:

Sen ve Mısır'dan çıkardığın halk İbrahim'e, İshak'a, Yakup'a, 'Orayı senin soyuna vereceğim' diye ant içtiğim topraklara gidin. Süt ve bal akan ülkeye senden önce bir melek gönderecek, Kenan, Amor, Hitit, Periz, Hiv ve Yevus halklarını oradan kovacağım. Ben sizinle gelmeyeceğim, çünkü inatçı insanlarsınız. Belki sizi yolda yok ederim. (Mısır'dan Çıkış 33:1-3)

Tanrı Musa'ya, halkını uzun zamandır bekledikleri vaat edilmiş ülkeye götürebileceğini ve hatta ülkenin güvenli hale gelmesi için düşmanlarını kovacak seçkin bir meleği onların önünden göndereceğini söyledi; ancak O (O'nun varlığı) onlarla gelmeyecekti!

Tanrı'nın bunu Musa'ya söylemesi iyi oldu, zira eğer bu teklifi doğrudan İsrailoğulları'na yapmış olsaydı, bunu sevinçle kabul ederler, şölen verirler, sonrada toplanıp yola koyulurlardı! Neden böyle düşünüyorum? Bir düşünün—sırf çölün zorluklarından kaçmak için bir melek ya da Tanrı'nın kendisi olmadan Mısır'a geri dönmeye istekliyseler, vaat edilmiş ülkeye bir melek eşliğinde girmeyi haydi haydi kabul edeceklerine eminim. Ancak Musa'nın Tanrı'nın teklifine verdiği yanıtı dinleyin:

Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma. (Mısır'dan Çıkış 33:15)

Kendimize “buranın” neresi olduğunu hatırlatmamız gerekir. Burası çöldü; zorluk yeri, rahattan ya da zevkten yoksun bir ortamdı! Bolluk yoktu, sadece gündelik ihtiyaçlar karşılanırdı ve bu bile çoğu kez doğaüstü biçimde olurdu. Bu ülkede bahçeler, doğal kaynaklar ya da güvenlik yoktu. Evler, ırmaklar, bağlar, tarlalar ya da meyve ağaçları yoktu. Alışveriş, eğlence ya da dinlenme imkânları

O'NUN VARLIğI İÇİN TUTKU

yoktu. (Sevdiklerinizin yılanlar tarafından ısırıldığını izlemek sizi eğlendirmiyorsa) Kuraklıkla ve sıradanlıkla çevrilisiniz. Bu yerde hiçbir güzellik yoktu, ancak Musa şunu dile getirir, “Senin varlığından yoksun bir bolluk ve güzellik ülkesinde olmaktansa, Senin varlığının olduğu rahatsız ve çirkin bir yerde yaşamayı tercih ederim!”

Musa'nın yüreğinden gelen yakarış neydi? Tanrı'nın varlığı! Rab'bin kendisini vaat ettiği bereketlerden daha çok arzuladı. Tanrı'ya yakın olmayı O'nun sağlayabileceği bütün hazinelerden daha değerli saydı. Bu tutumu Musa'yı İsrailoğulları'ndan ayırıyordu. Musa Tanrı'yı kimliği için ararken İsraililer verdiği şeyler için arıyordu! Bu motivasyon bugün bile imanlıları iki gruba ayırmaktadır. Bölünme mezhepsel sınırların ötesine geçer. Tanrı'yı sadece koruması, sağlığı ve bereketlerinden daha fazlası için arayabileceğini bilmeyenler vardır; halbuki O'na kimliği nedeniyle sıkıca sarılabilir ve yakından tanıyabilirler. Bunun bir erkekle parası için evlenen kadından bir farkı var mı? Kocasıyla kim olduğu için değil, onun için yapabileceği şeylerden ötürü evlenir. Böyle bir sözleşmeden ikisi de aslonanı kaçıır, çünkü böyle bir motivasyonun olduğu ortamda yakınlaşma doğmaz.

ÖDÜL

Dünyanın bazı güzel yerlerini ziyaret ettim ve son derece lüks evler ve binalar gördüm, ama Tanrı'nın varlığından yoksun oldukları için bunların benim için anlamı yoktu. Ancak hapishaneler, fakirhaneler, üçüncü dünya ülkeleri gibi sevimsiz ve göze hoş gelmeyen ama Tanrı'nın varlığıyla dolu yerlerde de bulundum. Dürüstçe söyleyebilirim ki, Tanrı'nın Ruhu'nun doldurduğu o zorlu ve rahatsız yerleri zenginlik ve şatafatla dolu, ama Tanrı'nın varlığından yoksun malikânelere tercih ederim.

Üniversite yıllarında Amerikan ulusal turnuvası, gençler Davis Kupası ve üniversite liginde tenis oynama ve eyalet şampiyonu olma ayrıcalığına kavuştum. Eğitim ve spor ödülleri, sosyal statü, akranlarımin, liderlerimin ve iş hayatındaki yöneticilerimin saygısını kazandım. Güzel ve popüler kızlarla çıktım. Bunların hepsi birçok insanın sadece arzuladığı değil, ama tüm yürekle peşinden gittiği şeyleri temsil ediyor. Aslına bakarsanız, bütün bunların toplam yüceliği ve zevki Tanrı'nın huzurunda geçirilen sadece otuz saniyenin

TANRI'YA YAKLAŞMAK

yanına bile yaklaşamaz. Bir kıyaslama mümkün değildir! Kutsal Yazılar'ın Musa'yı nasıl tanımladığına dikkat edin:

Musa büyüyünce iman sayesinde firavunun kızının oğlu olarak tanınmayı reddetti. Bir süre için günahın sefasını sürmektense, Tanrı'nın halkıyla birlikte baskı görmeyi yeğledi. Mesih uğruna aşağılanmayı Mısır hazinelerinden daha büyük zenginlik saydı. Çünkü alacağı ödülü düşünüyordu. Kralın öfkesinden korkmadan imanla Mısır'dan ayrıldı. Görünmez Olan'ı görün gibi dayandı. (İbraniler 11:24-27)

Baskı görmeyi yeğlediğine dikkat edin. O İsrail halkından farklı bir konumdaydı; halkın başka bir seçeneği yoktu. Ancak yine onlar şikâyet etti, ama Musa etmedi. Dünyanın sunabileceği en iyi şeyleri, hatta bir insanın erişebileceği en yüksek konumu kendi iradesiyle reddetti. Neden? Başka bir ödül arıyordu. Onun ödülü vaat edilmiş ülke değil, ama Tanrı'nın varlığının vaadiydi. Yanan çalıda o ilk karşılaşmadan itibaren tek istediği Tanrı'yı yakından tanımaktı.

Konferanslarda ve kiliselerde binlerce insana vaaz verdim; televizyon ve kitaplar aracılığıyla milyonlarca insana hizmet ettim. Tanrı, aklımı başımdan alan yollarla bizi bereketledi. Ancak eğer seçim yapmam gerekseydi, O'nun varlığını hiç tereddüt etmeden verdiği tüm maddi başarılarla yeğlerdim. O'nun varlığı gibisi yoktur. O'nun yakınlığını sezme ve bilmediği şeyleri yüreğime fısıldadığını işitmek kalabalıklara konuşmaktan ya da milyonlarca kopya kitap satmaktan çok daha üstündür. O'nun varlığının yüceliği her şeyden daha harikadır!

Hizmetkârların tatmin olma düşüncesiyle başarı peşinde koşmalarını izlemek yüreğimi parçalıyor. Başkaları tarafından saygı görmek ve tanınmak dile getirmedikleri hedefleridir. Önemlerini ve tatminlerini hizmetteki başarılarla arayanların çaresizliğe, hatta karanlığın tuzaklarına düştüklerini gördüm. Devasa hizmet organizasyonları kurarlar, ama aslında hepsinin ne kadar boş olduğunu anlayana dek ahlâksızlığa kapılır ya da açgözlülüğe tutsak olurlar.

Diğerlerinin başarılarına asla erişmemiş olsa da, aynı trajik sonu paylaşan daha da çok sayıda insanla karşılaştım. Bu kişiler iki yüz, beş yüz, bin, beş bin ya da yüreklerine koydukları bir rakamın üzerinde bir kilise topluluğu kuramadıkları için cesaretlerini yitirdiler. Kitap satışları

O'NUN VARLIğI İÇİN TUTKU

asla beklenen hedefleri yakalamadı ve konuşmak istedikleri “büyük” konferanslara davet edilmediler. Bulunamayacak yerlerde tatmin olmayı aradılar. Bu durum seküler piyasada statü ve başarı arayanlardan farklı değildir. Bu imanlılar gerçekte yaratıldıkları amacı iskaralarlar.

Diğer taraftan, başarılı olmuş büyük hizmet organizasyonlarına önderlik eden, ancak yürekleri Tanrı'ya daha da özlem duyan erkekler ve kadınlarla tanıştım. Eğer Tanrı'nın isteği buysa bunların tümünden sevinçle vazgeçeceklerini ve başka bir hizmet ya da başka bir şey yapacaklarını paylaştılar. Çoğu şimdi onlara emanet edilen konumu hafife almaz. Tanrı'nın onları o konuma yerleştirdiğini ve tüm isteklerinin O'nu hoşnut etmek olduğunu beyan ederler. Sohbetlerimizde yüreklerinden gelen çığlığı işittim ve eylemlerinde bunu gözledim; büyük başarılar elde eden, ama kendisine mazlum ve yoksul diyen Davut'tan farklı değillerdir.

Ayrıca görece küçük hizmetlere sahip olmakla birlikte çağrıldıkları işi yaptıklarını bildikleri için esenlik ve bereket içinde yaşayan hizmetkârlarla tanıştım. Tutkuları sayılarda ya da dışsal başarılarda değil, Tanrı'yı daha yakından tanımak ve O'nun görünür varlığında yaşamaktır. Bu herkes için geçerli olmalıdır. Biz Tanrı için yaratıldık ve hiçbirimiz O'nu tanımak ve O'nun varlığında yürümek dışında asla gerçek tatmini bulamayız. Tüm gerçek esenlik ve doyum burada yatar.

TANRI'NIN İKİ TÜR VARLIğI

Bu noktada Kutsal Yazılar'a göre Tanrı'nın iki tür varlığını tanımlamalıyız; ilk olarak O'nun *her yerdeki varlığı* vardır. Davut Tanrı'nın bu sıfatından söz eder, “Nereye gidebilirim senin Ruhun'dan, Nereye kaçabilirim huzurundan?” (Mezmurlar 139:7). Tanrı'nın her yerdeki varlığı O'nun her an her yerde var olduğunu ifade eder. Davut sonra devam etti, “Göklere çıksam, oradasın, Ölüler diyarına yatak sersem, yine oradasın. Desem ki, ‘Karanlık beni kaplasın, Çevremdeki aydınlık geceye dönsün.’ Karanlık bile karanlık sayılmaz senin için, Gece, gündüz gibi ışıldar, Karanlıkla aydınlık birdir senin için” (a. 8, 11–12). Bu Rab'bin bizi asla terk etmeyeceği ve asla yüzüstü bırakmayacağı vaadiyle ilişkilidir (İbraniler 13:5). Herhangi bir yerde O'nun bu varlığını sezemesek de, orada olmadığı anlamına gelmez. Sadece biz farkına varmayız.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Kutsal Yazılar'ın tanımladığı Tanrı'nın ikinci tür varlığı O'nun *görünür varlığıdır*. *Görünür* sözcüğü görünmeyi, duyulmayı ya da bilinmeyi görünür, duyulur ya da bilinir hale getirmek anlamındadır. Rab'bin görünür varlığı Musa'nın tutkulu biçimde arzu ettiği şeydi. Bu varlığı sezdiğimizde Tanrı kendisini sadece ruhlarımıza açıklamaz, ayrıca zihnimiz ve hislerimiz de O'nun yakınlığının farkına varır. O'nun bilgisinin zihinlerimize açıklandığı zamandır. İsa'nın şu sözünü söylediğinde kastettiği varlık budur:

Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim.
(Yuhanna 14:21)

Mezmun yazarı ise şöyle der, "Ne mutlu sevinç çığlıkları atmasını bilen halka, ya RAB! Yüzünün ışığında yürürler" (Mezmurlar 89:15). Petrus Pentikost Günü'nde yürekten arayışta olanları şöyle teşvik etti, "Öyleyse, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün. Öyle ki, Rab size yenilenme fırsatları versin" (Elçilerin İşleri 3:19).

Tanrı çeşitli yollarla varlığını gösterebilir. Kutsal Yazılar'da bazıları O'nu gördü, diğerleri O'nu görmeden sesini işitti ve başkaları ise O'nun yakınlığını sezdi ve verdiği vahiy sayesinde daha önce bilmedikleri şeyleri anında bildiler. Ama bir şey kesindir ki, O geldiğinde anlarsınız, iç varlığınızda O'nu sezersiniz ve orada olduğunu bilirsiniz.

RAB'İ Mİ ARIYORUZ YOKSA BELİRTİLERİ Mİ?

Tanrı'nın varlığını çaresizce deneyim etmek isteyen insanların yanlış yönlendiğini gördüm. Kişi olarak Rab'bi aramak yerine bir belirti arıyorlar. Tanrı İlyas'ın yanından geçti ve birçok büyük belirtiler verdi. Önce çok güçlü bir rüzgâr çıktı, ama Rab rüzgârın içinde değildi. Sonra bir deprem oldu ama Kutsal Yazılar Rab'bin depremin içinde de olmadığını açıklar. Sonra bir ateş çıktı ve bir kez daha Rab ateşin içinde değildi. Ateşten sonra ince, yumuşak bir ses duyuldu; işte o zaman İlyas Tanrı'nın varlığıyla kişisel olarak karşılaştığını anladı.

İnsanların yüreklerinde Rab'bi aramak ve böylece O'nun görünür varlığını deneyim etmek yerine Tanrı'yla buluşacaklarını düşünerek belirtiler aramalarını izledim. Tanrı'nın esinlediği ve yüreği ikna eden bir mesaj vaaz ettikten sonra sıklıkla insanları Tanrı'yla buluşmaları için öne çağırıyorum. Bazı zamanlar kimileri rahatsız edici ya da dikkat dağıtıcı

O'NUN VARLIğI İÇİN TUTKU

biçimde dua ederek olayın akışıyla sürtüşürler. Başkaları güler, sarsılır ya da farklı bir dışsal hareket yapar. Aslında Tanrı'yı aradıkları geçmiş bir zamanda O'nun varlığında sarsıldıkları, ağladıkları ya da güldükleri için Tanrı'nın bu belirtilerde bulunacağı umuduyla bilinçaltından yine bu şeyleri yaparlar, ama O, bu belirtilerin içinde değildir. Birçok defa insanları sakinleştirir ve hiçbir şey yapmamalarını, sadece sakin durmalarını ve İsa'yı kişi olarak aramak için yüreklerini O'na çevirmelerini söylerim. Eğer bir belirti eşlik ediyorsa, bu harikadır! Ama O'nu belirtiler yoluyla aramayız. Rab'bin bizzat kendisini aramalıyız!

Birçok insanın tövbe çağrısına uyduğu bir Asya ülkesindeki toplantıyı hatırlıyorum. Oditoryumdakilerin çoğu el kaldırdığı için hepsini öne çağırarak için ön tarafta yeterli yer yoktu. Bunun üzerine oldukları yerde dua etmelerini ve O'nu aramalarını söyledim. Duanın ardından Rab'be dönmeleri için onları teşvik ettim. Tanrı'nın varlığı oditoryumu harika biçimde doldurdu. Tanrı'nın yönetimi devralıp varlığını göstermesini izlemek harika bir şeydir. Bunu defalarca deneyim ettim, ama asla sıradan ya da olağan gelmez. Çoğu zaman O'nu çevrenizdeki insanlardan daha net sezebilirsiniz. O'nun varlığı geldiğinde, bazı insanlar kahkahalarla gülmeye başladı, ama ben bir keder hissettim ve bu hissim doğrulandı; Tanrı'nın varlığı binaya girdiğinden daha hızlı biçimde orayı terk etti. Ancak insanlar Tanrı'nın varlığı oradaymış gibi gülmeye ve seslerini yükseltmeye devam ettiler.

Onları durdurdum ve birkaç ay önce ülkelerine gelen bir müjdecinin hizmeti sırasında gerçekleşen belirtileri taklit ettiklerini fark ederek onları azarladım. Bu müjdecinin hizmeti birçoklarının "kutsal gülüş" adını verdiği çok güçlü bir belirti taşıyor. Tanrı'nın varlığı geldiğinde insanların güleceği zamanlar olduğuna inanıyorum. Aslında bunu ben de kişisel olarak deneyim ettim ve kendi toplantılarımızda da tanık oldum. Bir keresinde Endonezya'da hizmet ederken bir gün Tanrı'nın Ruhu toplantının üzerine döküldü ve çevirmenimle birlikte tam iki saat insanların katıla katıla gülüp yerlerde yuvarlanmalarını izledik. Her şey ağlamakta olan beş kadınla başladı ve bu ağlayış tüm topluluğa yayılan sesli kahkahalara dönüştü. Daha önce böyle bir şey deneyim etmemişlerdi. Tanrı'yı arıyorlardı!

Ancak bu kez farklıydı. Gözleri Rab'bin kendisi yerine belirtilere dikilmişti. Eğer kaha belirtisi görünmüyorsa, Tanrı'nın varlığının da görünmeyeceği sonucuna varmışlardı. Çoğu zaman Tanrı'nın

TANRI'YA YAKLAŞMAK

varlığında oldum ve O'nu çok güçlü biçimde sezdim, ancak dışsal bir belirti deneyim etmedim. O'nun varlığında kontrolsüzce ağladığım oldu, ancak bu belirtinin O'nu aramanın ve O'nun varlığına girmenin bir sonucu olduğunu anlıyorum.

Daha net olması için bir örnek olarak pantolon giydiğinizi düşünelim. Pantolonu giydikten sonra düzeltmek için ellerinizi ceplerine soktuğunuzu ve pantolonun cebinde yüz dolarlık bir banknot bulduğunuzu düşünün. Parayı bulmak için pantolonu giymediniz, ama pantolonu giyme sürecinde parayı keşfettiniz. Amacım giyinmekti ve bunu yaparken para sürpriziyle karşılaştım ve bundan faydalandım. Belirtiyi değil, ama kişi olarak Rab'bin kendisini arıyoruz. Ve bu süreçte diğer her şey bir faydadır.

Asyalı topluluğu azarladıktan sonra, O'nun varlığına duydukları açlığı anladığımı söyledim ve Tanrı'nın kendisini bir deneyimle değiştirmemeleri için onları uyardım. Bu teşviğin ardından Rab'bin varlığı kutsal bir huşu içinde geri döndü. Bu defa birçok insan gülmek yerine ağlamaya başladı, ancak o gün arayışta olan her birimiz, ağlayalım ya da ağlamayalım, O'nun harika varlığından derinden etkilendik.

BELİRTİLER TATMİN ETMEZ

Asla unutmayın, man ekmeği asla İsrailoğulları'nı tatmin etmedi. Tanrı, daha fazlasına olan mutlak ihtiyaçlarını pratik biçimde göstermek için çölde onlara man ekmeği verdi; bu ihtiyaç Tanrı'nın varlığıydı. Musa şöyle dedi:

Tanrınız RAB'bin sizi kırk yıl boyunca çölde dolaştırdığı uzun yolculuğu anımsayın! Buyruklarına uyup uymayacağınızı, amacınızın ne olduğunu öğrenmek için sizi sıkıntılara sokarak sınıadı. Sizi aç bırakarak sıkıntıya soktu. Sonra sizin de atalarınızın da bilmediği man ile sizi doyurdu. İnsanın yalnız ekmekle yaşamadığını, RAB'bin ağzından çıkan her sözle yaşadığını size öğretmek için yaptı bunu. (Yasa'nın Tekrarı 8:2-3)

Çıkan ifadesini dikkatle inceleyin. Burada *çıkılmış olan* değil, *çıkan* diyor; bu cümledeki fiil geçmiş değil, şimdiki zaman kipindedir. Tanrı'nın konuştuğu Söz O'nun varlığında olduğumuzda iştiril! İlyas yanından geçen Tanrı'nın belirtilerine takılmadı; bunun yerine

O'NUN VARLIğI İÇİN TUTKU

yanıt vermeden önce O'nun varlığının ince, yumuşak sesini bekledi. Asya'daki toplantıda Tanrı'nın önceden geçtiğinde görülen belirtiye takılmışlardı, ama Tanrı yoluna devam etmişti ve artık orada değildi. Yeni bir yere gitmişti, ama onlar O'nu önceden bulunduğu yerde bulmak için arkada kalmışlardı.

Man ekmeğinin İsrailoğullarını asla tatmin etmediği gibi, belirtiler de asla derinlerimizdeki özlemlerimizi tatmin etmek için verilmemiştir; onlar kendi içinde bir amaç değildir. Onların peşinden gitmek bizi tatminsizlik yoluna sokar, ta ki bizi tatmin edemeyen şeylerden dönüp O'nun sağladığı yakınlığı arayana dek.

ZİHİNSEL BİR İLİŞKİYLE YETİNMEK

İmanlılar Rab'bin kendisini aramaktan ziyade belirtileri yücelttiklerinde bir başka üzücü şey olur. Bu tutum diğer birçok insanın Tanrı'nın gerçek varlığından uzaklaşmasına neden olur. Belirti arayan kişilerin tutarsız ve garip davranışlarına aldanan imanlılar kendilerini korumaya alır ve Tanrı'yla zihinsel bir ilişki kurmakla yetinirler. Daha fazlası için yaratıldığımızdan bu tutum trajiktir. A. W. Tozer, imanla aklanma doktrininin son günlerde nasıl yorumlandığını şöyle ifade eder:

...birçokları tarafından Tanrı bilgisini insanlardan yasaklayacak biçimde yorumlanır. Dinsel dönüşümün tüm süreci mekanikleştirilmiş ve ruhsuzlaştırılmıştır.. İnsan 'kurtulur', ama Tanrı için ne açtır ne de susamıştır. Aslında, özellikle tatmin olması öğretilir ve azla yetinmesi için teşvik edilir. (The Pursuit of God, sf. 12–13)

Tanrı'yla zihinsel bir ilişki mekanik ve ruhsuzdur. Bizler O'nunla sadece teoride değil, gerçekte yaşamak için yaratıldık. Bunun doluluğunu deneyim edene kadar asla tatmin olmamalıyız. İsa, bizi Tanrı'nın öz varlığından ayıran perdeyi ortadan kaldırmak için öldü. İşte bu nedenle Mezmur yazarının şöyle yakardığını duyuyoruz:

*Ey Her Şeye Egemen RAB,
Ne kadar severim konutunu!
Canım senin avlularını özlüyor,*

TANRI'YA YAKLAŞMAK

*İçim çekiyor,
Yüreğim, bütün varlığım
Sana, yaşayan Tanrı'ya sevinçle haykırıyor.
Kuşlar bile bir yuva,
Kırlangıç, yavrularını koyacak bir yer buldu
Senin sunaklarının yanında,
Ey Her Şeye Egemen RAB, Kralım ve Tanrım!
Ne mutlu senin evinde oturanlara,
Seni sürekli överler!
(Mezmurlar 84:1-4)*

Yeni Kral James çevirisinde ikinci ayet şöyledir, “Yüreğim ve bedenim yaşayan Tanrı için haykırıyor.” Yazar daha sonra kuşların, kırlangıçların yuva bulduğunu, ama kendisinin evsiz olduğunu beyan eder, zira Tanrı'nın evine özlem çekmektedir. Özlem çektiği evinin Tanrı'nın varlığının bulunduğu yer olduğunu ilan eder. “Ne mutlu senin evinde oturanlara” dediğine dikkat edin. Tanrı'yı sevenlerin hedefi budur! O'nun görünür varlığına açlık çekerler. O'na ne kadar yakınlaşırsak o kadar güçlenir ve o kadar fazla etkileniriz.

ÇALIŞMA SORULARI

1. Bu bölümün başında yazar şöyle diyor, “Bu zaman içinde kilisede başlıca iki grup olduğunu keşfettim... Birinci gruptakiler Tanrı'yı verebileceği şeyler için ararken ikinci gruptakiler O'nu kimliği için arar.” Dürüst olun—siz kendinizi hangi grupta görüyorsunuz?
2. Mısır'daki kölelikten kurtuluşlarının ardından İsraililer, sağlayışı için bir gün Tanrı'yı övüp yüceltirken diğer bir gün istediklerini sağlamadığı için söylenip yakınıyorlardı. Kendi hayatınızdaki “çöl deneyimlerinizi” anımsadığınızda, tutumunuzda İsrailoğulları ile aranızda ne gibi benzerlikler görüyorsunuz?
3. Bu kitabı şu anda bir “çöl deneyiminden” geçtiğiniz için okuyor olabilirsiniz. Eğer öyleyse, İlyas'ın deneyim ettiği rüzgâr, deprem ve ateş belirtilerinden ne öğrenebilirsiniz?

BÖLÜM 5

PERDENİN ARDINDA

Tanrı'nın varlığı bizi dünyadaki diğer herkesten ayırır.

Tanrı'nın varlığı her zaman O'nun kimliği hakkında daha büyük bir vahiy sağlar ve her karşılaşmayla birlikte sonsuza dek değişiriz. Kutsal Kitap'ı incelediğimizde Tanrı'nın yollarında çok daha büyük bir anlayışla yürüyen kişilerin O'nun varlığını arayan ve deneyim edenler olduğunu görürüz.

AYIRT EDİCİ ETKEN

Son bölümde Musa'nın Tanrı'nın yaptığı bir teklifi geri çevirdiğini gördük. Rab, vaatlerini varlığından yoksun biçimde sundu. Musa hemen şöyle yanıtladı, "Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma" (Mısır'dan Çıkış 33:15). Musa, Tanrı'ya yakın olmanın O'nun varlığına eşlik etmeyen vaatlerine ağır bastığını ilan etti ve bir örnek oluşturdu. Musa'nın halka meleğin eşlik etmesini reddetmesinin nedenini dinleyin:

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma. Yoksa benden ve halkından hoşnut kaldığın nereden bilinecek? Bize eşlik etmeden, değil mi? Ancak o zaman benimle halkın yeryüzünün öteki halklarından ayırt edilebiliriz. (Mısır'dan Çıkış 33:15-16)

Verdiği yanıtta güçlü bir gerçek ortaya çıkar; bizi yeryüzünde yaşayan diğer herkesten ayıran şey Tanrı'nın varlığıdır. Hristiyan olduğumuzu ilan etmemiz, Kutsal Kitap'a iman eden kiliselere katılmamız ya da bir arkadaşımızla birlikte ya da tövbe çağrısına uyararak bir zamanlar iman duası etmiş iyi bir insan olmamız değildir. Bizi ayırt eden ve kutsal (O'na ayrılmış) kılan şey O'nun varlığıdır. Tanrı'nın varlığı yeryüzünde yaşayanlara bunu belli eden şeydir.

O zaman neden birçok kişi Tanrı ile entelektüel bir ilişkiyi kabullenmiştir? Mesih'in varlığından yoksun bir Hristiyanlık ile neden yetiniyoruz? Tanrı'ya yakın olmadan halimizden hoşnut olmayı nasıl öğrendik? Hristiyan inancını neden Tanrı'nın varlığına yaklaşmak ve orada kalmak için insanların içinde tutku oluşturmeyen bir tarzda öğrettik? A. W. Tozer buna yanıt olarak şöyle yazar:

Tanrı O'nun varlığına girmemizi ve tüm hayatımızı orada yaşamamızı ister. Bunu bilinçli bir deneyimle tanımalıyız. Bu elde tutulacak bir doktrinden daha fazlasıdır; her günün her anında zevk alınacak bir yaşamdır. (The Pursuit of God, sf. 34)

Birçokları entelektüel olarak Tanrı'ya ait olma bilgisiyle yetinerek O'nunla an içerisinde etkileşimde olma gerçekliğini asla amaçlamazlar. Kurtuluş kavramı o kadar derinlere işlemiştir ki, çok azı daha ileri gider. Dualarını etmişlerdir ve bir gün ölüp O'nun yanına gideceklerdir. Ancak Mesih'in gerçekliği kaçırılmış olur ve Tanrı'nın bizimle birlikte yürüme arzusunu açıklayan güçlü vahiy kaybedilmiş olur. Bu bir kerelik ya da uzaklardaki bir deneyim değil, Tanrı'nın kalıcı paydaşlık arzusudur. Araştırmak için Kutsal Yazılar'da birlikte yolculuk edelim.

O'NUN VARLIĞINI KİMLER DENEYİM ETTİ?

O'nun görünür varlığı tüm Kutsal Kitap boyunca örülmüş bir temadır. Adem ve Havva Aden Bahçesi'nde Tanrı'yla birlikte yürüyorlardı, ama itaatsizlikleri nedeniyle "O'ndan kaçıp ağaçların

arasına gizlendiler” (Yaratılış 3:8). Bu noktada insan kendisini Tanrı’nın varlığından ayırdı. Oğulları Kayin, katılaştan yüreği nedeniyle Tanrı’nın varlığından daha da uzaklaştı.

Ancak Tanrı vazgeçmedi ve sevdiği insanlarla yakınlık kurma arzusunu her an sürdürdü. Sonunda Hanok ve Nuh gibi adamlar Tanrı’ya yöneldiler ve O’nu azimle aramaları Tanrı’nın yüreğine dokundu. Bunun sonucunda Adem’in Aden Bahçesi’nden kovulmasından itibaren kendi dönemlerinde Tanrı’yla herkesten daha yakın yürüdüler.

İbrahim, hayatı boyunca Tanrı’nın görünür varlığını sık sık deneyim etti. Bir keresinde Tanrı Sodom ve Gomora’nın başına gelecekleri konuşmak için ona geldi. Bu kentlerin yargılanmasının ardından şöyle okuyoruz, “İbrahim sabah erkenden kalkıp önceki gün RAB’bin huzurunda durduğu yere gitti” (Yaratılış 19:27). Bu olay İbrahim’in Tanrı’yla paydaşlığın zevkine vardığı deneyimlerden sadece biriydi. Aslında, İbrahim yaşlılığında uşağına şöyle dedi, “Yolunda yürüdüğüm RAB meleşini seninle gönderecek, yolunu açacak” (Yaratılış 24:40).

Ayrıca “Samuel büyürken RAB onunla birlikteydi. RAB ona verdiği sözlerin hiçbirinin boşa çıkmasına izin vermedi” diye okuyoruz (1. Samuel 3:19). Bu adama verdiği sözlerin hiçbirinin boşa çıkmaması nasıl mümkün oldu? Bunun yanıtı sonraki ayette bulunur, “RAB’bin lütfuna eren Hanna gebe kalıp üç erkek, iki kız daha doğurdu. Küçük Samuel ise RAB’bin hizmetinde büyüdü” (1. Samuel 2:21). Bir kez daha Tanrı’nın varlığında O’nun sözlerinin açığa çıktığını görüyoruz. O’nu tanıdığımız zaman O’nun söylediğini söyleriz ve sözlerimiz boşa çıkmaz.

Eski Antlaşma’da muhtemelen Musa hariç, Tanrı’nın varlığını en çok seven ve deneyim eden Davut şöyle yakarır, “Kulun Davut’un soyu da önünde sürsün” (2. Samuel 7:26). Musa gibi o da Tanrı’nın varlığı pahasına başarılı olmak istemedi. Aslında daha sonra korkunç zina ve cinayet günahlarını işlediğinde yüreğindeki tövbe yakarışı şöyleydi, “Beni huzurundan atma, Kutsal Ruhun’u benden alma” (Mezmurlar 51:11). Tanrı’nın varlığı olmaksızın hayatının boş ve anlamsız olacağını çok iyi biliyordu! Şu sözleri yazdı, “Yaşam yolunu bana bildirirsin. Bol sevinç vardır senin huzurunda, Sağ elinden mutluluk eksilmez” (Mezmurlar 16:11).

Psikoloji bilimi son beş yıldır süren ilişkilerimizin kişiliğimizi biçim-

TANRI'YA YAKLAŞMAK

lendireceğini söyler. Buna inanıyorum, zira Kutsal Yazılar şöyle diyor, “Aldanmayın, ‘Kötü arkadaşlıklar iyi huyu bozar’” (1. Korintliler 15:33); ve bir kez daha, “Bilgelerle oturup kalkan bilge olur” (Özdeyişler 13:20). Peki ya Davut’un durumu nasıldı? “Sıkıntısı, borcu, hoşnutsuzluğu olan herkes Davut’un çevresinde toplandı. Davut sayısı dört yüze varan bu adamlara önderlik yaptı” (1. Samuel 22:2). Vay canına, birlikte on yıldan fazla zaman geçirmek için ne kadar sevimsiz bir kalabalık! Sıkıntısı, borcu ve hoşnutsuzluğu olan insanlar! Öfkeliler, gerginler ve muhtemelen kaba ve duyarsızlar. Bu kişiler Davut’un kişiliğini biçimlendirdi mi? Hayır! Neden? Çünkü Davut Tanrı’nın varlığında bol zaman geçirerek asil duruşunu korudu ve sonunda yanındaki kalabalıktan kuşaklar boyunca tanınacak büyük önderler yetiştirdi!

En sevdiğim ayetlerden biri Davut’un Tanrı’nın büyük davetine verdiği yanıtıdır. Şöyle yazdı:

*Ya RAB, içimden bir ses duydum:
“Yüzümü ara!” dedin,
İşte yüzünü arıyorum.
(Mezmunlar 27:8)*

Onun hayatı buydu; Rab’le birlikte o kadar çok zaman geçirdi ki, sadece dört yüz öfkeli adamı değil, tüm bir ulusu etkiledi. Büyük bir etki adamıydı, çünkü tüm bilginin, bilgeliğin ve anlayışın Kaynağı ile zaman geçirdi. Ancak Davut bunu Tanrı’nın bilgeliğini “elde etmek” için yapmadı; O’nun yüreğini özlediği için azmetti. Tanrı’yı her şeyden ya da herkesten daha çok sevdi ve bunun nedeni O’nunla çok zaman geçirmesiydi.

Keşke Davut’un oğlu Süleyman bu tutkuyu miras almış olsaydı. İsrail’in Tanrısı’nı iki kez gördü ve kendisinden önce ve sonra gelenlerden daha büyük bir bilgeliğe sahipti, ama O’nun varlığında kalmanın önemini anlayamadı. Hayatının sonunda pişmanlıklarla dolu Vaiz kitabını kaleme aldı. Bilgeliğe, sözle anlatılmaz zenginliğe, dünyanın en güzel kadınlarına, dünyanın her yanında şöhrete ve etkiye sahip olmasına rağmen, tüm yapabildiği “boş, bomboş!” diye haykırmaktı. Eğer babası Davut’un yüreğine sahip olsaydı, İsrail tarihi çok daha farklı seyrederdi.

Aslında eğer birçok kişi Tanrı’nın varlığının peşinde olmanın

PERDENİN ARDINDA

önemini anlamış olsaydı, Kutsal Kitap tarihinin çoğu farklı olacaktı. Trajik olarak, birçokları O'nun varlığını bir dereceye kadar deneyim ettiler, ama sonra bir şekilde aldıkları tadın değerini bilmediler. Tanrı'nın varlığında kalıcı doyum olduğunu ve dayanıklılığın sadece O'nu sürekli aramakla geldiğini anlamadılar. Bu adamlardan biri Davut'un torunlarından Kral Uzziya'ydı. Hayatının ilk yıllarında Tanrı'yı aradı ve sonuçta büyük başarı elde etti, ancak sonradan başarısının nereden kaynaklandığını unuttu. Kibirli bir tavırla Rab'bi izlemedi ve ömrünün sonunda bir deri hastalığına yakalanıp yalnız başına öldü (bkz. 2. Tarihler 26).

EN BÜYÜK TRAJEDİ

Eski Antlaşma boyunca devam edebiliriz, ama en büyük trajedilerden biri Davut'tan yüzlerce yıl önce yaşamış atalarının Mısır'dan çıktığı zaman görüldü. Önceki bir bölümde Tanrı'nın arzusunun onları yanına getirmek için kurtarmak olduğunu öğrendik. Varlığını göstermek için yakınlaşmak istedi, ama böyle yaptığı zaman üzücü bir şey okuyoruz, "Musa Tanrı'nın içinde bulunduğu koyu karanlığa yaklaşırken halk uzakta durdu" (Mısır'dan Çıkış 20:21). Ne kadar trajik. Tanrı kendisini gösteriyor ve onlar geri çekiliyor! Sadece Musa'nın ısrarcı olmak ve yaklaşmak için tutkusu vardı. Verdikleri tepki nedeniyle Tanrı, halk adına O'nun huzurunda duracak bir kâhinlik görevi tesis etti. Tanrı'nın perdeyle örtülü varlığının onların arasında konut kurması için bir çadır kurulacaktı. Tanrı'nın verdiği belirli talimatlara göre çadırın özenle yapılmasından sonra şöyle okuyoruz:

O zaman bulut Buluşma Çadırı'nı kapladı ve RAB'bin görkemi konutu doldurdu. Musa Buluşma Çadırı'na giremedi; çünkü bulut her yeri kaplamış, RAB'bin görkemi konutu doldurmuştu. (Mısır'dan Çıkış 40:34-35)

TANRI'NIN VARLIĞININ ÇEŞİTLİ DERECELERİ

Bu dönemde bir yan yola sapmalı ve Tanrı'nın varlığının çeşitli derecelerinden söz etmeliyim. Yukarıdaki ayetlerdeki *görkem* sözcüğüne dikkat edin. Çadır ilk kurulduğunda Tanrı'nın varlığı o kadar

TANRI'YA YAKLAŞMAK

görmeliydi ki, Tanrı'yla bir arkadaş gibi yüz yüze konuşan Musa içeri giremedi. O'nun muhteşemliğinin yoğunluğunu hayal edebilir misiniz? O anda hem harika hem de korkunç bir varlık!

Yıllar sonra Harun'un soyundan gelen bir hakim ve kâhin olan Eli'nin önderliği altında RAB'bin çadırındaki varlığı neredeyse görünmez durumdaydı. Aslında içeri girmekle kalmadılar, Musa'nın bir zamanlar giremediği yerin yakınında arsızca günahlar işlediler. Şöyle okumaktayız, "O günlerde RAB'bin sözü seyrek geliyordu; görümler de azalmıştı" (1. Samuel 3:1). RAB'bin sözü neden seyrekli? Bir kez daha söylemek gerekirse, Tanrı'nın sözünü içeren vahyi O'nun varlığında bulunur. Tanrı'nın varlığı yoksa vahiy de yoktur, varlığı çok az bir derecede vahiyy seyrek gelir ve varlığı güçlüyse büyük vahiyy gelir! Bu bölümde Tanrı'nın kandilinin (varlığının) sönükleştiği ve sönmek üzere (sıfır varlık) olduğu söylenir. Bu, Antlaşma Sandığı'nın Filistliler'in eline geçtiği Eli'nin yönetiminin sonunda gerçekleşti. Hayatının son gününde "Yücelik ayrıldı" anlamına gelen *İkavot* ifadesi dile getirildi.

Günah yüzünden Tanrı'nın varlığının seyrek ve neredeyse fark edilmez olduğu Eli'nin döneminin aksine, çadır kurulduğundaki kadar görkemli olmasa da varlığının gayet gerçek ve vahyin zengin olduğu zamanlar oldu. Böyle zamanlarda Tanrı görkemini sergilemeden daha üstü kapalı biçimde yakınlaşır. Bunu Yakup'ta görüyoruz. Tanrı'yla güreşti ve O'nunla yüz yüze geldi, ama belli ki görkemi içinde değildi. Ancak Yakup değişti ve bu karşılaşmanın sonucunda Tanrı'nın vahyiyle büyüdü (Yaratılış 32:24–30). Yeşu RAB'bi gördü ve onunla konuşanın RAB'bin ordusunun komutanı olduğunu bile anlamadı. Ancak diğer taraftan Musa Rab'bin yüzünü görmek için yakardı ve şu cevabı aldı, "Ancak, yüzümü görmene izin veremem. Çünkü yüzümü gören yaşayamaz" (Mısır'dan Çıkış 33:20). Musa'nın Tanrı'yı tüm görkemi içinde görmeyi arzuladığını, ama göremediğini okuyoruz. Ama Yeşu ve diğerleri Rab'bin yüzünü gördüler ve yine de yaşadılar. Neden? Çünkü RAB'bi tüm görkemi içinde görmediler.

RAB'BİN YÜZÜNÜN IŞIĞI

Öncelikle, Rab'bin görkeminden kısaca bahsedelim. Bazıları bunu bir sis, bulut ya da buna benzer bir tezahür olarak düşünür. Bu durum

PERDENİN ARDINDA

şuna benzer cümlelere kapı açar, “Ah, ertesi gece tapınma sırasında Tanrı’nın görkemi görüldü.” Ama bu görüş bilgisizce sözlerle O’nun tasarısını sınırlandırır ve karartır (bkz. Eyüp 38:2).

İlk olarak Tanrı’nın görkemi bir bulut değildir. Şöyle sorabilirsiniz, “O zaman Kutsal Yazılar’da Tanrı’nın görkemi görüldüğünde neden neredeyse her defasında bir buluttan söz ediliyor?” Nedeni şu: Tanrı kendisini bir bulutta gizler. O, bakılamayacak kadar muhteşem olduğundan, bulut O’nun yüzünü perdeler. Aksi halde O’nun görkemi çevresindeki tüm bedenleri yakıp yok eder ve anında ölürler. Hatırlayın, Tanrı Musa’ya yüzünü gören hiçbir insanın yaşayamayacağını söyledi. O zaman şu soru akla gelir: Yeşaya, Hezekiel ve Elçi Yuhanna Rab’bin yüceliğini görüp de bunu yazmak için nasıl hayatta kaldılar? Cevap basit: bedenin dışında ruhta gördüler. Ölümlü beden tüm görkemi içinde kendisini gösteren Kutsal RAB’bin huzurunda duramaz. O kendisinde karanlık olmayan yakıp yok eden bir ateştir (İbraniler 12:29, 1. Yuhanna 1:5). Pavlus, İsa Mesih hakkında şöyle yazar:

Mübarek ve tek Hükümdar, kralların Kralı, rablerin Rabbi, ölümsüzlüğün tek sahibi, yaklaşılmaz ışıktaki yaşayan, hiçbir insanın görmediği ve göremeyeceği Tanrı... Timoteos 6:15-16)

İsa, hiçbir insanın görmediği ve göremeyeceği yaklaşılmaz ışıktaki yaşar. Aslında Mezmur yazarı Rab’bin bir kaftana bürünür gibi ışığa büründüğünü ilan eder (bkz. Mezmurlar 104:2). Pavlus bunu kolayca yazabilir, çünkü Şam yolunda O’nun görkemli varlığının yaklaşılmaz ışığını bir dereceye kadar deneyim etti. Yaşadığı deneyimi Kral Agrippa’ya şöyle anlattı:

Ey kralım, öğlende yolda giderken, gökten gelip benim ve yol arkadaşlarımla çevresini aydınlatan, güneşten daha parlak bir ışık gördüm. (Elçilerin İşleri 26:13)

Pavlus İsa’nın yüzünü görmedi; yüzünden yayılan ve parlak Ortadoğu güneşini adeta gölgede bırakan ışığı gördü! O’nun görkeminin huzurundaydı. Sabah ya da akşam güneşi değil, tam öğle güneşiydi. On iki yıl boyunca “Güneşli” Florida’da yaşadım ve hiçbir zaman güneş gözlüğü takmak zorunda kalmadım. Ancak birkaç yıl

TANRI'YA YAKLAŞMAK

önce Lisa ile birlikte Ortadoğu'yu ziyaret ettik ve orada güneş gözlüğü takmak zorundaydım! Güneş kurak çöl ikliminde Florida'dakinden çok daha parlaktı ve ekvatora yakınlığı parlaklığını birçok kat artırıyordu. Güneşin parlaklığına sabahın erken saatlerinde ve öğleden sonra dayanılabildi, ama saat on birden ikiye kadar çok parlaktı. Ancak Pavlus İsa'nın ışığının Ortadoğu'nun öğle güneşinden daha parlak olduğunu aktardı! Bir an düşünün ve en son ne zaman öğle güneşine doğrudan bakmaya çalıştığınızı hatırlayın. Perdelenmedikçe ya da bir bulut tarafından örtülmedikçe bunu yapmak imkânsızdır. Rab'bin görkemi bu parlaklığı kat kat aşırıyordu.

Bu durum Yoel ve Yeşaya'nın bildirdiği, son günlerde Rab'bin görkemi görüldüğü zaman güneşin kararması olayını açıklar: "İşte RAB'bin acımasız günü geliyor... Gökteki yıldızlarla takımyıldızlar ışımayacak, Doğan güneş kararacak, ay ışığını vermez olacak" (Yeşaya 13:9-10).

Daha açıklamama izin verin. Açık bir havada gece vakti gökte ne görürüz? Yıldızları! Geceleyin göğün her yanındadırlar. Ama sabah güneş doğduğunda ne olur? Nereye giderler? Yıldızlar günbatımına dek ufuk çizgisinin altında gizlenip gece vakti yerlerine mi koşarlar? Cevap elbette hayır. O zaman ne oluyor? Yıldızlar bir dereceye kadar görkemlidir, ama güneşin görkemi o kadar büyüktür ki, ortaya çıktığında ona kıyasla yıldızlar kararır. Hâlâ oradadırlar, ama görülmezler. Aynı şekilde İsa geri döndüğü zaman, görkemi güneşten o kadar büyük olacaktır ki, onu karartacaktır. Hâlâ orada olmasına rağmen görünmez olacaktır! Vay canına! Şimdi Pavlus'un neden "hiçbir insanın görmediği ve göremeyeceği" yazdığını anlıyor musunuz?

Rab'bin görkemi diğer tüm ışıklara baskın çıkar. O kusursuzdur ve her şeyi yakıp yok eden ışıktır. İşte bu yüzden O'nun ikinci gelişinde "insanlar O'nun dehşetinden ve yüce görkeminden kaçmak için kayalık mağaralara, yeraltı kovuklarına saklanacaklar" (Yeşaya 2:19). Yuhanna şöyle resmeder:

Dünya kralları, büyükleri, komutanları, zenginleri, güçlülere, özgür kölesi herkes mağaralara, dağlardaki kayaların arasına gizlendiler. Dağlara, kayalara, "Üzerimize düşün!" dediler, "Tahtta oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklayın bizi!" (Vahiy 6:15-16)

TANRI'NİN GÖRKEMİ NEDİR?

Soruyu cevaplayalım: Rab'bin görkemi nedir? Bunu cevaplamak için Musa'nın Tanrı'yla konuşmasına dönelim. Musa sadece Tanrı'nın varlığını dilemekle kalmadı, ayrıca O'nun görkemini görmek istedi.

*Musa, "Lütfen görkemini bana göster" dedi.
(Mısır'dan Çıkış 33:18)*

Görkem olarak çevrilen İbranice sözcük *kabowd*'dur. Strong Kutsal Kitap Sözlüğü'nde bu sözcük "bir şeyin ağırlığı, ama sadece mecazi olarak iyi anlamda" olarak tanımlanır. Tanımı ayrıca ihtişamı, bolluğu ve onuru çağırıştırır. Musa Tanrı'nın "bütün görkemini göstermesini" istiyordu. Tanrı'nın verdiği yanıtta dikkat edin:

Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim. Adımı, RAB adını senin önünde duyuracağım. (Mısır'dan Çıkış 33:19)

Musa Tanrı'nın bütün görkemini görmek istedi ve Tanrı "bütün iyiliğim" yanıtını verdi. *İyilik* olarak çevrilen İbranice sözcük *tuwb*'dur. Bu "en geniş anlamıyla iyi" anlamına gelir. Diğer bir deyişle, hiçbir şey esirgenmez.

Tanrı sonra şöyle devam eder, "RAB adını senin önünde duyuracağım." Bir kral taht odasına girmeden önce, haberci tarafından adı duyurulur. Görkemi içinde taht odasına girerken bu duyuruya ayrıca borazan sesleri eşlik eder. Kralın büyüklüğü ilan edilir ve sarayın avlusunda kralın kim olduğu nettir. Yüce varlığı insanlarda huşu uyandırır. Ama aynı kral sıradan kıyafetlerle ve yanında görevlileri olmadan kent sokaklarında yürüseydi ne olurdu? Gerçek şu ki, sarayın avlusunda besbellî olan şey dışarıda belirsizleşecekti, zira yanından geçip gidenler onun gerçek kimliğinden habersiz olacaklardı. Varlığı taht odasındaki görkeminde olduğunun aksine nefes kesici ve göz alıcı olmayacaktı. Tanrı'nın bu sözleri söylediğinde Musa için yaptığı şey aslında buydu, "Kendi adımı duyuracağım ve bütün görkemimle önünden geçeceğim."

Yeni Antlaşma'da Rab'bin yüceliğinin İsa Mesih'in yüzünde parladığını okuyoruz (2. Korintliler 4:6). Rab'bin huzurunda olan birçokları İsa'nın görünümünü gördüklerini ve O'nun yüzüne baktıklarını

TANRI'YA YAKLAŞMAK

beyan etmiştir. Bu gayet mümkündür, ama O'nu bütün görkemiyle görmediklerini belirtmeliyim.

Bazıları İsa'nın ölümden dirilişinin ardından öğrencilerin O'nun yüzüne nasıl baktığını sorgulayabilir. Bu da doğrudur, ama diriliş bedeni O'nun görkeminin açık bir tezahürü değildi. Bahsettiğim gibi Eski Antlaşma'da RAB'bin varlığını gören ve deneyim edenler vardı, ama O'nun görkemini bütünüyle görmediler. RAB İbrahim'e Mamre meşeliğinde görüldü, ama görkemi içinde değil (Yaratılış 18:1–2). Yakup Tanrı'yla güreşti ve Yeşu O'nu görünce tanımadı bile (Yeşu 5:13–15) ve başkaları da vardı.

Yeşu Eriha'nın ele geçirilmesinden önce O'nun yüzüne baktığında, RAB ona bir savaş eri gibi görüldü. Yeşu, karşısındaki adamın kim olduğunu anlamadığından “Sen bizden misin, karşı taraftan mı?” diye sordu. Bunun üzerine RAB kendisini “RAB'bin ordusunun komutanı” olarak tanıttı ve bastığı yer kutsal olduğundan Yeşu'ya çarıklarını çıkarmasını buyurdu! Yakup bütün gece Tanrı'yla güreşti ve en nihayetinde gün ağarırken haykırdı, “Lütfen adını söyler misin?” (Yaratılış 32:29). Kentin sokaklarında sıradan kıyafetlerle yürüyen ve yanından geçip gidenlerin tanımadığı kral örneğine geri dönelim. Bu Yeşu ve Yakup'un deneyimlerini resmeder, ancak gene de O'ndan büyük vahiy aldılar.

Aynı şey diriliş sonrası için de geçerlidir. İsa'nın dirilişinden sonra konuştuğu ilk kişi Mezdelli Meryem'di ve Meryem O'nu bahçıvan sandı (Yuhanna 20:15–16). Öğrenciler göl kıyısında İsa'yla birlikte balık yediler (Yuhanna 21:9–10) ve ilk başta ne O'nu ne de sesini tanıdılar. Ancak tanıdık bir şey yaptığında O'nu tanıyabildiler. Yine dirilişinin ardından, ölümünden sonra neler olacağını önceden söylemiş olduğu iki öğrencisiyle birlikte yürüdü, ama onlar da O'nu tanımadılar, çünkü “gözleri O'nu tanıma gücünden yoksun bırakılmıştı” (Luka 24:16). Ne yüzünü, ne sesini ne de endamını tanıdılar. Hepsi yüzüne bakıp O'nun varlığını deneyim ettiler. O'nun görkeminin açık bir tezahürünü görmeseler de her biri O'nun varlığında vahiy aldılar.

Bunun aksine, Elçi Yuhanna Patmos Adası'nda O'nu ruhta gördü ve göl kıyısındaki kahvaltıdan tamamen farklı bir karşılaşma oldu, çünkü O'nu görkemi içinde gördü. İsa'yı şöyle tanımladı: “Yüzü bütün gücüyle parlayan güneş gibiydi. O'nu görünce, ölü gibi ayaklarının dibine yığıldım” (Vahiy 1:16–17). Rab'bin görkemli varlığı o kadar güçlüydü ki, Yuhanna bir ölü gibi yere yığıldı.

PERDENİN ARDINDA

RAB'bin görkemi Tanrı'yı Tanrı yapan her şeydir. Bütün sıfatları, yetkisi, gücü, bilgeliği, yani sınırsız ağırlığı ve büyüklüğü, hiçbir şey eksik ya da geri kalmadan O'nun görkemindedir! Tanrı'nın görkemli varlığı Musa'ya sadece sırtını gösterdiği zaman olduğu gibi kısmen biçimli ya da Şam yolunda Saul'a yaklaşılmaz ışık ve ses olarak gösterdiği zaman olduğu gibi biçimsiz deneyim edilebilir.

TANRI'NIN KONUTU

İbrahim'in torunlarına geri dönelim. Tanrı Sina Dağı'nda varlığını ilk kez sergilediğinde, geri çekilip bağıştılar, “Tanrımız RAB bize yüceliğini ve büyüklüğünü gösterdi. Ateşin içinden sesini duyduk... Neden şimdi ölelim? Bu büyük ateş bizi yakıp yok edecek. Tanrımız RAB'bin sesini bir daha duyarsak öleceğiz” (Yasa'nın Tekrarı 5:24–25). O'nun görkemli varlığına dayanamadılar, çünkü vicdanları kendi bencil yollarıyla kirlenmişti.

Sonra Buluşma Çadırı kurulur ve Tanrı “En Kutsal Yer” adı verilen en iç bölümde konut kurar. Sadece başkâhin buraya yılda bir kez girebilirdi. Buraya girmeden önce kendisinin ve halkın günahlarını bağışlatmak için dış avludaki tunç sunak üzerinde kurban sunulurdu. Bundan sonra kâhin sunağın yanındaki kazanda yıkanırdu. Sonra bir perdeden geçerek Kutsal Yer'e girerdi. Buraya doğal bir ışık giremezdi. Tek ışık Işığımız olan İsa'yı simgeleyen altın kandillikten gelirdi (Yuhanna 9:5). Yine burada Yaşam Ekmeğimiz İsa'yı simgeleyen adak ekmekleri bulunurdu (Yuhanna 6:48). Burada yer alan üçüncü nesne süregelen bir dua ve tapınma hayatını simgeleyen buhur sunağıydı.

Oradayken bile henüz Tanrı'nın varlığının konut kurduğu asıl yere girmiş değildi. Kutsal Yer'i En Kutsal Yer'den ayıran bir perde daha vardı. En Kutsal Yer'deki Bağışlama Kapağı'nın üzerinde Tanrı'nın görünür varlığı fiili olarak bulunurdu. İsa'nın ruhunu teslim ettiği anda yırtılan perde budur: “O anda tapınaktaki perde yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü” (Matta 27:51). Perdenin aşağıdan yukarıya değil, yukarıdan aşağıya yırtıldığına dikkat edin. İnsan değil, Tanrı bu perdeyi yırttı, çünkü artık dışarı çıkıyordu! Baştan beri özlemini çektiği yeni konutuna geçmeye hazırlıyordu—yenilediği çocuklarının yüreğine. Bu ne zaman oldu? Elli üç gün sonra, Pentikost Günü'nde Tanrı uzun süredir hasretini çektiği tapınağına yerleşti. Şöyle okuyoruz:

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Ansızın gökten, güçlü bir rüzgârın esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu. Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuştuğu başka dillerle konuşmaya başladılar. (Elçilerin İşleri 2:2-4)

Buluşma Çadırı'nın yapımı Musa tarafından *tamamlanınca* Tanrı'nın varlığının içeri girmesi gibi, İsa *"Tamamlandı!"* deyip başını eğerek ruhunu teslim ettiğinde (bkz. Yuhanna 19:30) Tanrı'nın varlığı Ebedi Kuzu'nun kanıyla hazırlanan yeni konutuna taşındı.

Bu nedenle, ey kardeşler, İsa'nın kanı sayesinde perdede, yani kendi bedeninde bize açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır. Tanrı'nın evinden sorumlu büyük bir kâhinimiz bulunmaktadır. Öyleyse yüreklerimiz serpmeye kötü vicdandan arınmış, bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım. Açıkça benimsediğimiz umuda sınımsız tutunalım. Çünkü vaat eden Tanrı güvenilirdir. (İbraniler 10:19-23)

"En Kutsal Yer'de" konut kurana *yaklaşmak* için cesaretimiz var! Burası artık bir çadır ya da tapınak değil, bedenlerimizdir! Evet, Tanrı İsa'nın kurbanıyla kutsal kılınan insanların yüreklerine taşındı. Çoğu zaman O'nu çağırdığımızda, milyonlarca kilometre ötedeki bir taht odasına girdiğimizi hayal ederiz. Hayır, O'nun konutu yüreğimizdir! Henüz içimize dönmeyi öğrenmedik; hâlâ dışarıya bakıyoruz! Yeni Antlaşma açık bir dille açıklar, "(Mesih'i bulmak ve yardım etmesi için O'nu aşağı getirmek için) göğe çıkmanıza gerek yoktur" (Romalılar 10:6).

Evet, Tanrı'nın üçüncü gökte yer alan fiziki bir taht odası vardır. Ancak Eski Antlaşma'da halkına yakın olmayı o kadar özledi ki, yeryüzünde görünür varlığının ikâmet etmesi için bir çadırın içinde konut kurdu. Şimdiyse hayatlarını İsa'ya veren ve O'nun Ruh'uyla dolmayı isteyenlerin yüreklerinde kendisi için bir başka konut kurmuştur. O'nun sevgisine ve ilgisine en yakın yeri kendisi için seçti. Yüreğimizde yaşayan O'na yaklaştığımızda, milyonlarca kilometre ötedeki taht odasına da gireriz. Bu nasıl olur? Tanrı'nın Ruhu için

PERDENİN ARDINDA

mesafe yoktur. O'nun huzurunda olmak İsa ve Baba ile birlikte taht odasında olmaktır, çünkü O Mesih'in ve Tanrı'nın Ruhudur! (Bkz. Romalılar 8:9.)

Yazarın şöyle dediğine dikkat edin, "Açıkça benimsediğimiz umuda sınıksız tutunalım. Çünkü vaat eden Tanrı güvenilirdir." Yazar ayrıca şöyle der:

Canlarımız için gemi demiri gibi sağlam ve güvenilir olan bu umut, perdenin arkasındaki iç bölme geçer.
(İbraniler 6:19)

Perdenin yırtılması bu dünyada tapınan herkesin yeni ve diri bir yoldan Tanrı'nın varlığına girmesini sağladı. Şimdi perde bedenimiz olmuştur. Bedenimizi çarmıha gererek ya da inkâr ederek dış avlunun ötesine geçebilirsek (bkz. Galatyalılar 5:24), süregelen paydaşlığın var olduğu yüreğin yeni "En Kutsal Yeri"ne gireriz. O'nun varlığı sürekli bir hakikat olur. İçten bir yürekle O'na yaklaştığımızda, varlığını bize göstereceğini vaat etti! Asla sınırlı ya da belirli bir zaman için olduğunu söylemedi. O'na sadık oldukları sürece Tanrı'nın varlığı her zaman tapınağında olduğu gibi, şimdi O'nun varlığı yüreklerimizdeki tapınağında daimidir.

Yakup'un sözlerini yeniden hatırlayalım, "Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır." Ne büyük umut, ne kadar saf bir güvence! Tanrı vaat eder ve kendisi üzerine ant içer, "öyle ki, önümüze konan umuda tutunmak için Tanrı'ya sığınan bizler, Tanrı'nın yalan söylemesi olanaksız olan bu iki değişmez şey aracılığıyla büyük cesaret bulalım" (İbraniler 6:18). Bu umut nedir? Eğer O'na yaklaşırsak, O da bize yaklaşacaktır! Bunun güvencesini vermiştir!

O halde neden daha fazla kişi O'nun görünür varlığının zevkini çıkarmıyor? A. W. Tozer'in belirttiği gibi:

İsa'nın bedeninin kurbanı sayesinde perdenin yırtılmasıyla birlikte Tanrı'nın tarafında girmemizi engelleyen hiçbir şey kalmamışken neden dışarıda oyalanıyoruz? Tüm günlerimizi En Kutsal Yer'in dışında geçirmeye ve Tanrı'ya bakmak için hiç içeri girmemeye neden razı geliyoruz? Damat'ın şöyle seslendiğini işitiyoruz, "Boyunu bosunu göster bana, Sesini duyur; Çünkü sesin tatlı, boyun bosun güzeldir" (Ezgiler Ezgisi

TANRI'YA YAKLAŞMAK

2:14). *Bu çağrının bizim için olduğunu seziyoruz, ama gene de yaklaşmıyoruz ve yıllar geçiyor ve tapınağın dış avlusunda yaşılanıyor ve yoruluyoruz. Bize engel olan ne?*

(The Pursuit of God, sf. 41)

Soru hâlâ önümüzde: Bize engel olan ne? Neden kendi gücümüzle çabalıyoruz ve körlüğümüz yüzünden hedefi ıskalıyoruz? Tanrı'nın boşa çıkması imkânsız vaadiyle desteklenen harika bir umuda sahipken neden birçoğumuz tatminsiz ve sıkın? Tanrı'nın her imanlı için geçerli kıldığı bu harikulade paydaşlık ilişkisini neyin engellediğini ilerledikçe keşfedeceğiz.

ÇALIŞMA SORULARI

1. Bu bölümün başında şu sorular soruldu: “O zaman neden birçok kişi Tanrı ile entelektüel bir ilişkiyi kabullenmiştir? Mesih'in varlığından yoksun bir Hristiyanlık ile neden yetiniyoruz? Tanrı'ya yakın olmadan halimizden hoşnut olmayı nasıl öğrendik?” Bu soruları nasıl cevaplarsınız?
2. Yazarın belirttiğine göre, psikoloji bilimi son beş yıl içinde kurduğumuz ilişkilerin kişiliğimizi biçimlendireceğini söyler. Bunun Kutsal Yazılar ile doğrulandığını belirtir: “Kötü arkadaşlıklar iyi huyu bozar” (1. Korintliler 15:33) ve “Bilgelerle oturup kalkan bilge olur” (Özdeyişler 13:20). Hayatınızda bu iki taraftan birini ya da ikisini deneyim ettiğiniz dönemler oldu mu? Sonuçlar ne oldu?

BÖLÜM 6

TANRI'NIN DOSTLARI

Onlara yakınlığını sundu, ama onlar kendi seçimleriyle buna sahip olamadılar.

Bu açılış bölümlerini kaleme alırken böyle bir açlık kendi yüreğimi çalkalıyor. Bu konularda konuşmak ateşi harlıyor ve bizi kusursuzca seven Kişi'nin peşine düşme arzumu artırıyor. Tüm çağların bu en büyük aşkında Tanrımız bizi kişisel olarak sürekli aradı. Ancak, arayışımızın bu kadar değerli öznesi olan Tanrımız *kendi içinde* "kolay av" değildir. O kutsal olan Yüce Kral'dır ve böylece O'na hürmet gösterilmelidir. Bu nedenle "kutsal korku" konusuna değinmeden kesinlikle O'na "yaklaşmak" hakkında konuşamazsınız.

YOL AYRIMI

Bu dönemde "ilgililere hoş gelen mesajlar" ile hakikat çoğunlukla birbirinden ayrılır. Bu tür mesajlar her mezhepte ya da çevrede bulunabilir; insanları arzulayan ve onları bereketlemek isteyen bir Tanrı'dan söz ederler, ancak O'nun kutsallığını dışarıda bırakarak hata yaparlar. Bu hata çoğunlukla iyi niyetle yapılır; bazıları yasacılığın neden olduğu trajedileri görmüş ya da deneyim etmiştir; diğerleri

TANRI'YA YAKLAŞMAK

ise sadece insanların sevildiğini ve beslendiğini görmek ister. Diğer taraftan bazı mesajlar daha büyük bir izleyici kitlesi toplamak için bilinçli olarak eksik vaaz edilir.

Yasacılığın pençesinden kurtulan ve sadece bizim yasa tanımazlığımızı ve dünyasallığımızı örten sevecen, anlayışlı bir Tanrı'yı vaaz edenler motivasyon ve taktik bakımından tepkiseldir. Verdikleri öğüt Tanrı'nın varlığında O'nun sözünü bizzat işiterek elde edilmiş değildir. Eğer böyle yapsalardı, O'na yaklaşmanın tek yolunun hem kutsal sevgi hem de korku ile sınırlandırıldığını fark ederlerdi.

Dolayısıyla bu mesajlar, aslında ulaşmaya çalıştıkları hedef pahasına "kolay bir Rab" vaaz ederler. Rab korkusunu hariç tutarak esasen insanlara "O'nun varlığını kapatırlar."

KORKU UYANDIRIR

Tanrı'nın huzurunda duran bir toplulukla ilgili her zaman geçerli, asla değişmeyen bir gerçek vardır. Bu gerçek şu ayette özetlenir:

*Kutsallar topluluğunda Tanrı korku uyandırır,
Çevresindekilerin hepsinden ulu ve müthiştir.
(Mezurlar 89:7)*

Ayetin ilk kısmını yeniden okuyalım. "Kutsallar topluluğunda Tanrı korku uyandırır." Bu her zaman doğru ve geçerlidir: Tanrı'nın varlığının görüldüğü bir ortamda O'nun korku uyandırmadığını asla görmezsiniz. En üstün onuru, hürmeti ve saygıyı görmediği bir ortama yaklaşmayacak ya da konut kurmayacaktır. İlahilerin ya da "tapınmanın" güzel olması, vaazın ya da öğretinin iyi olması ya da duaların Kutsal Kitap'a uygun olması fark etmez; eğer O'ndan korkulmuyorsa, kendisini açıklamak için yaklaşmaz. Eli ve oğullarının durumundan farklı olmaz.

Yıllar içinde yüzlerce, hatta binlerce imanlının bir araya geldiği salonlarda bulundum. Ancak ne yazık ki, birçok defa Tanrı'nın varlığına dair hiçbir işaret yoktu. Bunun sebebi topluluğun ve hatta bazen önderlerin arasında kutsal korku eksikliği olmasıydı. Tapınma grupları mükemmel olabilir; bayraklar sallayarak dans edebilirler, yetenekli müzisyenleri ve şarkıcıları olabilir. İbadet zamanları medya duyurularıyla yenilikçi ve teknolojik olabilir. Etkinlik insanların

TANRI'NIN DOSTLARI

esprilerle ve ilginç konularla karşılandığı yaratıcı ve eğlendirici unsurlara sahip olabilir, ama bir şey eksiktir. Ortam Tanrı'nın varlığından yoksundur. Yürek parçalayan gerçekse katılanların çoğunun ortamın gerçekte boş olduğunun farkına varmamasıdır. (Bu noktada iletişim kurmanın yenilikçi yollarının kendi başlarına Tanrı'nın varlığını engellemediğini belirtmeye izin verin. Son teknolojinin kullanıldığı ve Tanrı'nın zengin varlığından bereket aldığı yerlerde de buldum. Tanrı'nın varlığının teknolojinin olup olmamasıyla ilgili yoktur, ama yüreğin durumunu yansıtır.)

Bu durumlarda, Rab beni itaati ve Rab korkusunu paylaşmaya yönlendirir ve tövbe çağrısı yapıldığı her seferinde çoğu zaman önderlerin de dahil olduğu büyük bir çoğunluğun çağrıya uyduğuna tanık oldum. Neredeyse hiç sektirmeden henüz bir dua edilmeden önce Tanrı'nın varlığı ortaya çıkar ve insanlar ağlamaya başlar. Neden böyle olur? Çünkü Tanrı O'nu sevenlere, onurlandıranlara ve O'ndan korkanlara yaklaşır. Bu yüzden Yakup şöyle der:

Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır. Ey günahkârlar, ellerinizi günahattan temizleyin. Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın. (Yakup 4:8)

Bu ayete ilk bakışta “günahkârlar” ifadesi nedeniyle Yakup'un kurtulmamış insanlar hakkında konuştuğunu düşünebilirsiniz. Ancak konuşması sırasında on beş kez okuyucularına *kardeşler* diye hitap eder. Yeniden doğmuş kişilere konuşmaktadır.

O zaman günahkâr sözcüğüne bakalım; Grekçesi *hamartolos*'tur. Vine, sözcüğün birebir anlamını “hedefi ıskalayan kişi” olarak tanımlar. Bu sözcüğün kurtulmamış bir kimseyi tanımladığı doğrudur, ama bağlama göre bir Hristiyan için de kullanılabilir. Bu bağlamda düşünceleri hedeften sapmış ve tekrar eden yanlış eylemler ve davranışlar gösteren bir imanlıyı tanımlar. Şöyle devam eder, “Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın”; bu cümleyle imanlıların neden hedefi ıskaladığının kökenine iner.

Rab korkusunun yürekte başladığını ve dışsal davranışlarla kendisini gösterdiğini anlamamız çok önemlidir. Tanrı bir keresinde kendi halkı için şöyle dedi ve “yaklaşın” ifadesine dikkat edin:

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Bu halk bana yaklaşıp
*Ağızlarıyla, dudaklarıyla beni sayar,
Ama yürekleri benden uzak.
Benden korkmaları da
İnsanlardan öğrendikleri buyrukların sonucudur.*
(Yeşaya 29:13)

Tanrı'ya yaklaşmak her zaman Tanrı'yı her şeyden ya da herkesten daha çok seven ve korkan bir yürekte başlar. Sadece dışsal eylemler değil, yüreğin istemidir. Bu nedenle, ilk başta Rab korkusunu tanımlarken önce yüreğin tutumunu ele almalıyız.

Başlayalım: Tanrı'dan korkmanın anlamı O'nu saymak, onurlandırmak ve O'nu en üst mertebede tutmak, ayrıca hürmet etmek, huşu duymak ve O'na tapınmaktır. O'na, varlığına, buyruklarına ve isteklerine büyük saygı duyarak titremektir. Bu sadece başlangıçtır.

TANRI'YA HÜRMEETSİZCE YAKLAŞMAK

Bazen bir şeyin ne olduğunu anlamak için ne olmadığını bilmek yararlıdır. Tanrı'nın varlığına kutsal korku olmaksızın yaklaşmanın harika bir örneği Harun'un iki oğlunun hayatında görülür.

Tapınağın yapımının tamamlanmasından önce RAB Musa'ya şöyle buyurdu, "Bana kâhinlik etmeleri için İsraililer arasından ağabeyin Harun'u, oğulları Nadav, Avihu, Elazar ve İtamar'ı yanına al" (Mısır'dan Çıkış 28:1).

Bu adamlar RAB'be hizmet etmek ve halk için aracılık etmek için ayrıldılar ve eğitildiler. O'nun varlığına yaklaşmak için yetkileri vardı. Tapınma hizmetindeki görev ve sorumlulukları Tanrı tarafından Musa'ya verilen özel talimatlarla düzenlenmişti. Eğitimlerinin ardından adandılar, sonra Tanrı'nın varlığı çadırı doldurdu ve hizmetleri başladı.

Ama bu ikisi için hizmet kısa ömürlü oldu; hem de RAB'bin görkeminin çadırda görünmesinin ardından. Kısa bir süre sonra:

Harun'un oğulları Nadav'la Avihu buhurdanlarını alıp içlerine ateş, ateşin üstüne de buhur koydular. RAB'bin buyruklarına aykırı bir ateş sundular. (Levililer 10:1)

TANRI'NIN DOSTLARI

Nadav ve Avihu'nun RAB'bin huzurunda *aykırı* bir ateş sunduğuna dikkat edin. Webster Sözlüğü'ne göre *aykırı* sözcüğünün bir anlamı şudur: "Kutsal şeylere saygısızlık göstermek ya da hor görmek; hürmetsiz." Tanrı'nın kutsal ya da adanmış saydığı şeye bayağı davranmak anlamına gelir. Bu iki adam RAB'be tapınmak için ayrılmış buhurdanları aldılar ve Tanrı'nın tarif ettiği sunu yerine kendi seçtikleri buhur ve ateşle doldurdular. Kutsal olana dikkat etmediler ve bu yaptıkları itaatsizlikle sonuçlandı.

Kutsal olana bayağı gibi davranarak RAB'bin varlığına kabul edilemez bir sunuyla hürmetsizce yaklaştılar. Sonra ne olduğuna bakın:

RAB bir ateş gönderdi. Ateş onları yakıp yok etti. RAB'bin huzurunda öldüler. (Levililer 10:2)

Bu iki adam hürmetsizlikleri nedeniyle anında yargılandılar ve ani bir ölümle cezalandırıldılar. Bu hürmetsizlik Tanrı'nın varlığında gerçekleşti ve kâhin olmalarına rağmen, Tanrı'yı onurlandırmaktan muaf değillerdi. Kutsal Tanrı'ya sanki bayağı biriymiş gibi yaklaşıp günah işlediler! O'nun varlığında laubali davranmışlardı! Uğradıkları yargının hemen ardından Musa'nın sözlerini dinleyin ve *Bana hizmet edenler* ifadesine dikkat edin:

*Musa Harun'a şöyle dedi:
"RAB demişti ki,
'Bana hizmet edenler kutsallığıma saygı duyacak
Ve halkın tümü beni yüceltecek."
Harun hiçbir şey söylemedi.
(Levililer 10:3)*

Bu ebedi ve evrensel bir ilkedir. Tanrı, hiç kimsenin O'na saygısızlık ederek ya da bayağı sayarak yaklaşamayacağını söyler. O'nun varlığı herkes tarafından kutsal sayılmalı ve hürmet görmelidir.

Rab, O'nun varlığında hürmetsizliğin bağışlanmayacağını açıkça bildirmişti, ama Nadav ve Avihu buna kulak asmadılar. Bugün de durum farksızdır; O aynı kutsal Tanrı'dır. Saygısız davranışlarla O'nun varlığına kabul edilmeyi bekleyemeyiz!

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Ailevi bağlar nedeniyle kimseye özel muafiyet yoktur. Bu iki kâhin Harun'un oğulları oldukları kadar Musa'nın da yeğenleriydi. Ama ikisi de Tanrı'nın yargısını sorgulamadılar, çünkü sadece O adildir. Aslında, Musa Harun'u ve sağ kalan diğer iki oğlunu Tanrı'nın yargısı nedeniyle yas tutmamalarını, aksi halde onların da öleceği konusunda uyardı. Böyle yapmaları Rab'be yine saygısızlık olacaktı, bu nedenle Nadav ve Avihu'nun cesetlerini ordugâhın dışına çıkarıp gömdüler.

Bu iki genç adam Tanrı'nın özel talimatlarını hafife aldılar. Hüremetsizce davrandılar ve Tanrı korkusu duymadılar. Bu yürek tutumları itaatsiz eylemlere neden oldu. Günahın kökünün RAB korkusunun yokluğu olduğunu görüyoruz.

TANRI'DAN ÜRKMEK VE TANRI KORKUSU

Tanrı Sina Dağı'nda İsrailoğulları'na görüldüğü zaman O'nun varlığında duramadılar. Bunun nedeni üzerlerinde Rab korkusu olmamasıydı, zira O'nun varlığından geri çekildiklerinde Musa onlara şöyle söyledi:

Korkmayın! Tanrı sizi denemek için geldi; Tanrı korkusu üzerinizde olsun, günah işlemeyiniz diye. (Mısır'dan Çıkış 20:20)

Musa, "Korkmayın" dedi, çünkü Tanrı "O'nun korkusu üzerlerinde" olsun diye gelmişti. Bu bir çelişki gibi görünüyor, ama öyle değil. Musa Tanrı'dan ürkmek ile Tanrı korkusunu birbirinden ayırıyordu. Burada büyük bir fark vardır. Tanrı'dan ürken ya da çekinen kişinin gizleyecek bir şeyleri vardır; yaklaşmak istemez, çünkü Tanrı'nın varlığının saf ışığı gizlediği şeyi açığa vurur. Pavlus bize şöyle der, "Işığın açığa vurduğu her şey görünür" (Efesliler 5:13).

Tanrı O'ndan ürkmemizi değil, korkmamızı ister. Pavlus şöyle yazar, "Tanrı bize korkaklık ruhu vermedi" (2. Timoteos 1:7), ve Yuhanna şöyle der, "Sevgide korku yoktur. Tersine, yetkin sevgi korkuyu siler atar. Çünkü korku işkencedir. Korkan kişi sevgide yetkin kılınmamıştır" (1. Yuhanna 4:18). Bu adamlar bu ayetlerde Tanrı korkusundan değil, korkaklık ruhundan bahsediyorlar; zira Yeni Antlaşma yazarları ayrıca "kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın" demektedir (Filipililer 2:12); ve yine "Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapalım. Çünkü Tanrımız yakıp

yok eden bir ateştir” (İbraniler 12:28–29). Petrus da çok açık bir dille ifade eder, “Nitekim şöyle yazılmıştır: ‘Kutsal olun, çünkü ben kutsalım.’ Kimseyi kayırmadan, kişiyi yaptıklarına bakarak yargılayan Tanrı’yı Baba diye çağırdığınıza göre, gurbeti andıran bu dünyadaki zamanınızı Tanrı korkusuyla geçirin” (1. Petrus 1:16–17). Bu cümleleri okuduğumuzda kutsal korkunun Yeni Antlaşma Hristiyanlığının hayati bir parçası olduğunu kesinlikle anlıyoruz.

Tanrı'nın varlığı geldiğinde Musa'nın halka şöyle dediğine dikkat edin: “Tanrı korkusu üzerinizde olsun, günah işlemeyesiniz diye.” Bizi günah işlemekten alıkoyan şey Tanrı sevgisi değil, Rab korkusudur. Pavlus kurtuluşunuzu “sevgi ve şefkatle” değil, “saygı ve korkuyla” etkin kılmamızı söyler. Bir başka mektupta Tanrı'nın aramızda olacağı vaadine sahip olduğumuza göre, “bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim” yazmıştır (2. Korintliler 7:1). “Tanrı sevgisiyle” demediğine dikkat edin.

Dolandırıcılıktan hapse giren tanınmış bir kilise hizmetkârını ziyaret ettiğim zamanı asla unutmuyacağım. Ona şunu sordum, “İsa’yı sevmekten ne zaman vazgeçtin?”

Bana baktı ve hiç tereddüt etmeden “Hiç vazgeçmedim” dedi.

Şaşkınla sordum, “Ama dolandırıcılık ve zina günahlarına nasıl düştün?”

Şöyle cevap verdi, “John, tüm bu zaman boyunca Tanrı’yı sevdim, ama O’ndan korkmadım.” Ve sonra dikkatimi çeken bir şey söyledi: “John, benim gibi milyonlarca Amerikalı var. İsa’yı Kurtarıcı olarak çağırıyor ve O’nu seviyorlar, ama Yüce Rab’leri olarak O’ndan korkmuyorlar.” O noktada içimde bir ışık parladı. Kendi hayalimize ve anlayışımıza göre yarattığımız gerçek olmayan bir “İsa” imajını sevebileceğimizi fark ettim; çünkü Kutsal Yazılar Rab korkusunun Tanrı’yı yakından tanımanın başlangıç noktası olduğunu söyler (bkz. Özdeyişler 1:7; 2:5). Bu adamın aslında çarpık bir İsa imajını sevmiş olduğunu anladım.

“KEŞKE BENDEN KORXSALARDI”

Musa bunu gayet net ortaya koyar: bizi günahattan alıkoyan şey Rab korkusudur ve günah bizi Tanrı’yla yakınlıktan koparır. Rab antlaşma

TANRI'YA YAKLAŞMAK

yaptığı halkına şöyle dedi: “Ama suçlarınız sizi Tanrınız’dan ayırdı. Günahlarınızdan ötürü O’nun yüzünü göremez, Sesinizi işittiremez oldunuz” (Yeşaya 59:2). Günahlarımızın sadece O’nu bizden değil, ayrıca bizi O’ndan ayırdığını söylediğine dikkat edin. Bu cümleyi tanrısız insanlara değil, kendisine ait halka söylemektedir. Tanrı’yla yakınlıktan ayrılan biziz ve bunun kökünde kutsal korku eksikliği var.

Tanrı’dan *ürken* adamın aksine, Tanrı’ndan *korkan* adamın saklayacağı bir şey yoktur. Hayatının Tanrı’nın önünde açık bir kitap olduğunu bilir. Tanrı’nın isteklerini her şeyin üzerine koyar. Arkadaşların, ailenin ve hatta kendi canının isteklerinden daha ağırdır. Tanrı’ya itaat etmekten daha doyurucu bir şey olmadığını farkına varır. Kendisini inkâr eder, çarmihini yüklenir ve İsa’nın ardınca gider. Tanrı için yaşar.

Musa’nın hayatı böyleydi. Tanrı’dan korkardı. İsrail halkı ise korkmadı; isteklerini, ihtiyaçlarını ve rahatlarını Tanrı’nın isteğinin üzerine çıkardılar. Defalarca aksini söylemelerine rağmen gerçekte O’na güvenmediler. Sürekli olarak kuşku içindeydiler. O’nun Sözü’nü, isteklerini ya da buyruklarını her şeyden üstün saymadılar ve O’ndan korkmadıkları için O’nu gerçekte asla sevmediler. Neden? O’ndan asla gerçek bir vahiy almadılar. İşte bu nedenle O’nun varlığından geri çekildiler. O’nun varlığının ışığından gizleyecek sorunları vardı. Bu ışığın onları bu sorunlarla ilgilenmeye ve kime hizmet edeceklerini seçmeye zorlayacağını bir dereceye kadar biliyorlardı.

İsrail geri çekilirken Musa yaklaşıyordu. Şimdi Rab’be büyük güçle ve harikalarla kölelikten kurtardığı ve kendi getirdiği halkının O’na yaklaşmak istemediğini söylemek zorundaydı. Musa bu anın dehşeti içindeydi, ama Tanrı zaten durumu biliyordu ve cevabıyla Musa’yı şaşırttı:

Bu halkın sana neler söylediğini duydum. Bütün söyledikleri doğrudur. (Yasa’nın Tekrarı 5:28)

Musa’nın yüzündeki şaşkınlığı gözümde canlandırabiliyorum. Tanrı’nın onların ne söylediğini bilmesi bir yana (Tanrı’nın her şeyi bildiğini unutmamız ne kadar şaşırtıcı!), İsrailoğulları’nın sonunda doğru bir şey söylediklerini duymak Musa için hayret verici olmalı! Musa içinden şuna benzer bir şey söylemiştir, “Neden Sana yaklaşamazlar?”

TANRI'NIN DOSTLARI

Halkın neden *yaklaşamayacağını* açıklarken Tanrı'nın sesindeki kederi duyabilirsiniz:

Keşke benden korksalardı ve bütün buyruklarıma uymak için her zaman yürekte istekli olsalardı! (Yasa'nın Tekrarı 5:29)

Tanrı verdiği yanıtla iki şeyi çok net açıkladı. Birincisi, eğer kutsal korku yoksa Tanrı'ya yaklaşmak olanaksızdır ve ikincisi bu korkunun kanıtı O'nun buyruklarına uymaktır. İsrailoğulları dışsal olarak uyumlu olmayı biliyorlardı, ama yüreklerinde Tanrı korkusu yoktu. Tanrı korkusu her zaman yüreğimizde başlar ve itaatimizde kendisini gösterir!

Rab daha sonra Eski Antlaşma'daki en trajik cümlelerinden birini söyler. Bu mesajı Musa aracılığıyla halkına iletir:

Git, çadırlarına dönmelerini söyle. (Yasa'nın Tekrarı 5:30)

Tanrı'nın yüreği ne kadar yaralı olmalıydı ve geri dönerken Musa'nın yüreği ne kadar ağırdı! Şimdi bile yüreğim bunun ağırlığını hissediyor. Tanrı onları Mısır'dan bir sebeple çıkardı—onları yanına getirmek—ama onlar bu fırsatı kaçırdılar (bkz. Mısır'dan Çıkış 19:4). Yaptığı büyük kurtuluş işinde tanrısal amacı buydu. Ancak kendisini tanıma zamanı geldiğinde geri çekildiler; O'nun varlığında duramadılar, çünkü O'ndan korkmadılar. Çadırlarına dönecekler ve O'nun varlığından ve sesinden uzak kalacaklardı. Tanrı onlara yakınlık önerdi, ama onlar kendi seçimleriyle ona sahip olamadılar.

RAB'LE DOSTLUK

Diğer taraftan, halkın çadırlarına dönmesini söyledikten sonra Tanrı'nın Musa'ya söylediği sözleri dinleyin:

Ama sen burada yanımda dur. Sana bütün buyrukları, kuralları, ilkeleri vereceğim. (Yasa'nın Tekrarı 5:31)

Vay canına! “Burada yanımda dur ve Sana konuşacağım.” Ne zevk! Ne akıl almaz bir ayrıcalık! Musa Tanrı'nın yanında durup Tanrı'nın yüreğini işitmeye davet edildi! Tüm kainatta bundan daha iyi bir şey yok! Sevgisi, hikmeti, bilgisi ve gücü sonsuz olan Kişi'nin varlığında

TANRI'YA YAKLAŞMAK

durmak için davet almak. Tüm göğün hayran olduğu ve özlem duyduğu Kişi'nin yanında durmak. Musa bu daveti aldı!

Musa Tanrı korkusunu benimsemişti ve bu nedenle O'nunla yakın bir paydaşlığa sahip olabiliyordu. Bunun kanıtını Mezmur yazarının şu sözlerinde görmekteyiz: "Kendi yöntemlerini Musa'ya, işlerini İsraililer'e açıkladı" (Mezmurlar 103:7). Musa çoğu zaman Tanrı'nın ne yapacağını önceden biliyordu, çünkü Musa halkın yaklaşmadığı yerde durduğu için Rab onunla yüreğindeki paylaşıyordu.

İsrail halkı Tanrı'yı dualarına verdiği cevaplarla tanıyordu. O'nun motivasyonunu, isteklerini, yöntemlerini ya da yüreğinin derinliklerindeki diğer şeyleri bilmiyorlardı. Yaptığı işleri biliyorlardı, ama neden yaptığını hiç bilmezlerdi. Musa gizli yerde konuşulanlar sayesinde O'nu tanıyordu. En sevdiğim ayetlerden biri şudur:

*RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını,
Onlara açıklar antlaşmasını.
(Mezmurlar 25:14)*

Bağlamı değiştirmeden şöyle ifade edebiliriz: "Rab'bin yüreğindeki sırlar O'ndan korkanlarla birlikte ve onlara antlaşmasının yollarını gösterecektir." Hepimizin sırları vardır (hepsi kötü değil), ama onları tanıdıklarımızla değil, yakın dostlarımızla, yani yakın olduğumuz ve güvendiğimiz kişilerle paylaşırız. Bunun iyi bir sebebi var: yüreğimizdeki değerli şeyleri bize zarar vermek ya da bizi suistimal etmek amacıyla asla kullanmayacaklarını biliriz. Bizim için değerli olanları özenle ele alacaklarını biliyoruz. Paylaştığımız sırları kendi çıkarları için kötüye kullanmayacaklarını ya da çarpıtmayacaklarını biliriz. Çünkü onlar yüreğimizi bilir ve bizim için en iyisini isterler.

Tanrı bundan farklı değildir; sırlarını kendi zevkleri ve çıkarlarıyla fazlaca ilgili kimselerle paylaşmaz. Sırlarını dost saydıklarıyla, yani O'nun yüreğine sahip olanlarla ve hayatlarını O'na teslim edenlerle paylaşır. Bu ayetin bir diğer çevirisi bunu şöyle doğrular, "Rab'le dostluk O'ndan korkanlara ayrılmıştır ve antlaşmasının sırlarını onlarla paylaşır" (Mezmurlar 25:14).

TANRI'NIN DOSTU İBRAHİM

Eski Antlaşma'da Tanrı'nın dostu diye adlandırılan bir adam vardır. Bu adamın adı İbrahim'dir. İbrahim neden Tanrı'nın dostuydu? Bu sorunun cevabı karşılaştığı en zorlu denenmede saklıdır. Tam yirmi beş yıl Tanrı'nın vaadinin gerçekleşmesini beklemişti: kısır karısı Sara'nın ona doğuracağı bir oğul. Doğal yoldan çocuk doğurabilme yaşını geçtikten uzun yıllar sonra, Tanrı onlara bu vaat çocuğunu verdi. Çocuğa "güler" anlamına gelen İshak adını koydular. Bu genç adam İbrahim ve Sara'nın evine hayal edebileceklerinin ötesinde bir sevinç getirdi.

İbrahim ve sevdiği oğlu İshak arasındaki sevgi giderek büyürken Tanrı bu aileyi yakından izledi. Bir denenme zamanı geldi ve Tanrı İbrahim'e seslendi, "İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya bölgesine git. Orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık sunu olarak sun" (Yaratılış 22:2).

İbrahim'in bu istek karşısında yaşadığı şoku hayal edebilir misiniz? Bu vaat edilmiş çocuktü; yirmi beş yıl sabırla beklediğı oğuldu. İsmail zaten kovulmuştu—artık hiç kimsesi kalmayacaktı! Aralarındaki sevgi bağı bu kadar güçlüyken neden şimdi? Tanrı neden bu kadar uzun bekledi? Bunu neden İshâk henüz bir bebekken istemedi? Birçok Kutsal Kitap uzmanı İshâk'ın o sırada otuz üç yaşında olduğuna inanmaktadır.

O geceyi hayal edebilir misiniz? İbrahim'in ruhunda bir savaş alevlenmiş olmalı. Tanrı ondan nasıl böyle bir şey isteyebilir? Her şey planlandığı gibi gidiyordu. İshâk bir gün evlenecekti ve onun soyundan Tanrı'nın vaat ettiği uluslar ve krallar çıkacaktı. Tanrı neden onun canını bu kadar erken isteyebildi? Onun ruhuna karşı savaşıyan soruları duyabilir misiniz: *İlk başta neden İshâk'ı bana verdi? Madem onu elimden alacaktı, neden verdi? İshâk'ı benim kadar seviyor mu? Neden onun yerine benim canımı almıyor?*

Ancak İbrahim'in içinde bir şey bütün bu sorulara ve düşüncelere ağır bastı: RAB korkusu. Tanrı konuştu ve o itaat edecekti. Sonra şöyle okuruz, "İbrahim *sabah erkenden* kalktı, eşeğine palan vurdu. Yanına uşaklarından ikisini ve oğlu İshak'ı aldı. Yakmalık sunu için odun yardıktan sonra, Tanrı'nın kendisine belirttiğı yere doğru yola çıktı" (Yaratılış 22:3). *Sabah erkenden* sözlerine dikkatinizi çekerim. Birinin

TANRI'YA YAKLAŞMAK

şöyle dediğini hiç duydunuz mu, “Tanrı bu konuda aylardır benimle çekişiyor—henüz adım atmadım”? Böyle bir yorum RAB korkusunun yokluğuna işaret etmektedir.

Tanrı korkusu O'nun sözünden titremektir. Bunun anlamı nedenini ya da faydasını görmediğimizde bile O'nun sözüne uymaktır. Anlamadığımızda bile itaat edeceğimiz anlamına gelir. Acı verdiği zaman itaattir! Müjde'nin hizmetkârları olarak zaman zaman Mesih'in bedenine zararımızın dokunduğunu düşünüyorum. Sıklıkla sadece faydalı olduğunda itaat etme yaklaşımı geliştiririz. Şöyle cümleler kurarız, “Eğer verirsen, Tanrı... ,” ya da “Eğer dua edersen, Tanrı... ,” ya da “Eğer itaat edersen, Tanrı...” Neredeyse “Almak için İsa'ya gel” mesajı veriliyor. O'nun bizi bereketlediğine inanıyor muyum? Kesinlikle! Ancak, O'na hizmet etme motivasyonumuz asla bereketler ve nimetler olmamalıdır. Bizim için neler yapabildiğine değil, kim olduğuna dayanarak O'na hizmet etmeliyiz.

İbrahim'in itaati anıydı ve Tanrı'nın gösterdiği dağa varmak için üç gün yolculuk yaptı. Tanrı neden daha yakın bir yer seçmedi? Neden üç günlük yolculuk yaptı? Tanrı'nın İbrahim'e konuyu düşünmesi, hatta geri dönmesi için zaman tanıdığına inanıyorum. Tanrı'nın sesini ilk duyduğunuzda harekete geçmek bir şeydir, ama ya zaman geçtikçe? O'ndan hiçbir şey duymadan geçen üç günün sonunda hayatınızdaki en önemli insanı ölüme teslim edeceğiniz dağı uzaktan gördüğünüzde ne yaparsınız?

Yine de İbrahim dağın tepesine çıktı, bir sunak yaptı, İshâk'ı bağladı ve bıçağı kaldırdı. Sonra birden RAB'bin meleği göklerden İbrahim'e seslendi:

Çocuğa dokunma. Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin.
(Yaratılış 22:12)

Tanrı İbrahim'in O'ndan korktuğunu nasıl anladı? Çünkü nedenini anlamadığı, ona acı verdiği ve kendi çıkarına aykırı olduğu halde Tanrı'ya itaat etti. Tanrı, İbrahim'in O'nun isteklerini her şeyin üzerine koyduğunu gözledi. O zaman Tanrı anladı, “İşte kendimi gösterebileceğim ve yüreğimi paylaşabileceğim bir adam.”

TANRI'NIN AÇIĞA ÇIKAN BİR YÖNÜ

Bunun hemen ardından, İbrahim gözlerini kaldırıncı boynuzları sık çalırlara takılmış bir koç gördü ve yüreğinden bir çığlık koıtu, "YAHVE YİRE!" ("RAB sağlar" anlamına gelir). Tanrı'yı Yahve Yire olarak tanıyan ilk kişi o oldu. Tanrı, İbrahim'in hürmetine ve itaatine karşılık daha önce hiçbir insanın bilmediği bu yönünü açıkladı.

Beni "Yazar John Bevere" olarak tanıyabilirsiniz. Bazılarınız beni "Konuşmacı John Bevere" olarak tanıyabilir. Ama Lisa adında bir başka kişi beni "Eşi John" olarak tanıır. O benim eşim olduğu kadar yakın dostumdur ve onunla kimsenin bilmediği sırlarımı paylaşırım. Beni "Baba John" olarak tanıyan oğullarım var. Onlarla sadece bir babanın oğullarıyla yapacağı biçimde etkileşim kurarım. Sizin de hayatınızda böyle insanlar var. Tanrı da farklı değildir.

Tanrı hiç kimsenin bilmediği şeyleri İbrahim'le paylaştı. Hatta RAB yapmayı planladığı işleri bile İbrahim'le paylaştı ve kendi fikirlerini dile getirmesine izin verdi. Birlikte tartıştılar. Sodom ve Gomora böyle bir meseleydi. Tanrı şöyle dedi, "Yapacağım şeyi İbrahim'den mi gizleyeceğim?" (Yaratılış 18:17). RAB bu meseleyi tartışmak için İbrahim'e yaklaştı ve onun fikirlerine değer verip dinledi. Böylece Sodom'da on doğru kişi bulunsaydı yaklaşan yıkımdan esirgenecekti. Ancak on doğru kişi bile bulunamadı!

TANRI'NIN PLANINDAN HABERSİZ

Diğer taraftan İbrahim'in Kutsal Kitap'ta "doğru adam" (bkz. 2. Petrus 2:7) olarak tanıtılan yeğeni Lut ondan çok farklıydı. Lut dünyeviydi ve Tanrı'dan korkmuyordu. Onun hikâyesi tamamen farklıdır. İbrahim'le birlikte yürümeye başladı, ama ruhun yanında benliğe yer verildiğinde eninde sonunda bir çatışma yaşanacaktır. Bu dünyanın sundukları yerine Tanrı'nın vaatleriyle daha ilgili olan İbrahim Lut'a seçim yapma hakkı verir. İbrahim geri kalanı alacaktı, ama ikisinin de henüz bilmediği şey sonunda en verimlisinin orası olacığıydı, çünkü orası süt ve bal akan diyar olacaktı.

Şöyle okuyoruz, "Lut çevresine baktı. Şeria Ovası'nın tümü RAB'bin bahçesi gibi, Soar'a doğru giderken Mısır toprakları gibiydi" (Yaratılış 13:10). O dönemin en cazip ve verimli topraklarıydı. Neden Lut çev-

TANRI'YA YAKLAŞMAK

resine bakındı? Sodom ve Gomora kentlerinin kötülükle dolu olduğunu biliyordu. Çevresine bakınması muhtemelen onların etkisine kapılmadan bolluklarının tadını çıkarmanın bir yolunu aramasıyla ilgiliydi. Kente yerleşmek yerine çadırını Sodom ovasına kurmaya karar verdi. Böylece kötülüğün merkeziyle arasına belli bir mesafe koyabilir, ama yine de bölgenin bolluğundan yararlanabilirdi. Şöyle okuyoruz, “Sodom’a yakın bir yere çadır kurdu” (Yaratılış 13:12). Ancak, günahtan uzak durmayı ne kadar iyi planlarsanız planlayın, eğer Tanrı’dan korkmuyorsanız eninde sonunda ona doğru çekilirsiniz. Bu durum Lut için de geçerliydi; ovada kurduğu bir çadırı başladı, ama altı bölüm sonra Sodom’un merkezinde bir evi vardı (bkz. Yaratılış 19:2).

Sodom zengin ve müreffeh bir kentti. Yeryüzünden silinip gitmelerine sadece saatler kaldığından habersizdiler. Bu bizi şaşırtmamalı. Ancak korkutucu olan şey Lut’un da habersiz olmasıydı. Tanrı onu uyarmak için merhamet habercilerini, yani meleklerini gönderir. Lut, Sodom’un günahkârlarından farksız biçimde olacıklardan habersizken, Tanrı’dan korkan İbrahim henüz bir şey olmadan önce Tanrı’nın niyetini öğrendi. İbrahim Tanrı’nın dostudur, çünkü O’ndan korktu!

GERÇEK İSA MI?

Musa ve İbrahim’in RAB korkusunun ışığında yaşadıkları hayatlarını incelerken tanımı daha da genişletiyoruz. RAB korkusu Tanrı’nın sevdiğini sevmeyi ve O’nun nefret ettiğinden nefret etmeyi kapsar. O’nun için önemli olanlar bizim için önemli hale gelir ve O’nun için önemsiz olanlar bizim için de önemsizleşir. O’nun önceliklerini ve isteklerini benimseriz. RAB korkusu Tanrı’nın isteklerine ve iradesine sarsılmaz itaat ile kendisini belli eder.

Kutsal Yazılar’a göre, RAB korkusu üzerimizde oldukça Tanrı bize yaklaşır. Bir kez O’nunla yakın bir karşılaşma yaptığımızda, O’na olan sevgimizin yoğunluğu artar. Gerçek ve yaşayan Tanrı’yı severiz, O’nun bir algısını değil. Derin ve kalıcı bir RAB korkusu olmadığı zaman, O’nun gerçekten ve yakından tanımaksızın sadece sevdiğimizi söyleriz. O’nun hakkında biliriz, ama O’nu tanımamız; bu nedenle sevgimiz Baba’nın sağında oturan gerçek İsa yerine, hayalimizde canlanan bir “İsa” imajına yönelir.

TANRI'NIN DOSTLARI

Bu durum film yıldızlarına ya da büyük sporculara duyulan hayranlığa benzetilebilir. Bu hayranlar röportajlar ve gazete makaleleri yoluyla medyanın bu yıldızlara dair çizdiği imajı severler. Adları Amerikan evlerinde sıkça geçer. Bazı hayranların sanki bu yıldızların yakın dostlarıymış gibi konuştuklarına tanık oldum. Sanki aile üyeleriymiş gibi bu yıldızların kişisel meselelerine duygusal tepkiler verdiklerini gördüm. Ama eğer o yıldızlarla yüz yüze görüşselerdi, kişinin gerçek karakterinin pazarlanan imajından çok farklı olduğunu keşfedebilirlerdi. Yıldızlarla hayranları arasındaki ilişki tek yönlüdür. Eğer bir araya gelselerdi, çok az ortak noktaları olduğunu görecektik, hatta konuşacak bir konu bile bulamayacaklardı, çünkü gerçekte birbirlerini tanımıyorlar.

Bu dinamiği kilisede de gördüm. Birçokları Rab hakkında sanki onlara çok yakınmış gibi konuşur, ancak sohbetlerini dinlediğinizde tanıdıkları değil, sadece hakkında bilgi sahibi oldukları biri hakkında konuştuklarını sezersiniz. Sözü'nü bilirler, ama sesini bilmezler; işlerini bilirler, ama yöntemlerini bilmezler; ne söylediğini bilirler, ama şimdi ne söylemekte olduğunu bilmezler.

Geçen yıl bunun uç bir örneği oldu. Ailece Hawaii'de tatil yapıyorduk. Saat farkı nedeniyle sabah erken kalktım. O sabah sahilde dua ederken yanıma bir adam geldi ve konuşmaya başladı. Adaya geldiği için çok heyecanlıydı ve ağzından şu cümleler dökülüyordu, "Buradaki kızlar fıstık gibi. Çok arkadaş canlısı ve dışa dönükler." Geçenlerde gittiği bir parti ve diğer benliğe ait konular hakkında konuşmayı sürdürdü; tüm konuşması boyunca küfürlü ifadelerle sıkça yer verdi.

Bana ne iş yaptığımı sordu ve ben de söyledim. Bir kilise hizmetkârı olduğumu söylediğimde, heyecanlandı ve Rab hakkında konuşmaya başladı. Kilisesinin bisikletçilere yönelik bir müjdeleme etkinliğine katıldığını söyledi ve daha sonra pastörünü anlatmaya başladı. İsa'ya nasıl iman ettiğini paylaştı ve hatta yanındaki bir broşürü verdi. Sonra otelde uyumakta olan karısından ve çocuklarından söz etti (düşüncelerim anında ada kızlarının onu ne kadar heyecanlandırdığına kaydı). Yüreğim sıkıldı, çünkü bu adam besbelli Rab'bi tanıdığına inanıyordu, ama hayatı farklı bir resim ortaya koyuyordu. İşte bu nedenle İsa imanlıları sözlerinden ya da hizmetlerinden değil, meyvelerinden ya da hayat tarzlarından tanıyacağımızı söyler (bzk. Matta 7:20–23).

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Verebileceğim birçok örnekten sadece biri bu. Sizin de böyle dramatik örneklerle karşılaştığınıza eminim. Bütün bu hallerde Hristiyan olduğunu söyleyenlerin Tanrı bilgisi yıldızlara hayran kişilerinkine benzer. Bu duruma yürekten üzülüyorum. Böylesi kurtuluşu isteyen, ancak dünyayı seven ve zevklerini, programlarını ve gündemlerini Tanrı'nın isteklerinin üzerine çıkaranlardır.

Diğer taraftan gerçekten kurtulmuş, ama tıpkı Lut gibi benliğe uyan ve dünyanın meselelerine dolanmış kişiler vardır. Tanrı'ya hizmet etmek isterler, ama kendi iştahlarına bağlanmışlardır. Tanrı'nın arındıran işine direnerek çarmıhın benlikteki hayatlarını öldürmesine izin vermişlerdir. O'nun isteğini ve Egemenliğin ilerlemesini tutkuyla amaçlamazlar. Kurtulmuş olmalarına rağmen, O'nunla yakınlıktan yoksundurlar. Hâlâ dış avluda yaşarlar; kendi benliklerinin perdesiyle sınırlanmış olarak yeni ve diri yola yaklaşamazlar. O'nun varlığına yakındırlar, ama yine de uzaktadırlar.

Dış avluda yaşayanlar Tanrı'nın neden onları dünyanın boyunduruğundan kurtardığını anlayamamışlardır. Tanrı'yı yakından tanıma çağrısını kaçırmışlardır. Tanrı'nın sevgisi, bereketleri, koruması, sağlayışı ve bolluğu hakkında konuşan mesajları severler—ve bunların tümü gerçektir, ama yürek meseleleriyle ilgilenen şeylerden kaçınırlar. Kendi yüreklerinde yaşayan Diri suların pınarının yanından geçip giderek onları tatmin edemeyen şeyleri seçerler.

Tanrı'nın bizimle yakın bir ilişki istediğini, O'nun kutsal olduğunu ve alaya alınamayacağını bildirmeliyiz. Bizi yanına getirebilmek için çok büyük bir bedel ödediğine göre bu dünyayla nasıl dost kalabiliriz? Yakup Tanrı'ya yaklaşma teşviğinden önce bizi uyarıyor: “Dünyayla dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz?” (Yakup 4:4). Dünyevi tutkuların ardından gittiğimizde kendimizi Tanrı'nın düşmanı yaptığımızı söyler! Unutmayın, burada imanlılara hitap ediyor. Pavlus da kesin ifadeler kullanır: “Tanrı'nın bütün insanlara kurtuluş sağlayan lütfu ortaya çıkmıştır. Bu lütf, tanrısızlığı ve dünyasal arzuları reddedip şimdiki çağda sağduyulu, doğru, Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için bizi eğitiyor” (Titus 2:11–13). Bir kez daha, Pavlus'un kurtuluşumuzu saygı ve korkuyla etkin kılmamızı söylemesinin nedeni budur.

İSA'NIN DOSTLARI

Çoğu zaman İsa'yı kabul eden herkesin artık O'nun dostu olduğunu ilan eden mesajlar duyarız. Umarım artık Tanrı'nın ucuz, sıradan bir arkadaş olmadığını anladınız. Bir keresinde duadayken şöyle haykırdı, "Halkıma sor bakalım, onlara bana sadık oldukları derecede sadık olmamı isterler mi?" İsa herkes "yeniden doğanlar kulübüne" katılabilsin diye Kurtarıcı olarak gelmedi. İsa, kendisini O'nun sevdiği gibi sevenlerle ilişkide olmak istiyor; burada O'nun dostluğunu buluyoruz. Bu durum O'nun sözleriyle doğrulanır:

Size buyurduklarımı yaparsanız, benim dostlarım olursunuz.
(Yuhanna 15:14)

İsa'yla dost olmak için şartlar vardır. "Mesih olduğuma inanırsanız hepimiz benim dostum olursunuz" demedi. Bunun yerine, "Size buyurduklarımı yaparsanız, benim dostlarım olursunuz" dedi. Bu bölümde "O'nun buyurduklarını yapma" gücünün RAB korkusunda bulunduğunu konuştuk.

İsa bu sözü Yahuda'nın O'na ihanet etmek için ayrılmasından sonra söyledi. Eğer sonraki ayete devam edersek İsa'nın on birlere hitap ettiğini görürüz: "Artık size kul demiyorum" (Yuhanna 15:15). "Artık" ifadesi bir zamanlar onları kul olarak gördüğünü ima eder, ama şimdi yeni bir seviye vardır. Bu cümlenin ardından devam eder:

Artık size kul demiyorum. Çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez. Size dost dedim. Çünkü Babam'dan bütün işittiklerimi size bildirdim. (Yuhanna 15:15)

Efendi'nin dostlarının O'nun ne yaptığını bildiğine dikkat edin. O'nun yöntemlerini bilirler! Neden ilişkilerinin başında değil de şimdi dost olarak anılıyorlar? Bunun cevabı mucizelerde ve iyi işlerde İsa'yla birlikte sevinmelerinin yanı sıra denemelerde ve zor zamanlarda O'nu izleyerek sadakatlerini ve itaatlerini kanıtlamış olmalarıdır. Sadakatleri itaatleri ile kanıtlandı.

Söylediği söz O'nun adını çağıran herkes için geçerlidir: "Size buyurduklarımı yaparsanız dostlarım olursunuz." Bunu çok

TANRI'YA YAKLAŞMAK

netleştirdiğine dikkat edin: dostluğu O'na itaat edenlere ayrılmıştır. Mezmurlar'da da bunu görmekteyiz: “RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını.”

Tanrı neden dostluğunu saklı tutuyor? Bunu laubaliliğin tehlikelerinden bizi korumak için yaptığına inanıyorum. Harun'un oğullarını ve babaları Harun'a söylenen sözü hatırlayalım: “Bana hizmet edenler kutsallığıma saygı duyacak.”

Bu olay Yeni Antlaşma'da bir adamla karısının kutsal Tanrı'nın huzuruna laubalice yaklaşmasıyla tekrar etti. O'nun huzurunda öldüler (bkz. Elçilerin İşleri 5:1–11). Tanrı'ya saygısızlığın ne kadar ciddi bir suç olduğunu anladıkları zaman imanlılar topluluğunun tümünü “büyük bir korku” sardı. Bir kez daha “kutsallar topluluğunda Tanrı korku uyandırır, çevresindekilerin hepsinden ulu ve müthüştür.”

Geçen yıl harika bir sır keşfettim. Dua zamanlarıma girerken sözcüklerden kaçındım ve sadece Babam'ın harika görkemini ve yüceliğinin üzerinde derin düşündüm. İsa'nın muhteşemliğini ve kendisine ait olmam için benim adıma kazandığı görkemli savaşı düşündüm. Huşu veren Ruhunu ve benimle yaşamayı nasıl seçtiğini düşündüm. Bütün bunlar ne kadar akıl almaz!

Bunu yaptığımda ağızımdan daha bir sözcük çıkmadan önce Rab'bin varlığının benimle buluştuğunu keşfettim. O'nun varlığına girmenin bu kadar kolaylaşmasına şaşırınca Kutsal Ruh'a sordum. Yüreğime şöyle dedi, “Oğlum, İsa öğrencilerine dua etmeyi öğrettiğinde onlara ne söyledi?” Rab'bin duasını ezbere söyledim, “Göklerdeki Babamız, Adın kutsal kılınsın.” Donakaldım; sevinçle bağırdım, “İşte bu, işte bu!” İşte oradaydı, daha başlangıçta O kutsal sayılmalıydı: “Adın kutsal kılınsın.” O'nun varlığına kutsal saygıyla girmemiz gerekir! Bu duayı İsa'nın gerçekte ne söylediğini hiç fark etmeden yıllarca ezbere söylemişim!

YAŞAMIN HAZİNELERİNİN ANAHTARI

RAB korkusu Tanrı'yla yakınlık kurmanın anahtarı ve yaşamın temelidir. Yeşaya şöyle söyler:

Yükseklerde oturan RAB yücedir, Siyon'u adalet ve doğrulukla doldurur. Yaşadığınız sürenin güvencesi O'dur. Bol bol kurtuluş,

TANRI'NIN DOSTLARI

bilgi ve bilgelik sağlayacak. Halkın hazinesi RAB korkusudur.
(Yeşaya 33:5-6)

Kutsal korku kurtuluş, bilgi ve bilgelik hazinesinin kilidini açar. Neden? Çünkü Tanrı'yla yakınlığın temelidir ve o yakınlıkta O'nun hazineleri açığa çıkar. Tanrı'nın sevgisinin yanı sıra RAB korkusu yaşamın temelini oluşturur. Önce O'ndan korkmadan Tanrı'ya gerçekten sevip O'ndan zevk alamayız.

ÇALIŞMA SORULARI

1. Kendi sözcüklerinizle Tanrı'dan korkmak ile Tanrı'dan ürkmek arasındaki farkı nasıl tanımlarsınız?
2. Bu bölümde "Tanrı'nın dostu" İbrahim ile "doğru adam" olarak adlandırılan yeğeni Lut karşılaştırılır. Lut kötü şöhrete sahip Sodom ve Gomora kentlerinin yanındaki verimli toprakları incelerken, onların etkisine kapılmadan kentlerin bolluğundan yararlanmanın bir yolunu arıyordu. Siz de aynı şekilde mantık yürütmeye meyilli misiniz? RAB korkusu böyle hatalı bir yaklaşımı nasıl engelleyecektir?
3. Yazarın Hawaii sahilindeki adamlarla yaptığı sohbeti düşündüğünüzde, sizin de benzer karşılaşmalarınız oldu mu? Böyle kişilerle nasıl uğraştınız? Bu durumdaki gibi aşırı noktada olmasa da, sahildeki adam gibi konuşmalarınızın ya da eylemlerinizin yüreğinizin o an gerçekte olduğu yerden saptığı zamanlar oldu mu? O durumlardan ne öğrendiniz ya da hâlâ öğreniyor musunuz?
4. Yazar Mezmurlar 25:14'ün ışığında ("RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını"), Tanrı'nın bizi laubaliliğin tehlikelerinden korumak için dostluğunu saklı tuttuğunu belirtir. "Laubaliliğin tehlikeleri" nelerdir?

HAKİKİ YAKINLIĞI NE ENGELLER?

Aldanmış kişiler tanımadıkları bir Tanrı hakkında
bilgi sahibi olmakla avunurlar

RAB korkusu Tanrı'ya yakın olmanın temelidir. Bu gerçek Özdeyişler kitabının başında açıkça bildirilmiştir. Şöyle okuyoruz, "RAB korkusudur bilginin temeli" (Özdeyişler 1:7). Ne tür bir bilgi? Yazar birkaç ayet sonra bunu açıklar:

*Oğlum, bilgeliğe kulak verip
Yürekten akla yönelerek
Sözlerimi kabul eder,
Buyruklarımı aklında tutarsan,
Evet, akli çağırır,
Ona gönülden seslenirsen,
Gümüş ararcasına onu ararsan,
Onu ararsan define arar gibi,
RAB korkusunu anlar
Ve Tanrı'yı yakından tanırsın.
(Özdeyişler 2:1-5)*

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Son ayette *tanımak* olarak çevrilen İbranice sözcük Kutsal Kitap Dilleri Sözlüğü'nde "bir kişiyle ilişkide olduğuna dair güçlü bir ima taşıyan kişisel bilgi" anlamındadır. Vine Yorum Sözlüğü bu sözcüğün "Tanrı'ya dair yakın bir deneyimsel bilgiye sahibi olmayı" ifade ettiğini söyler. Daha sonra şöyle devam eder, "Tanrı'yı olumlu olarak 'tanımak' O'ndan korkmakla paraleldir."

Önceki ayetlerde RAB korkusunun O'nun buyruklarına değer vermek olduğunu görebilirsiniz. O'nun buyruklarına değer vermek, koşullar ne olursa olsun itaat etmeye hazır olmak için O'nun sözüne kulak kesilmektir. Bu kutsal korkuya sahip olmayanları yakınlığın tam tersi bekler, zira Yakup O'nun isteğini bilip itaat etmediğimizde "kendimizi aldatmış olduğumuzu" söyler (Yakup 1:22). Aldanmak korkunç bir şeydir, çünkü aldanmış kişi gerçekte öyle olmadığı halde doğru olduğuna inanır. Aldanmış kişiler tanımadıkları bir Tanrı hakkında bilgi sahibi olmakla avunurlar.

RAB'BİN ÇARPIK BİR İMAJI

RAB korkusu olmadan Tanrı'yı gerçekten tanıyamayız. İçimizde ya da hayalimizde hatalı bir imaj gelişir ve biçimlenir. O'nunla bir ilişkimiz olduğunu iddia etmemize ve O'nu dudaklarımızla onurlandırmamıza rağmen, yüreğimiz O'nunkine yakın değildir ve hayatımız O'nun istekleriyle uyumsuzdur. Bu İsrailoğulları'nda belliydi.

Önceki bölümlerde belirtildiği gibi, Musa Tanrı'ya buluşmaları için İsraililer'i Sina Dağı'na getirdi, ancak "Musa Tanrı'nın içinde bulunduğu koyu karanlığa yaklaşırken halk uzakta durdu" (Mısır'dan Çıkış 20:21). Beklemekte olan görkeme yaklaşmamaları ne kadar yürek parçalayıcı. Neler olabileceğini kim bilebilir? Tanrı'nın kendi sesiyle söylediği sözleri işitme fırsatları vardı! Ancak, zaten tartışıldığı gibi O'nun varlığına dayanamadılar, çünkü yüreklerinde Tanrı korkusu yoktu ve bu nedenle O'nun buyruklarına uymadılar (Yasa'nın Tekrarı 5:29).

Tanrı, hayal kırıklığıyla kendisiyle halk arasında bir aracı tesis eder. Musa'ya seslenir: "Aşağı inip Harun'u getir" (Mısır'dan Çıkış 19:24). Tanrı Musa ve Harun'u aracıları olmaları için çağırırdı. Tanrı'nın sözlerini halka, halkın sözlerini O'na bildireceklerdi. Tasarlamış olduğu orijinal yakınlıktan dağlar kadar farklı bir yaklaşımdı.

HAKİKİ YAKINLIĞI NE ENGELLER?

Ancak Mısır'dan Çıkış kitabını okumayı sürdürdükçe Musa'nın dağda, Harun'un ise ordugâhta olduğunu görüyoruz. Görünüşe göre dağa çıkmaya başladı, ama sonunda halkın arasına geri döndü. Neden? Halkın arasında Tanrı'nın varlığında olduğundan daha rahat hissetti. RAB korkusu eksikti. Harun Tanrı'dan çok insanlardan korktu ve bu nedenle onlara hizmet etti; sonunda insanlara istedikleri şeyi verecekti ve göreceğimiz gibi bunu yapması uzun sürmeyecekti. Musa şimdi neredeyse kırk gündür dağdadır ve şöyle okuyoruz:

Halk Musa'nın dağdan inmediğini, geciktiğini görünce, Harun'un çevresine toplandı. Ona, "Kalk, bize öncülük edecek bir ilah yap" dediler, "Bizi Mısır'dan çıkarana adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz!"(Mısır'dan Çıkış 32:1)

Harun belirli nitelikler taşıyan önderlik armağanına sahipti ve bunlardan biri insanları bir mıknaş gibi çekmektir. Armağanlı önder Tanrı'yla beraber olsa da olmasa da diğerlerini kendisine çekecektir. Bu durum Tanrı'nın isteklerinin onurlandırılmadığı ve Tanrı'nın varlığından yoksun binlerce kişilik kiliseleri açıklar. Çoğu zaman RAB korkusundan yoksun önderler Tanrı vergisi armağanlarını RAB'bin isteklerini değil, insanların isteklerini yerine getirmek için kullanır.

Halk Harun'u yönlendirdi, "Kalk, bize öncülük edecek bir ilah yap. Bizi Mısır'dan çıkarana adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz!" "Tanrı'ya ne oldu bilmiyoruz" demediklerine dikkat edin. Tanrı'yı inkâr etmiyorlar, ama Musa'yı yok sayıyorlar.

İLÂH MI TANRI MI?

Orijinal metinler üzerinde yaptığım çalışmada, çevirmenlerin burada gerçekte söylenen şeyi geride tutup tutmadıklarını merak ettim. Çeviride *ilah* sözcüğü kullanılıyor. Ancak *ilah* sözcüğünün İbranicesi *elohim*'dir. Bu sözcük Eski Antlaşma'da 2606 defa geçer; bunun kabaca 2350 tanesinde (yüzde 90'dan fazla) tapındığımız Her Şeye Egemen Tanrı'yı ifade eder. Sadece Yaratılış kitabında 32 defa geçer ve her seferinde RAB'bi kasteder. Örneğin, Kutsal Kitap'ın ilk ayetinde şöyle okuyoruz: "Başlangıçta Tanrı [elohim] göğü ve yeri yarattı" (Yaratılış 1:1). Bu ayette *elohim* "Tanrı" olarak çevrilir.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Bu sözcük Eski Antlaşma'da yaklaşık 250 defa sahte bir tanrıyı tanımlamak için kullanılır. Bu nedenle doğru anlamı ayırt etmek için bu sözcüğü her zaman bağlamına göre okumamız gerekir.

Harun halka şöyle yanıt verdi, "Karılarınızın, oğullarınızın, kızlarınızın kulağındaki altın küpeleri çıkarıp bana getirin" (Mısır'dan Çıkış 32:2). Halk bunu yapınca "Harun altınları topladı, oymacı aletiyle buzağı biçiminde dökme bir put yaptı" (32:4).

Altına oymacı aletiyle buzağı biçimi verdikten sonra, halk "Ey İsraililer, sizi Mısır'dan çıkaran Tanrınız budur!" dedi (Mısır'dan Çıkış 32:4).

Tanrı için kullanılan İbranice sözcük yine *elohim*'dir. Halk şunu diyordu, "Ey İsraililer, sizi Mısır'dan çıkaran *elohiminiz* budur!" Neler olmaya başladığını görüyor musunuz? Bu halkın ne söylediğinden emin olmak için okumaya devam edelim.

Harun bunu görünce, buzağının önünde bir sunak yaptı ve, "Yarın RAB'bin onuruna bayram olacak" diye ilan etti. (Mısır'dan Çıkış 32:5)

Bu ayette *RAB* olarak çevrilen İbranice sözcük *Yahve* ya da *Yehova*'dır. *Yahve* Kutsal Kitap'ta geçen en kutsal sözcüktür. Tek gerçek Tanrı'nın asli adıdır. Eski Antlaşma'da asla sahte bir ilahı tanımlamak ya da adlandırmak için kullanılmaz. Bu sözcük o kadar kutsaldır ki, İbrani din bilginleri tamamını yazmaktan çekinirlerdi. Sesli harfleri çıkararak *YHWH* yazarlardı. Yahudi din bilginleri bu ifadeyi söylenemez dört harf anlamına gelen kutsal tetragrammaton olarak adlandırır. Bu, İsrail halkının kirliliğinden korunan ağza alınmaz kutsal addı.

Bu nedenle Harun ve İsrailoğulları esasen altından bir buzağı yaptılar ve onu göstererek "İşte, bizi Mısır'dan çıkaran *Yahve*, tek gerçek Tanrı!" dediler. Örneğin şöyle demediler, "İşte bizi Mısır'dan çıkaran *Baal*." Kurtuluşlarını başka bir sahte ilaha atfetmediler. Bu buzağıyı *RAB* adıyla çağırıyorlar.

TAPINMANIN ARDINDAN SEFAHAT GELDİ

Tanrı'yı açıkça inkâr etmiyorlardı, ancak O'nun yüceliğini biçim verdikleri bu buzağının seviyesine indiriyorlardı. O'nun hakkındaki bilgilerinde yanılmışlardı. *Yahve*'yi hâlâ onları Mısır'dan kurtaran kurtarıcıları olarak kabul ediyorlardı. O'nun şifa veren gücünü inkâr etmediler; kişi olarak O'nun imajını değiştirdiler! Devam ettiğimizde şunu keşfediyoruz:

HAKİKİ YAKINLIĞI NE ENGELLER?

Ertesi gün halk erkenden kalkıp yakmalık sunular sundu, esenlik sunuları getirdi. Yiyip içmeye oturdu, sonra kalkıp çalgınca eğlendi. (Mısır'dan Çıkış 32:6)

Sunular getirdiklerine dikkat edin. Neden sunular sundular? Tapındıklarını iddia ettikleri RAB'bi, yani Yahve'yi onurlandırmak için! Sunular sunduktan ya da tapındıktan sonra kalktılar ve sefahate daldılar.

Bu durum günümüzde olabilir mi? Tanrı'nın lütfuyla dünyadan kurtarıldıkları halde kutsal korkudan yoksun oldukları için hayallerinde kurdukları bir İsa'yı çağıran kimseler var mı? Tüm bu süre boyunca yeni doğuş deneyimlerine tutunarak O'nun Rab olduğunu ikrar ederler, kiliseye giderler, kurtuluş ve özgürlük ilahileri söylerler, vaazları dinlerler, sunu verirler, ama sonra gidip satış yapmak için yalan söyleyip insanları aldatırlar ve Tanrı'nın işlerini ne kadar bereketlediğinden söz ederler. Belki pastörleri ve diğerleri hakkında dedikodu yaparlar ve kendilerini haklı çıkarmak için "Ama gerçek bu ve diğerleri bunu biliyor" derler. Fuhuş ya da başka bir iffetsiz eylemde bulunurlar ve sonra İsa tarafından kurtarılmış olmalarına rağmen, hâlâ bir bedende yaşadıklarını ve ihtiyaçları olduğunu söyleyerek bahane üretirler! Bu listeyi istediğiniz kadar uzatabilirsiniz.

İsa'yı tanıyorlar mı? Onlara sorarsanız üstüne basa basa "Evet" derler. Aldanmışlar mıdır? Şimdi Yücelerde Tanrı'nın sağında oturan Kişi'yi mi tanıyorlar yoksa hayallerinde onlara istediklerini verecek bir İsa mı yarattılar? Hepsinden daha da önemlisi: Kendimizi bunların herhangi birinde görüyor muyuz?

İnsanlar RAB'den korkmadığında, O'nun adını çağırabildiklerini, ama benliğin iştahlarına yöneldiklerini keşfedersiniz ve benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır, çünkü Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de (bkz. Romalılar 8:5-7). Rab'bin adını çağırmalarına ve O'nu tanıdıklarını iddia etmelerine rağmen, O'nun isteklerine uymazlar ve davranışlarının onaylandığına inanırlar. İtaatsizlikleri kutsal korkudan yoksun bir yürekten kaynaklanır; itaatsizliklerinin kökeni ve bağılantısızlık "İsa'yı tanıma" kisvesi altındadır.

GİZLİ OLAN BİR ŞEY YOKTUR

Bu durum Kutsal Kitap boyunca görülmektedir. Günaha düşüşten kısa süre sonra görüldü ve Adem'in oğlu Kayin'le başladı. Kayin'in anne ve babası bahçede günah işledikleri zaman, bilgisizliklerinden ötürü toprağın ürünü olan incir yapraklarıyla örtündüler. Tanrı onlara isteğinin bir hayvan sunusu olduğunu gösterdi. Onlara hayvan derisinden giysiler giydirdi ve bu hayvanın bir kuzu olduğuna inanıyorum.

Ancak Kayin bilgisiz değildi; anne babasından Tanrı'nın toprağın ürününü değil, bir hayvan kurbanı istediğini biliyordu. Şöyle okuyoruz: "Günler geçti. Bir gün Kayin toprağın ürünlerinden RAB'be sunu getirdi" (Yaratılış 4:3). Belli ki, Tanrı'ya hizmet etmeye çalışıyordu, çünkü sahte bir ilaha sunu getirdiğini söylemez. Tanrı'ya sunusunu getirmek için gayretle çalıştı, ancak bariz bir itaatsizlik içindeydi.

İtaatsizliğinin kökeni nedir? RAB korkusuna sahip olmamasından başka bir şey değil. Bu durum kardeşi hakkında Tanrı'nın sorduğu soruya verdiği yanıtta açıkça görülür; yanıtı meydan okuyucu bir üsluptadır, "Bilmiyorum, kardeşimin bekçisi miyim ben?" (Yaratılış 4:9). İsrail halkı ve altından buzağı olayındaki gibi bir kez daha RAB'den korkulmadığı zaman, Tanrı'nın imajının yere düşürüldüğünü ve O'na hizmet etme yollarının yozlaştırıldığını görüyoruz. Aldanmış haldeki Kayin, sanki kendisi gibi bir insanmış gibi Tanrı'dan bir şey gizleyebileceğini düşünür. Tanrı'nın Kayin'in gözündeki imajı bir insanın düzeyine inmiştir. Pavlus son günlerde bu tutumu göreceğimizi söyleyerek ciddiyetle uyarır: "Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler... Ölümsüz Tanrı'nın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler" (Romalılar 1:21–23). Kayin'in durumunda olduğu gibi, Tanrısız korku yoksunluğu insanları aldanmaya götürür ve aykırı işlerinin Tanrı tarafından fark edilmediğine inanırlar.

Kayin'in yanıtı Tanrı'dan hiçbir şeyin gizli olmadığını unuttuğunu gösterir. Tanrı insan değildir; O her şeyi görür ve bilir. RAB korkusunu yitirdiğimizde ruhsal sağduyumuz zayıflar, çünkü bariz bir günahkâr bile isyanının Tanrı tarafından bilindiğinin farkındadır. O'nun hakkında bilgisi olan, ama RAB'den korkmayanlar "RAB görmüyor" diyerek (Hezekiel 9:9) ya da görüyorsa bile önemsemediğini düşünerek

HAKİKİ YAKINLIĞI NE ENGELLER?

kendilerini avuturlar. Önderler bile bundan muaf değildir. Tanrı diyor ki, “İnsanoğlu, İsrail halkının ileri gelenlerinin... neler yaptıklarını gördün mü?” dedi, “Onlar, ‘RAB bizi görmüyor’ diyorlar” (Hezekiel 8:12).

İsa’nın Tanrı’dan korkmamız için söylediği sözü unuttuk mu? Çünkü O bize diyor ki, “Örtülü olup da açığa çıkarılmayacak, gizli olup da bilinmeyecek hiçbir şey yoktur” (Luka 12:2). Ancak Tanrı korkusunu yitirdiğimizde, O’nu kendi düzeyimize indiririz ve bilinç altımızda O’ndan bir şeyler gizleyebileceğimizi düşünürüz. Eğer Tanrı’nın her yerde olup olmadığı ve her şeyi bilip bilmediği sorulduğunda, hiç tereddüt etmeden kesinlikle katılırlar. Ama iç varlıklarında Tanrı’nın huşu uyandıran muhteşem varlığının farkında değildirler; çünkü eğer farkında olsalardı, Tanrı’dan bir şeyler gizlemeye kalkmazlardı. Tanrısal insanlardan gizleyebilirler ve çoğu zaman bunda başarılı olurlar, ancak şu gerçeği unuturlar, “RAB’bin gözü her yerde olanı görür, Kötüleri de iyileri de gözler” (Özdeyişler 15:3).

İTAATLİ DEĞİLKEN İTAAT ETTİĞİNİZE İNANMAK

Ancak iş bununla kalmıyor. Aldanmanın sonraki adımı gerçekte itaatli değilken itaat etmekte olduğunuz inancına yol açar. Bu durum Davut’un soyundan gelen Kral Uzziya’nın hayatında görülür. Babası Amatsya ölünce on altı yaşındaki Uzziya onun yerine Yahuda kralı oldu. On altı yaşında kral olduğunuzda, eğer akıllıysanız Tanrı’ya yönelirsiniz ve Uzziya bunu yaptı. Bu nedenle büyük başarılar elde etti. Uzun yıllar bolluk ve bereketin tadını çıkardı. Şöyle okuyoruz, “Uzziya’nın ünü uzaklara kadar yayıldı; çünkü gördüğü olağanüstü yardım sayesinde büyük güce kavuşmuştu” (2. Tarihler 26:15).

Ama Uzziya güç kazanınca, yüreği gurura kapıldı. Gurur ve RAB korkusu birbirinin karşıtıdır. Yürekte kutsal korku olmadığında, orada gurur yetişir. Neler olduğunu dikkatle okuyalım:

Ne var ki, güçlenince kendisini yıkıma sürükleyecek bir gurura kapıldı. Tanrısı RAB’be ihanet etti. Buhur sunağı üzerinde buhur yakmak için RAB’bin Tapınağı’na girdi. Kâhin Azarya ile RAB’bin yürekli seksen kâhini de ardsıra tapınağa girdiler. Kral Uzziya’ya karşı durarak, “Ey Uzziya, RAB’be buhur yakmaya hakkın yok!” dediler, “Ancak Harun soyundan kutsanmış

TANRI'YA YAKLAŞMAK

kâhinler buhur yakabilir. Tapınaktan çık! Çünkü sen RAB'be ihanet ettin; RAB Tanrı da seni onurlandırmayacak!" Buhur yakmak için elinde buhurdan tutan Uzziya kâhinlere öfkelen-di. Öfkelenir öfkelenmez de kâhinlerin önünde, RAB'bin Tapınağı'ndaki buhur sunağının yanında duran Uzziya'nın alnında deri hastalığı belirdi. (2. Tarihler 26:16-19)

Şimdi sormamız gereken soru şu: Uzziya'nın yüreği gurura kapıldığında, ruhsallığı azaldı mı yoksa çoğaldı mı? Bu soruyu toplantılarda sorduğumda, çoğunluk onun daha az ruhsal hale geldiğini söyler. Ancak bu doğru değildir, çünkü RAB'be tapınmak için tapınağa girdi. Esasen davranışlarında daha ruhsal (dini) oldu. Çoğu zaman aşırı ruhsal davranışlarla gururun el ele gittiğini görürsünüz; biri diğerini örter. Gurur, kişinin dindar olduğunu kabul etmesine engel olur ve din, ruhsal yapmacıklarıyla gururu kapatır. Her ikisi de RAB korkusundan ve gerçek alçakgönüllülükten yoksundur!

Gerçekle yüzleştğinde Uzziya'nın öfkelenmesine dikkat edin. Gerçekle yüzleştğinde Kayin'in başına gelen de tam olarak buydu. Kutsal Yazılar'da der ki, "Kayin çok öfkelen-di, suratını astı" (Yaratılış 4:5). Kayin Tanrı'ya öfkelen-di! İtaatsizlikte yaşayan bir kimseyi gerçekle yüzleştirdiğiniz zaman, eğer kutsal Tanrı korkusundan yoksunsa, öfkelenenecektir. Neden? Çünkü gerçekte haklı olduklarına inanırlar! Aldanmışlardır ve aldanmak haksızken haklı olduğunuzu inanmaktır.

Eğer Uzziya haklı olduğuna inanmasaydı, neden kâhinlere öfkelen-sin? Tapınmak için tapınağı girdi, ama tıpkı Harun'un oğulları gibi RAB'bin ilkelerini ihmal etmiş ve O'nun imajını düşürmüştü. İtaatsizliği nedeniyle tümüyle uygunsuz duruma düştü; yaptığı eylemlerle Tanrı'ya yaklaşmaya çalışıyor gibi görünse de, aslında tapınmayı amaçladığı Kişi'den daha da uzaklaşıyordu.

Bu durum kilisede Tanrı'ya yakın olduğunu iddia eden, ama O'nun istekleriyle uyumsuz yaşayan birçok kişi olmasını açıklıyor mu? Konuştuğumuz bu ilkeleri anlamadan, Tanrı'nın onlara Kutsal Yazılar'la çelişen şeyler açıkladığını söyleyen kişiler sizi şaşırabilir. Bir dua zamanından Tanrı'nın onurlandırmamızı buyurduğu önderleri eleştirerek nasıl çıkabilirler? Eğer Kutsal Yazılar'ın söylediklerini onlara hatırlatmaya cüret ederseniz, size öfkelenirler. Alâkasız ve cismani

HAKİKİ YAKINLIĞI NE ENGELLER?

olduğunuzu düşünürler, ama aslında Tanrı'nın yollarına karşı çıkanlar onlardır.

Bir önder olarak birçok defa Tanrı'nın onlara açıkladığına inandıkları şeyleri benimle paylaşan insanlarla konuştum ve ruhum kederlendi. Tanrı'dan duyduklarına ikna olmalarına rağmen, Kutsal Yazılar'dan paylaşabileceğim sözlerden kaçınırlar. Bunu sadece bana yapmazlar—onlara yardımcı olmaya çalışan herkese yaparlar. Söylediklerini haklı çıkarmak için bağlamından kopardıkları farklı ayetler kullanırlar ve daha fazla tartışmaya kapalıdır. Bundan sonra benden uzak dururlar ve onlara yardımcı olmaya çalışan herkesten kaçınırlar, zira artık bizler onların gözünde ruhsal değilizdir. Zaman geçtikçe tuttukları yolların sonucunun Tanrı'nın isteğine aykırı olduğu görünür ya da bekledikleri şey gerçekleşmez. Acaba İsa'yı değil de kendi hayallerinin sesini duymuş olabilirler mi? Yakınlık ararken aldanma mı buldular?

PUTPEREST BİR YÜREKLE TANRI'YA YAKLAŞMAK

Bu korkunç aldanmadan uzak durmanın bir yolu var ve bu yol RAB korkusudur. Tanrı'dan korktuğumuzda, ön yargısız bir yürekle, buyruklarını ya da azarlarını işitmeye hazır bir tutumla O'na geliriz. Kendi anlayışımıza ya da bencil tutkularımıza bel bağlamayız, ama tutkuyla O'nun isteğini arzularız.

O'nun isteğine uygun olmayan arzularla Rab'be yaklaşmak, özellikle bize bunu açıkladığında son derece hikmetsiz ve tehlikeli bir durum yaratır; çünkü bizi daha korkutucu olan bir sonraki aldanma düzeyine sürükleyebilir. Bu aldanma düzeyi Tanrı'nın istediğimiz şeyi fiilen elde etmemize izin verdiği zamandır:

O sırada RAB bana şöyle seslendi: "İnsanoğlu, bu adamların yüreği putlara bağlı. Diktikleri putların kendilerini günaha sokmasına olanak veriyorlar. Öyleyse onların bana danışmasına izin vermeli miyim?" (Hezekiel 14:2-3)

Yönlendiriş, öğüt ya da hikmet almak için huzuruna gelen halkının yüreğinde gizli putlar bulunması RAB'bi kederlendiriyordu. Bunun tamamen farkında olup olmadıkları net değildir; ancak görünüşe göre gözleri gerçeğe perdelenmişti. Bu putlar onları günaha sokuyordu.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Günah olarak çevrilen İbranice sözcük *awon*'dur ve Tanrı'nın isteğine karşı bilerek ya da bilmeyerek işlenen suçu niteler.

Putların bahçelerinde, oturma odalarında ya da yatak odalarında olmadığına dikkat edin. Bu putperestlik yüreklerindedir. Unutmayın, putperestlik yabancı bir ilahın adını çağırmaktan ibaret değildir. Önceden belirtildiği gibi, Tanrı'yı düşük bir imaja, yani tutkulu biçimde arzuladığımız şeyi bize verecek birine indirgemek bir tür putperestliktir. Her putperestliğin kökünde açgözlülük olduğunu göreceksiniz. Yeni Antlaşma bunu doğrular:

Bu nedenle bedeninin dünyasal eğilimlerini fuhşu, pislüğü, şehveti, kötü arzuları ve putperestlikle eş olan açgözlülüğü öldürün. Bunlar yüzünden Tanrı'nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine geliyor. (Koloseliler 3:5-6)

Pavlus Efesliler 5:5'te bir kez daha açgözlü kişinin putperest olduğunu söyler. Putperestliğin açgözlülük olarak tanımlandığı açıktır; o halde *açgözlülüğü* tanımlayalım. Webster Sözlüğü bu kavramı "iyi sayılan bir şeyi elde etmek ya da sahiplenmek için duyulan ihtiras" olarak tanımlar. Dua ederek Rab'be O'nun verdiği tanımı sordum. Verdiği yanıt "Açgözlülük kazanma hırsıdır" oldu.

Bu tanım açgözlülüğü para tutkusuyula sınırlamaz. Malları, mevkiyi, konforu, itibarı, zevki, yetkiyi, cinsel şehveti vs. kapsar. Açgözlülük elimizdekiyle yetinmediğimizde kendimizi içinde bulduğumuz haldir. Çabalarız, çünkü Tanrı'nın bize verdikleriyle esenlik ya da rahat bulmayız. O'nun hayatımızla ilgili planına ya da sürecine bilerek ya da bilmeyerek direnç gösteririz. Bu nedenle bize şu buyrulmaktadır, "Yaşayışınız para sevgisinden uzak olsun. Sahip olduklarınızla yetinin. Çünkü Tanrı şöyle dedi: 'Seni asla terk etmeyeceğim, Seni asla yüzüstü bırakmayacağım'" (İbraniler 13:5). "Bol sevinç vardır senin huzurunda, Sağ elinden mutluluk eksilmez" güvencesinde yaşadığımızda (Mezmurlar 16:11), O'nun huzurunun ya da planının dışında mutluluk ve tatmin aramayız.

Açgözlülük huzursuzluğun içinde barınır ve sonu gelmez arzularla alevlenir. Bu durum Mısır'dan çıkan İsrailoğulları'nı harika biçimde tarif eder. Tanrı, isteğini bildirdiği zaman bile sürekli onlar için en iyi olduğunu düşündükleri şeyi arzuladılar. Vaat edilmiş ülkeyi ele geçirmeye

HAKİKİ YAKINLIĞI NE ENGELLER?

onları hazırlamak için Tanrı'nın belirlediği süreçten hoşlanmadılar ve koşullardan, sudan, yiyecekten ötürü şikâyet ettiler. Kutsal korkudan yoksundular ve yürekleri açgözlülüğün yeşermesine müsaitti. Tanrı görkemini gösterdiği zaman, zevke ve kazanca olan ihtiraslarının Tanrı'ya duydukları tutkuya baskın çıktığını gizlemek için uzakta durdular.

RAB ve Musa birlikte çekildiklerinde, halk Tanrı'yı açgözlülükle güdülen isteklerini onlara verecek bir biçime getirdi. İlginç biçimde her şey altın etrafında gelişti. Bu para sevgisi O'nun isteğiyle hoşnut olmamalarından belliydi. Artık kalın bir aldanma sisi içerisinde ilerliyorlardı.

(Bir yan not olarak, açgözlülük diğer putperestlik türlerinin de köküdür. İnsanlık Tanrı'ya tapınmak için içsel bir arzuyla yaratıldı. Ancak birçokları gerçek Yaratıcı'ya boyun eğmek istemiyor. Böylece sahte bir ilah yaratıyorlar, ama bu sahte ilahın kökünde kim var? Cevap onu yaratan kişidir, yani insan. İnsan istediği şeyi ona veren bu sahte ilaha tapınır. Yine kökünde açgözlülük vardır.)

İşin özü, hangi biçimi alırlarsa alsınlar, bütün putlar bir kaynaktır. Sadece Tanrı'nın hak ettiği yeri alırlar. Putlar mutluluk, konfor, huzur, sağlayış vs. kaynağınız olarak işlev görebilir. Tanrı diyor ki, "Put yapmayacaksınız" (Levililer 26:1). Putları yapan bizleriz. Putlar hayatlarımızda Tanrı'nın önüne koyduğumuz her şeydir. Rab'den daha çok sevdiğimiz, beğendiğimiz, güvendiğimiz, arzuladığımız ya da dikkatimizi verdiğimiz şeylerdir. Put, ondan güç aldığınız ya da ona güç harcadığınız bir şeydir. Bir imanlı yüreğinin memnuniyetsizlikle çalkalanmasına izin verdiğinde ve hayatında Tanrı'nın isteği dışında tatmin aradığında putperestliğe çekilir. Bir kez daha altta yatan şey açgözlülüktür.

AÇGÖZLÜLÜĞE GÖRE KARŞILIK VERİLECEK

Tanrı'nın Hezekiel'deki sözlerine geri dönersek, halkın yüreklerinde putlar varken O'na yaklaşmasından ötürü kederliydi. Tanrı'nın isteğini aramak yerine, bencilce istedikleri şeyleri vermesini istiyorlardı. Bu durum anne babalarının daha hikmetli olduğunu ve onların iyiliğini istediğini anlamadıkları için onların hikmetli görüşlerini almak yerine kendi fikirleriyle hemfikir olmalarını bekleyen ergenlerden pek farklı değildir.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Tanrı'nın Hezekiel'e verdiği yanıt hem uyarıcı hem de uyandırıcı niteliktedir. Hezekiel'e O'na açgözlü yüreklerle gelen halkına ne yapacağını kesin bir dille açıklar: "Putlarının çokluğuna göre ben RAB kendim karşılık vereceğim" (Hezekiel 14:4). Yeni Amerikan Standard Kutsal Kitap çevirisinde ise şöyle yazar: "Ben RAB putlarının çokluğuna bakarak onlara karşılık vereceğim." Bu ayet şöyle okunabilir: "Ben RAB açgözlü ihtiraslarına göre ona karşılık vereceğim."

BİR TANRI ADAMININ YOLDAN SAPMASI

Balam'ın hayatı buna bir örnektir. Sahte bir ilaha değil, ama tapındığımız RAB Yahve'ye peygamberlik eden biriydi. Peygamberlik hizmeti o kadar güçlüydü ki, ünü kralların kulağına erişmişti. Bu krallardan biri Moav ve Midyan kralı Balak'tı.

İsraililer'in o dönemde dünyanın en güçlü ülkesi Mısır'ı alaşağı ettiğini ve şimdi Moav ovalarında ordugâh kurduğunu duyan Moav ve Midyan halkı dehşete kapıldı. Eğer Mısır'ı kolayca alt edebildilerse, aynı şeyi onlara da yapmakta zorluk çekmeyeceklerini düşündüler. Korku dalga dalga yayıldı ve saraya kadar ulaştı.

Kral bir plan yaptı. Bu büyük peygamber Balam'ın kutsadığının kutsandığını, lanetlediğinin lanetlendiğini duymuştu. Bunun üzerine ileri gelenlerini büyük bir armağanla birlikte Balam'a gönderdi ve yanlarına gelip Moav tepelerinden İsraililer'i lanetlemesini teklif etti.

Balam teklifle ilgilendi: "Geceyi burada geçirin. RAB'bin bana söyleyecekleri uyarınca size yanıt vereceğim" dedi (Çölde Sayım 22:8). Verdiği yanıt günümüzde birçok imanlının verdiği yanıtı benziyor: "Bu konuda dua edeyim ve Rab'bin ne söyleyeceğine bakayım."

RAB Balam'a gelip şunu sorar, "Evinde kalan bu adamlar kim?" Diğer bir deyişle şunu söyler, "Bu konuda neden bana danışman gerekiyor? Bu adamların benimle antlaşması yok, ama antlaşma yaptığım halkı lanetlemeni istiyorlar. Bunu bana sorman gerekir mi?"

Burada hepimiz için bir mesaj vardır: dua etmek zorunda olmadığımız bazı şeyler vardır! Daha sormadan önce o konularda Tanrı'nın isteğini zaten bilmeliyiz. Ergen yaştaki oğlumun bana gelip zaten "hayır" diyeceğimi bildiği bir şeyi sorması beni rahatsız eder. İçlerinde zaten bildikleri cevabı onlara verirken "Bunu neden soruyorsun?" diye mırıldanırım. Bunu yaparlar, çünkü sözüm hayatın o alanında onlar için memnuniyet yerine bir yasa ya da sınır oluşturur.

HAKİKİ YAKINLIĞI NE ENGELLER?

Balam'a dönersek, ona teklif edilen ödülün çok büyük olduğunu ve Moav ve Midyan halkları arasında yüksek bir onur makamına kavuşacağını tahmin ediyorum. Balam'ın paraya ve itibara olan ihtirası gözlerini Tanrı'nın bilgeliğine kör etmiş olabilir mi?

Merhametli Tanrı muhtemelen şöyle düşündü, *Tamam, Balam, ipucunu anlamadığına ya da aslında anlamak istemediğine göre, isteğimi çok net ifade edeceğim.* Böyle açıkça söyler, "Onlarla gitme! Bu halka lanet okuma, onlar kutsanmış halktır" (a. 12). Şimdi bu söz net değil mi? Tanrı'nın sıklıkla kesin ve net konuştuğunu görürüm; O'nun sözünü bulanıklaştıran ve karmaşık hale getiren bizleriz.

Balam itaat eder ve Balak'ın önderlerine, "Ülkenize dönün. Çünkü RAB sizinle gelmeye izin vermiyor" der. (a. 13). İtaat etmesine rağmen, sözcük seçiminde, özellikle de *izin vermiyor* ifadesinde belirli bir isteksizlik duyulabilir. Bunu gözünüzde canlandırın: genç bir kız okulda çok popüler olan, ama kötü üne sahip genç bir adam tarafından dansa davet edilir. Kız, popüler bir genç tarafından davet edildiği için heyecanlanır ve büyük bir hevesle babasından gitmek için izin ister. Kızını sevdiği ve onunla ilgilendiği için babası nazıkçe bu isteği geri çevirir. Kız üzülür ve genç adama "Gelemem, çünkü babam izin vermiyor" der. Aslında kız şöyle demektedir: babam "hayır" dedi, ama ben "evet" diyorum. Ona izin vermeyi reddeden kişi babasıdır. Kız gitmeyi arzu eder ve onu bu açgözlü tutkusundan alıkoyan tek şey babasının sözüdür. Ne yazık ki, eğer babasının yüreğini benimsemese, sonunda bu genç adamla bir araya gelmenin bir yolunu bulacak ve muhtemelen korkunç sonuçlarla karşı karşıya kalacaktır.

Balam paraya karşı sağlıksız bir arzuya sahip bir peygamberdi. Yüreği açgözlülükle yanıp tutuşuyordu. Benliğin tutkuları ve daha üstün bir sosyal mevki için can atıyordu. İtaat etti, ama isteksiz bir yürek tutumuna sahipti. Tanrı'nın sözü memnuniyet yerine kısıtlamaya neden oldu, çünkü onu gerçek isteğinden mahrum bıraktı.

KENDİ TUTKUMUZLA SÜRÜKLENMEK

Moav ve Midyanlı ileri gelenler Kral Balak'ın yanına dönüp rapor verdiler, "Balam bizimle gelmedi." Ancak bu yanıt kralı vazgeçirmedi; ilk gidenlerden daha çok ve daha saygın başka önderler gönderip daha çok para teklif etti.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Balak neden böyle yapıyor? Şeytani güçlerin onu yönlendirdiğine inanıyorum. Neden mi böyle söylüyorum? Kutsal Kitap şöyle söyler: “Herkes kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır” (Yakup 1:14). İki ifadeye dikkatinizi çekerim. Birinci ifade *kendi arzularıyla*. Tanrı'nın isteğine aykırı her türden güçlü arzu açgözlülük, yani putperestliktir. İkinci ifade *ayartılır*; bu kısım düşmanın rolüdür—o ayartıcıdır. Ama şunu dinleyin: arzu etmediğiniz bir şey için ayartılamazsınız. Eğer kiliseye giden birçok insana uyuşturucu teklif ederseniz, bir an tereddüt etmeden reddedeceklerdir. Neden? Çünkü onu arzulamıyorlar. Arzu etmediğiniz bir şey için ayartılamazsınız. Ancak, çarmıha teslim etmediğimiz arzular için ayartılabilirsiniz! Gözümüzün aç olduğu ya da başka bir ifadeyle yoğun olarak arzuladığımız şeylerle ayartılabiliriz.

Düşman bu peygamberin parayı ve şöhreti sevdiğini biliyordu ve kralı daha fazlasını teklif etmesi için kıskırttı. Yeni gelen temsilcilerin yetkileri daha genişti ve Balak'ın “ne istersen yapacağım” mesajını ilettiler. Vay canına, ne teklif! Ne kadar çok şeye sahip olsa da sıradan birinin böyle bir şey teklif etmesi bir şey, ama bir kralın her istediğini yapmayı teklif etmesi bambaşka bir şeydir—özellikle de zayıflığınız kralın güçlü olduğu alanlardaysa. Ancak Balam'ın ne yanıt verdiğini dinleyin:

*Balak sarayını altınla, gümüşle doldurup bana verse bile,
Tanrım RAB'bin buyruğundan öte küçük büyük hiçbir şey
yapamam. (Çölde Sayım 22:18)*

Birçokları Balam'ın buradaki itaatinden etkilenecektir. Ancak bir kez daha *yapamam* ifadesindeki sözcük seçimine bakın. Bir kez daha Rab'bin sözü onu gerçekte arzuladığı şeyden uzaklaştırmaktadır. Balam günümüzde kilise kapılarından giren çoğu insanın bildiği şeyi bilmektedir. *Rab'bin sözüne bilerek itaatsizlik etmeniz halinde kutsanamazsınız*. Ayrıca belki kiliseye katılanların yarısının bildiği şeyi de bilir: bilerek itaatsizlik edenleri yargı beklemektedir. Ancak, bazen başınızı derde sokmak için bu kadar bilgi yeterlidir, çünkü eğer Tanrı'nın isteğine göre istediğinizi alamazsanız, “Tanrı'nın isteği” çerçevesinde istediğinizi almanın bir yolunu bulmak için aramaya devam edersiniz. Açıklama olarak Balam'ın sonraki sözünü inceleyelim:

HAKİKİ YAKINLIĞI NE ENGELLER?

Lütfen siz de bu gece burada kalın, RAB'bin bana başka bir diyeceği var mı öğreneyim. (Çölde Sayım 22:19)

Bunu duyuyor musunuz? "... RAB'bin bana başka bir diyeceği var mı." Daha fazla para teklif edilince Tanrı'nın fikrini değiştireceğini mi düşünüyor? RAB ilk defa "Onlarla gitme!" dediğinde, Tanrı'nın daha iyi bir teklif için mi onu beklettiğini düşünüyor?

Bu konuda neden yeniden dua etmesi gerekiyor? İsteddiği şeyi almak için hâlâ başka bir yol bulmaya çalıştığını görüyor musunuz? İhtirası her türlü sağduyuyu bastırıyor. Popüler gençle çıkana dek babasının başının etini yiyen ergen kızdan farklı değildir. Balam dikbaşlılık ederek Tanrı'nın isteğini sevinçle yerine getirmeye yanaşmaz, çünkü açgözlü yüreğine karşıdır. Ya da putperest yüreğine mi demeliyim? Kutsal Yazılar bunu doğrulamaktadır: "Dikbaşlılık, putperestlik kadar kötüdür" (1. Samuel 15:23). Tanrı'nın Balam'a verdiği yanıtı duyalım:

O gece Tanrı Balam'a gelip, "Madem bu adamlar seni çağırılmaya gelmiş, onlarla git; ancak sana ne söylersem onu yap" dedi. (Çölde Sayım 22:20)

Adamlar ertesi sabah onu çağıracaktı, çünkü onlarla birlikte geleceğini umarak Balam'ın yanında kalmışlardı. Yani Tanrı esasen şöyle söylüyordu, "Adamlar seni çağırdığında onlarla git, ancak sana ne söylersem onu yap." Vay canına, belki de değerlendirmemizde hatalıydık. Dikkat ederseniz "O gece Şeytan Balam'a geldi" ya da "O gece aldatıcı bir ruh Balam'a geldi" demiyor. Önceden şaka yapıyordum, ama bu ayetin ışığında sanki Tanrı daha çok para alması için onu bekletmiş görünebilir, çünkü şimdi "Git" diyen yine O'dur.

İSTEDİĞİMİZİ ELDE ETMEK

Balam artık gitmesi için Tanrı'dan söz aldı. Böylece gitmek üzere sabah erkenden kalkar ve sonra bakın ne olur:

Balam sabah kalkıp eşeğine palan vurdu, Moav önderleriyle birlikte gitti. Tanrı onun gidişine öfkelenildi. (Çölde Sayım 22:21-22)

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Bir dakika! Şimdi Rab sırf geceleyin ona söylediği şeyi yaptığı için Balam'a öfkeleniyor mu? Tanrı'nın dengesiz olmadığını biliyoruz, o zaman bunu nasıl açıklarız? Bunun yanıtı Tanrı'nın Hezekiel'e söylediği sözlerde bulunur. Rab'bin halkının yüreklerinde açgözlülükle O'na yaklaşmasıyla ilgili sözlerini hatırlayın, "Ben RAB açgözlü ihtiraslarına göre ona karşılık vereceğim."

Kilisedeki birçok insanın bilmediği ya da anlamadığı şey budur. Eğer bir şeyi gerçekten istiyorsak ve Tanrı isteğini bildirdiğinde bile açgözlülüğe devam ediyorsak, muhtemelen O'nun isteğine karşı olmasına ve bunun için daha sonra yargılanacağımızı bilmesine rağmen bize onu verecektir!

Bu noktada şok olabilirsiniz; ama İsrail halkını düşünün, başlarına bir kral istemişlerdi. Samuel onların bu isteğini Rab'be bildirince Tanrı, onların başına bir kralın gelmesini istemediğini açıkladı. Kralın halkın elinden oğullarını, kızlarını, tarlalarını, bağlarını, zeytinliklerini alacağını ve onlardan vergi toplayacağını söyledi.

Samuel Rab'bin sözünü halka bildirdi, ancak halkın verdiği yanıtı bakın: "Ne var ki, halk Samuel'in sözünü dinlemek istemedi." Dikkat ederseniz, Kutsal Kitap'ta halkın Tanrı'nın sözünü dinlemek istemediği yazmaz. Musa'nın durumunda olduğu gibi bir kez daha isteklerine ulaşabilmek için *kendi Tanrı imajlarını* koruyarak haberciyi yok saydılar. Tanrı Samuel'e özel olarak konuştu: "Reddettikleri sen değilsin; kralları olarak beni reddettiler" (bkz. 1. Samuel 8).

Bunun karşılığında Tanrı onlara krallar verdi. Hatta krallarını da O seçti ve bunların ilki Saul'du. Tıpkı önceden bildirildiği gibi, krallar halkın en iyi tarlalarını, oğullarını ve kızlarını ellerinden aldı ve onları vergiye bağladı. En sonunda bu krallar İsrail halkının Babil'de tutsaklığa sürülmesine yol açtı. Tanrı halkına içtenlikle istediği şeyi verdi!

Çöldeki İsrail halkını düşünün. İnsanoğlu'nun şimdiye dek yediği en güzel yiyecek olan man ekmeği ile beslendiler. İlyas bu ekmekten yedi ve ondan aldığı güçle kırk gün kırk gece yürüdü! Man ekmeği güç kaynağı olan bir yiyecekti!

Ancak İsrail halkı ondan bıktı ve et yemeye özlem duydu. RAB'den et istedi ve Tanrı'nın "onlara istediklerini verdiğini" okumaktayız (Mezmurlar 106:15). Bir kez daha onlara açgözlü tutkuları verildi. Aslında Tanrı, halkına mucizeyle et sağladı:

HAKİKİ YAKINLIĞI NE ENGELLER?

Doğu rüzgârını estirdi göklerde,
Gücüyle güney rüzgârına yol gösterdi.
Toz gibi et yağdırdı başlarına,
Deniz kumu kadar kuş;
Ordugahlarının ortasına,
Konakladıkları yerin çevresine düşürdü.
(Mezmurlar 78:26-28)

Bir istekte bulundular ve Tanrı bu isteği mucizevi biçimde onlara verdi (“Gücüyle”); Çöle yaklaşık üç milyon insanı doyuracak kadar çok bildircin gönderdi! Vay canına, ne müthiş bir mucize, çünkü bildircinlar çölde yaşamaz! Sadece bu da değil, ama ellerinde ne tüfekler ne de av köpekleri vardı! Ne büyük bir mucize! Buna rağmen sonra neler olduğuna bakın:

Yediler, tıka basa doydular,
İsteklerini yerine getirdi Tanrı.
Ancak onlar isteklerine doymadan,
Daha ağızları doluyken,
Tanrı’nın öfkesi parladı üzerlerine.
En güçlülerini öldürdü,
Yere serdi İsrail yiğitlerini.
(Mezmurlar 78:29-31)

Evet, Tanrı mucizevi biçimde isteklerini yerine getirir, ama daha ağızlarındaki yemeği bitirmeden yargısı üzerlerine geldi. Onlara yüreklerinin açgözlü tutkularına göre karşılık verdi.

Şunu düşünün: genç bir adam genç bir kızla çıkıyor. Adamın anne babası kaygılı ve şöyle diyorlar, “Oğlum, bu ilişkidenden rahatsızsınız. Bu kızla görüşmekten vazgeçmeni istiyoruz.” Gençlik pastörü de bunu onaylıyor, “Anne babanın söylediklerini tekrar etmek istiyorum. Bu konuda dua ettiğimde rahatsız oldum. Bu kızla görüşmeyi gerçekten sonlandırmalısın.” Ama genç adam karşı koyar ve “Dua ettim, dua ettim ve Tanrı bana onunla evlenebileceğimi söyledi” der. Böylece evlenirler, ama sonra sorunlarının neden başından aştığını merak eder.

Şunu düşünün: bir adam karısına belli bir iş için dua ettiğini söyler. Karısı şöyle karşılık verir, “Bu iş hakkında rahatsızsım. Eğer

TANRI'YA YAKLAŞMAK

bu işi alırsan, yılda iki yüz günden fazla seyahat edeceksin. Kiliseye düzenli katılmayacaksın, belki ayda bir kez katılacaksın ve Tanrı'nın pastörümüzün yüreğine koyduğu mesajları kaçıracaksın. Tapınmaları ve kilisede hizmet etme fırsatları kaçırmayı saymıyorum bile..." Pastör de benzer kaygılarını paylaşır, ama koca kararlıdır ve o işi alana dek dua eder. Bir yıl sonra ailesinden uzakta, bir otel odasında yabancı bir kadınla birlikte olduğunu acı içinde fark eder.

Liste uzayıp gider. Anlamamız gereken şey Tanrı'nın bizim için isteğine aykırı bir şeye göz diktiğimizde, Tanrı çoğu kez bunu bize verecektir; vereceği karşılık yüreklerimizde yerleşik putlara göre olacaktır. En nihayetinde bunu yüreklerimizi yeniden kendine çekmek için yapar.

... her İsraili'ye putlarının çokluğuna göre ben RAB kendim karşılık vereceğim. Bunu, putları yüzünden bana sırt çeviren İsrail halkının yüreğini yeniden kendime çekmek için yapacağım. (Hezekiel 14:4-5)

Başka bir çeviride şöyle ifade yazar: "İsrail halkının yüreğini yeniden ele geçirmek için yapacağım." Rab büyük bir tutkuyla bizi kendi yüreğine geri çekmek ister. Unutmayın, O bizim peşimizdedir, bize özlem duyar. O'nun isteği hiçbirimizin yoldan çıkmamasıdır, ancak O alaya alınmaz. O'nun yüreği sadece kendi yüreklerini tamamen verenlere ayrılmıştır. Bu nedenle yüreğimizi putperestlik demek olan açgözlülüğün her türlü tuzağından kurtarmayı amaçlar.

Kayıp oğul babasından payına düşen mirası istediğinde, ona bir yabancı ya da uşak olarak değil, ailenin öz üyesi olan oğul olarak geldi. Bu oğul elbette babasının yüreğine sahip değildi ve kendi bencil istekleriyle sürüklendi. Babası oğlunun mirasını hatalı kullanacağını bilmesine rağmen onun isteğini reddetmedi. Yine de ona büyük miktarda bir para verdi ve babanın öngördüğü gibi oğul büyük sıkıntılar çekti. İyi haber şu ki, sonunda oğulun akli başına geldi ve babasına geri döndü. Bu geri dönüşte birlikte babasının yüreğini daha önce hiç olmadığı kadar yakından tanıdı.

Tanrı, kutsal korku yoksunluğundan ötürü yoldan çıkmış olan her çocuğunun yüreğini yeniden kendine çekmeyi ister. Ne yazık ki, tıpkı Balam örneğinde olduğu gibi bazıları asla düzelmez ve

HAKİKİ YAKINLIĞI NE ENGELLER?

Rab'bin yüreğini tanımaz; eğer Balam'ın hikâyesinin geri kalanını okursanız, açgözlülüğünün peşinde gitmeye devam ettiğini ve kılıçla yargılandığını görürsünüz.

Şimdiki zamanda kutsal korkudan yoksun olanların İsrailoğulları, Kayin ve Balam (bu bölümde tümünü ele aldım) ile aynı kategoriye koyulmasıyla Yeni Antlaşma'da bu kıyaslama görülür. Şu uyarıyı okuyoruz:

Bütün bunları bildiğiniz halde, size anımsatmak isterim ki, ilk ve son kez halkı Mısır'dan kurtaran Rab iman etmeyenleri daha sonra yok etti. (Yahuda 1:5)

Yahuda daha sonra Tanrı'nın lütfunu ikrar eden, ancak açgözlülüğe, şehvete ve söz dinlemeziğe geri dönen Yeni Antlaşma imanlılarını tarif eder:

Vay onların haline! Çünkü Kayin'in yolundan gittiler. Kazanç için kendilerini Balam'inkine benzer bir yanılığa kaptırdılar. Korah'inkine benzer bir isyanda mahvoldular. Sevgi şölenlerinizde sizinle birlikte pervasızca yiyip içen bu kişiler birer kara lekedir. Yalnız kendilerini besleyen çobanlardır. (Yahuda 1:11-12)

Bu kişilerin kilise hizmetlerimizi ifade eden sevgi şölenlerimizde birer kara leke olduklarına dikkat edin. İsa'nın dünyasal tutkularla lekelenmemiş bir Gelin (O'nun yakın sevgilisi) için geldiğini asla unutmamalıyız. Ama Yahuda bu sözüm ona imanlıların "sizinle birlikte pervasızca yiyip içtiğini" ve "yalnız kendilerini beslediğini" söyler. Bunlar bereketleri, hatta Rab'be yakın olmayı isterler, ama Tanrı korkusundan yoksundurlar. Yanılgı içindedirler ve kutsal korku ve sevgiyle Tanrı'nın yüreğine dönmedikleri sürece yanılgıları büyümeye devam edecektir.

UYARMAK VE EĞİTMEK

Buna tersinden bakalım. İbraniler Mektubu yazarı şöyle der, "Bizler geri çekilip mahvolanlardan değiliz; iman edip canlarının kurtuluşuna kavuşanlardanız" (İbraniler 10:39). İnanıyorum ki, bu

TANRI'YA YAKLAŞMAK

kitabı okumanızın ve yüreğinizin derinliklerine inmek istemenizin nedeni, Tanrı'ya yakın yürümenin yanı sıra O'nu sadece sözle ve dille değil, eylemle ve içtenlikle hoşnut etmeyi arzulamanızdır. Bu nedenle bize şöyle söyleniyor:

Öyleyse sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi, yalnız ben aranızdayken değil, ama özellikle aranızda olmadığım şu anda da kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın. Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır. (Filipililer 2:12-13)

Kutsal korkuda yaşayanlar, Tanrı'nın varlığını sezmeseler de sezmeseler de itaat ederler. Tanrı onları terk etmiş gibi görünebile, ki asla terk etmez, yine de sebat ederler! Rab kutsal korku içinde yürüyenlere yaklaşır ve onları sadece kendisini hoşnut edeni istemeleri değil, yapmaları için de güçlendirir. Tanrı kurtuluşumuzu sevgi ve sevinçle değil, saygı ve korkuyla etkin kılmamızı söyler. Bir kez daha Rab korkusu önemlidir ve yüreğimizde koşulsuz itaatle birlikte eylemler üretir.

Pavlus her imanlıyı Mesih'te yetkinleşmiş olarak Tanrı'ya sunmak için herkesi uyarmamız ve eğitmemiz gerektiğini söyler (Kolosaliler 1:28). Uyarılar ilk bakışta olumlu görünmeyebilir, ancak sonunda hayat kurtarıcıdır ve kulak verildiğinde ürün verirler. Mutlu ve iyimser sözler işitmekten zevk alırım, ama ayrıca birçoklarının Yargı Günü'nde hizmetkârlara bakarak "Beni neden uyarmadın?" diye haykıracaklarını düşünüyorum. Eğer bu vaizler benliğe hoş gelen mesajlar yayarak onların uğrayacağı cezadan sorumlu oldukları titreyeceklerdir.

Bir keresinde bir vaazda bu yorumu yaptım ve ardından bir pastör rahatsız olmuş bir halde yanıma geldi. "Bir kimsenin cezasından sorumlu olabileceğimizi nasıl söyleyebilirsin? Bunlar Eski Antlaşma lafları, lütuf değil" dedi. Bunun üzerine Kutsal Kitap'ımı açtım ve Pavlus'un şu sözlerini buldum:

Bu yüzden bugün size şunu açıkça söyleyeyim: Ben kimsenin uğrayacağı cezadan sorumlu değilim. Tanrı'nın isteğini size

HAKİKİ YAKINLIĞI NE ENGELLER?

tam olarak bildirmekten çekinmedim. Kendinize ve Kutsal Ruh'un sizi gözetmen olarak görevlendirdiği bütün sürüye göz kulak olun. Rab'bin kendi kanı pahasına sahip olduğu kiliseyi gütmek üzere atadınız. (Elçilerin İşleri 20:26-28)

Bu ayetleri okurken yüzündeki şaşkınlığı asla unutmayacağım. Yıllardır hizmet ediyordu ve bu ayetleri defalarca okumuştur, ancak o gün ilk kez gördü. İçtenlikle özür diledi ve sonra vaazlarımızda sürekli olumluyu ya da olumsuzluğu vurgulamak suretiyle tek taraflılık tuzağına düşmemenin önemi hakkında konuştuk. Dengeli olmalı ve hem "uyarmalı" hem de "eğitmeliyiz".

İsa'nın birçoklarının, hatta seçilmişlerin bile sapıtılabileceği konusunda uyardığı dönemde yaşıyoruz; aldanmanın yaygın olacağını söyledi. Düşmemek için nerede durduğumuza dikkat etmeliyiz. Aldanmaya kolayca maruz kalan dikkatsiz bir yürek yerine, kutsal korkuyla dolu bir yürekle yaklaşmalıyız. Sevecen Babamız iyiliğimiz için çalışır ve yaşama ve kutsallığa dair her şeyi bize vermiştir. O'nun isteğine uygun yaşamamız için Rabbimiz İsa aracılığıyla bize lütfunu sağlamıştır ve sadece bu kutsal korku aracılığıyla Tanrı'yla gerçek bir yakınlığa sahip olabiliriz!

TANRI'YA YAKLAŞMAK

ÇALIŞMA SORULARI

1. “RAB korkusu olmadan... içimizde ya da hayalimizde yanlış bir imaj gelişir ve biçimlenir” ifadesi geçer. Şimdiye kadarki iman hayatınıza baktığınızda, Tanrı imajınızın hatalı olduğu bir zaman oldu mu? Olduysa, hangi bakımdan çarpıktı?
2. Yazar Tanrı'nın isteğine aykırı bir şeye göz diktiğimizde, Tanrı'nın sıklıkla onu bize vereceğine işaret eder. Kendi dua hayatınıza dürüstçe baktığınızda, aslında açgözlü bir arzu olabilecek bir şey için Tanrı'ya sürekli yaklaşıyor musunuz? Hayatınızda tutkuyla arzuladığınız bir şeye kavuştuktan sonra pişman olduğunuz bir durum oldu mu?
3. Birinci bölümün sonundaki ilk soruda, bu kitabı okuma isteğinizin nasıl uyandığı sorulmuştu. Şu ana dek öğrendiklerinizi düşündüğünüzde, nasıl meydan okundunuz? Tanrı imajınızda ve O'nu eylemde ve gerçekte hoşnut etme anlayışınızda ne gibi değişiklikler görmeye başlıyorsunuz?

HAKİKİ TAPINMA

Dinci bir ruh kendi isteğini yapmak için
Benim Sözü'mü kullanandır.

Rab korkusu olmayanlar aldanırlar, ama kutsal korkuyla yaşayanlar Tanrı'ya yakın olurlar. Bunun dışsal kanıtı Tanrı'nın isteklerine koşulsuz itaattir; sadece itaat etmeyiz, ayrıca O'nun isteğini yerine getirecek bir yüreğimiz olur. Bu durumu Tanrı'yla birlikte yürüyenlerin hayatlarında tekrar tekrar görüyoruz.

Hanok'un Rab'bi hoşnut ettiğini biliyoruz. Daha geniş bir bakış açısı için ilk kilise babalarından Klement'in yazılarından alıntı yapacağız. İlk yüzyılda yaşayan ve Petrus ve Pavlus'un emektaşı olan Romalı Klement şöyle yazar: "Örneğin itaati ile doğru sayılan ve ölümünden göğeye alınan Hanok'u ele alalım..." Tanrı'nın Hanok'tan hoşnut olmasının işareti itaatiydi.

Kutsal Yazılar'da Tanrı'yla yakın paydaşlık içinde yürüyen bir sonraki adam Nuh'tu. Onunla ilgili olarak Kutsal Yazılar'ın tanıklığı şöyledir:

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Nuh'un öyküsü şöyledir: Nuh doğru bir insandı. Çağdaşları arasında kusursuz biriydi. Tanrı yolunda yürüdü. (Yaratılış 6:9)

Tıpkı Hanok'ta olduğu gibi Nuh'un hayatının işareti de Tanrı yolunda yürümesiydi. Diğer bir deyişle Tanrı'nın isteklerine itaatliydi. Bu adamlar sadece kendi kişisel çıkarı için itaat eden Balam'ın karşıtıdır. Balam açık bir itaatsizlik halinde kimsenin kutsanamayacağını ve sonunda yargılanacağını biliyordu. Bu nedenle Tanrı'nın isteğini yerine getirme tutkusuyla değil, kendi çıkarı için göstermelik itaat ederek Tanrı'nın sözünü çarpıttı. Rab'bin isteği onun nihai arzusu değil, bir yasadan ibaretti.

Davut'un durumu ise bunun tam tersiydi. Kutsal Yazılar'da onunla ilgili şöyle söyler:

Tanrı, onu tahttan indirdikten sonra onlara kral olarak Davut'u başa geçirdi. Onunla ilgili şu tanıklıkta bulundu: "İşay oğlu Davut'u gönlüme uygun bir adam olarak gördüm, o her istediğimi yapar." (Elçilerin İşleri 13:22)

RAB korkusu sadece itaat ettiğimiz zaman değil, ama O'nun bütün isteğini yerine getirdiğimiz zamandır. O'nun dileklerini sanki kendimizinmiş gibi yerine getirmeyi amaçlarız. O'nun yüreğindeki arzuları üstleniriz. Hakiki itaat budur.

DİNCİ BİR RUH

Rab'be tapınırken birden yüreğime konuşup şöyle dediği anı asla unutmuyacağım, "John, dinci bir ruhun ne olduğunu biliyor musun?"

Tanrı bir soru sorduğunda benden bilgi almanın peşinde olmadığını çoktan öğrendim; esasen soru sormasının sebebi öğretmek ya da sahip olduğumuz sınırlı vahyi genişletmek istemesidir. Dinci insanların davranışları hakkında yazmış ve konuşmuşum, ama sorusuna verdiğim yanıt "Rab, belli ki bilmiyorum. Dinci ruh nedir?" oldu.

HAKİKİ TAPINMA

Bunun üzerine yüreğime konuştu, “Dinci ruh kendi isteğini yerine getirmek için Sözü’mü kullanandır.” Sözleri yüreğimin derinliklerinde günlerce yankılandı ve birçok soru cevaplanmaya devam etti.

Balam’ın yaptığı şey tam olarak budur. Tanrı’nın yüreğindeki arzuyu aramak yerine sadece kendi çıkarı için itaat etmeyi amaçladı. Bu nedenle RAB’bin meleği ona şöyle dedi, “Gittiğin yol seni yıkıma götürüyor” (Çölden Sayım 22:32). Buradaki yıkım ifadesi Tanrı’nın Sözü’nün çarpıtılması ya da yozlaştırılmasının ve dolayısıyla kendi bencil çıkarımız için kullanılmasının sonucu olarak tanımlanır.

HAKİKİ TAPINMA

Eğer İbrahim, Musa, Yeşu, Davut, Ester, Daniel ve Rab’bin yolunda yürüyen diğerlerinin hayatlarını incellerseniz, hepsinin hayatında bu ortak paydayı görürsünüz. Tanrı’ya yakınlıklarının özünde O’nun isteklerine yürekten gelen hakiki itaat vardı. Tanrı’nın Eski Antlaşma döneminde O’nunla antlaşma ilişkisine sahip herkese yaptığı yakarış şuydu:

Atalarınızı Mısır’dan çıkardığım gündен bu yana sözümü dinlemeleri için onları defalarca uyardım. (Yeremya 11:7)

Rab, halkının söz dinlememesine ve kendi yüreklerinin isteklerini izlemesine kederlendi. O’nun yüreğini benimsemediler; aksine O’nun sözleriyle kısıtlandılar. Bunun sonucunda Tanrı’nın hoş göreceğini hayal ettikleri sınırlar çerçevesinde kendi arzularını yerine getirmenin yollarını aradılar ve Tanrı’yla yakın paydaşlığa sahip olamadılar. Dürüst bir itaat yakınlık kurmak için son derece hayati önemdedir. Yeni Antlaşma’da İsa şöyle diyor:

Ama içtenlikle tapınanların Baba’ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat şimdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor. Tanrı ruhtur, O’na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar. (Yuhanna 4:23-24)

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Bu birkaç cümle içinde çok fazla şey var. İlk olarak, Baba'nın böyle tapınanları *aradığına* dikkat edin. Bizi ne kadar tutkuyla arzuladığını ve bizimle paydaşlık kurmayı amaçladığını konuştuğumuz önceki bir bölümü hatırlayın. Bir kez daha, İsa'nın sözleri bunu ortaya koymaktadır.

İkinci olarak, O'na ruhta ve gerçekte tapınanları aramaktadır. Tapınmayı konuşalım. Kutsal Kitap'ımı okurken Kutsal Ruh'un yüreğimin içinde bana şöyle dediği zamanı asla unutmayacağım, "Tapınma yavaş bir ilahi söylemek değildir!" Bu söz dikkatimi anında çekti.

Birçok kişi tapınmayı böyle görür: yavaş bir ilahi söylemek. Tipik bir kilise ibadetinin akışını düşünün: toplantılara geliriz ve övgülerle başlarız ve ardından tapınma gelir, sonra ilanlar, sunu, vaaz ve son olarak tövbe için kürsü çağrısı. Geleneksel kiliselerin basılı bültenler kullanırken, biz müjdeciler bizimkini sadece ezberlemiştir, ancak Ruh tarafından yönlendirilmekle ya da özgür olmakla övünürüz. Tapınmaya gelince, övgü ile tapınma arasındaki farkı bilmeyen az sayıdaki kişi için övgü hızlı ilahiler söylemekten tapınma yavaş ilahiler söylemektir. Aslında komik bir şey; ilahi kitaplarından kurtulduk ama geniş perdeli projektörlere takıldık. Bu nedenle *tapınma* sözcüğünü kullandığınızda, çoğu imanlı için akla gelen ilk şey bir CD'de, müzik videosunda ya da bir ibadette çalan yavaş ilahilerdir.

Rab bunu bana söylediğinde hemen Kutsal Kitap'ımı elimden bıraktım ve şöyle dedim, "Rab, tapınmanın ne olduğunu bilmiyorum. Lütfen ne olduğunu bana açıkla."

Bunun üzerine net bir ifadeyle "Bir hayat biçimidir!" dedi

Bana hemen bir örnek verdi. Şöyle dedi, "Oğlum, şunu düşün: sabah kalkıyorsun ve Lisa'nın çocukları okula hazırlamak için yardıma ihtiyacı var, ama sen çok meşgul olduğunu söylüyorsun. Sabahın ilerleyen saatlerinde yeniden yardıma ihtiyacı oluyor ve aynı yanıtı veriyorsun. Sonra öğle yemeği hazırlamasına yardım etmeni istiyor, ama bir kere daha çok meşgul olduğunu söylüyorsun. Öğleden sonra çocukları okuldan almanı rica ettiğinde senden yine aynı cevabı alıyor. Akşam yemeğini hazırlamak ve sonrasında sofrayı toplamak için yine

HAKİKİ TAPINMA

yardım istiyor, ancak bir kere daha çok meşgul olduğun cevabını alıyor.”

Rab devam etti, “O akşam çocuklar yattıktan sonra şimdi sen ondan özel bir şey, yani sevişmek istiyorsun. Böylece ona, ‘Tatlım, seni çok seviyorum’ gibi yumuşak sözcüklerle yaklaşıyorsun.

Sonra bana şunu sordu, “Sevgi sözlerine ve cinsel yakınlık arayışına nasıl bir tepki verecektir?”

Şöyle yanıt verdim, “Muhtemelen ‘Kesinlikle hayır!’ diyecektir.”

Sonra şöyle dedi, “Haklısın ve neden seni reddedecek?”

Şöyle yanıtladım, “Çünkü cinsel yakınlık sabahleyin başlar ve akşamleyin cinsel birliktelikle doruğa ulaşır.”

Tanrı’dan işittiklerim üzerinde düşündüğümde, karıma gerçekten böyle davransaydım, sevgi beyanımın eylemde ve gerçekte değil, sadece sözde olacağını fark ettim. Karısına sürekli böyle davranan bir koca kendisini aldatır.

Rab sonra şöyle dedi, “Oğlum, hafta boyunca dikkatlerini çekmeye çabaladığım birçok çocuğum var, ama Beni görmezden geliyorlar. Yan evdeki komşuya hizmet etmelerini sağlamaya çalışıyorum, ama ya Beni dinlemiyorlar ya da yönlendirişimi bastırıyorlar, çünkü ya meşguller ya da planladıkları zevkin ardından gitmek istiyorlar. Sunu vermelerini, kiliselerinde, toplumlarında ya da aile üyelerine vs. hizmet etmelerini istediğimde Beni dinlemezler. Sonra ibadete gelip benden bir şeyler, yani *bereketler* isterler ve Bana sevgi dolu sözler içeren yavaş tempolu ilahiler söylemeye başlarlar ve buna tapınma derler. Tapınma bu değildir, bu sadece yavaş bir ilahidir!”

Donakaldım. Tapınma anlayışımın çarpık olduğunu fark ettim. Daha sonra önceden hiç fark etmediğim şaşırtıcı bir şey keşfettim. Siz okuyuculara bir soru sormama izin verin: Kutsal Kitap’ta *tapınmak* sözcüğü ilk defa nerede geçer? Bu soru önemli, çünkü bir kitap yazarken ne zaman çoğunun aşına olmadığı yeni bir kavramı tanıtırırsanız, üç şeyden birini yapmanız gerekir: tanımını vermek, anlamını betimleyen bir örnek sunmak ya da anlamını ima edecek biçimde sözcüğü kullanmak. Kutsal Yazılar’da *tapınmak* ifadesini ilk defa Yaratılış 22. bölümde görüyoruz. Şöyle yazar:

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Uşaklarına, "Siz burada, eşeğin yanında kalın" dedi, "Tapınmak için oğlumla birlikte oraya gidip döneceğiz." (Yaratılış 22:5)

İbrahim İshak ile birlikte yavaş tempolu bir ilahi söylemeyecekti. Hayatta en değer verdiği hazinesini ölüme teslim edecekti, sırf Tanrı böyle istediği için! Yani gördüğünüz gibi tapınmak bir *itaat hayatıdır*. İşte bu nedenle O'na ezgiler söyleyen halkına açıkça şöyle söyler:

Uzak tutun benden ezgilerinizin gürültüsünü,
Çenklerinizin sesini dinlemeyeceğim.
Bunun yerine adalet su gibi,
Doğruluk ırmak gibi sürekli aksın.
(Amos 5:23-24)

Müziğin güzel ve etkileyici çalındığı pek çok kilise ibadetine katıldım, ama gene de Rab'bin görünür varlığı orada yoktu. Böyle durumlarda genellikle ilk önce gayretle yüreğimi araştırarak Kutsal Ruh'a şöyle sorarım, "Seni kederlendirdim mi ya da günah mı işledim?" Çoğunlukla yüreğimin derinliklerinde günah işlemediğimin güvencesini hissederim ve böylece engelin insanlardan kaynaklandığını anlarım. Bundan sonra Rab korkusu ve itaat hakkında güvenle vaaz veririm. Böyle atmosferlerde, neredeyse her zaman, vaazın sonunda kalabalığın yüzde 50'sinden fazlasının tövbe çağrısına karşılık verdiği tanık olurum. Sonra aynı ilahiler ve tapınma grubuyla bir sonraki ibadete gelirim ve neredeyse her zaman Tanrı'nın varlığı harika biçimde kendisini gösterir. Neden böyle olur? Hakiki tapınma itaat hayatıdır ve böyle bir hayattan yukarıdaki ayetlerde olduğu gibi Tanrı'yı rahatsız eden değil, O'nu hoşnut eden tapınma ezgileri akacaktır. Karımı ihmal etmek yerine, ona sevgimi gösterdiğim bir günün ardından cinsel ilişki için ona yaklaşmamdan farklı değildir.

GERÇEKTE TAPINMA

İsa, Baba'nın O'na ruhta ve gerçekte tapınanları aradığını söylemektedir. Tanrı'ya *ruhta* tapınma kavramını gelecek bölümlerde geniş biçimde ele alacağız. Şimdi O'na *gerçekte* tapınmak hakkında

HAKİKİ TAPINMA

konuşalım. *Gerçek* anlamına gelen Grekçe sözcük *aletheia*'dır. Vine Sözlüğü'nde bu sözcük şöyle tanımlanır: "Görünümün altında yatan asıl temel; bir şeyin görülebilen, hakiki özü."

Bu tanımı seviyorum, çünkü İsa'nın aktardığı şeyi güzel biçimde açıklıyor. Hakiki tapınmanın bir insanın temel düzeyinde, yani yüreğinde gerçekleştiğini gösteriyor. Açıklamaya yardımcı olması için iletişimin üç düzeyini tanımlamama izin verin.

Birincisi en düşük düzey olan sözlü iletişimdir. İsa, bunu iki oğlundan bağda çalışmalarını isteyen baba örneğinde ortaya koyar (Matta 21:28–31). Oğullardan biri "Elbette, baba" dedi, ama gitmedi. Diğer oğul ise "Gitmem!" dedi, ama sonra pişman olup gitti. Bunun üzerine İsa, babasının isteğini yerine getirenin ilk başta "Evet!" diyen değil, "Hayır!" diyen oğul olduğunu açıkladı. Bu nedenle, eylemler sözlerden daha yüksek düzey bir iletişim biçimidir.

Yakup da sözlü iletişimin en düşük düzey olduğunu şu sözlerle dile getirir, "Bir erkek ya da kız kardeş çıplak ve günlük yiyecekten yoksunken, içinizden biri ona, 'Esenlikle git, ısınmanı, doymanı dilerim' der, ama bedenin gereksindiklerini vermezse, bu neye yarar?" (Yakup 2:15–16). Elçi Yuhanna da bu gerçeği şu sözlerle doğrular, "Dünya malına sahip olup da kardeşini ihtiyaç içinde gördüğü halde ondan şefkatini esirgeyen kişide Tanrı'nın sevgisi olabilir mi?" (1. Yuhanna 3:17).

Aynı durum için sayısız senaryo yaratılabilir. Yine örnek olarak karısına onu sevdiğini söyleyen, ama onunla hiç zaman geçirmeyen bir koca ya da kocasına saygı duyduğunu söyleyen, ama kredi kartı limitini doldurmaması öğüdüne kulak asmayan bir kadın verilebilir. Bence bu listenin sonunun gelmeyeceğini anladınız. Yuhanna, mektubunda şöyle devam eder:

Yavrularım, sözle ve dille değil, eylemle ve içtenlikle sevelim.

(1. Yuhanna 3:18)

Kesinlikle sözlerimizle sevmeliyiz, ama sevgi sözcüklerimizi doğrulayacak eylemler ve içtenlik yoksa ikiyüzlülük olur. "Eylemle

TANRI'YA YAKLAŞMAK

ve içtenlikle” dediğine dikkat edin. Bunlar iletişimin daha yüksek iki düzeyidir.

Sonraki düzey *eylemdir*; ancak, iletişimin en yüksek düzeyi bu değildir ve eylemler gerçeğe aykırı olabileceği için kolayca yoldan çıkartabilir. Örneğin Pavlus şöyle der, “Varımı yoğunu sadaka olarak dağıtsam, bedenimi yakılmak üzere teslim etsem, ama sevgim olmasa, bunun bana hiçbir yararı olmaz” (1. Korintliler 13:3). Bu ayette sözünü ettiği eylemler sevginin en büyük düzeyi olarak görülebilir, ancak görünüşte görkemli olan bu eylemleri yüreğimizde Tanrı sevgisi olmadan da yapabileceğimizi söyler.

Bu bizi en yüksek iletişim düzeyi olan *yüreğe* götürür. Burası insanın temel düzeyidir. Yuhanna ve İsa'nın *gerçek* ya da *içtenlik* sözleriyle tanımladıkları düzey budur. Yüreğin düşünceleri ve niyetleri tapınmamızın gerçekliğini açığa vurur, ancak bunlar Tanrı'nın Sözü dışında ayırt edilemez. Yüreğimizi bütün gayretimizle korumamız gerektiği söylenir, çünkü yaşam güçleri oradan akar. Eğer ihmal edilirse kolayca aldanabiliriz. Tanrı'nın Sözü ve Ruhu'nun yönlendirişinden ayrı olarak kendi başına bırakılmış bir yürek her şeyden çok aldatıcıdır.

Tanrı, kendi halkına şunu beyan eder, “*İstekli olur, söz dinlerseniz, Ülkenin en iyi ürünlerini yiyeceksiniz*” (Yeşaya 1:19). Sadece “söz dinlerseniz” değil, “*istekli olur ve söz dinlerseniz*” dendiğine dikkat edin. İstekli olmak yüreğimizin tutumuyla ilgilidir. Oğlumdan bir şey yapmasını istediğimde anında sözümü dinleyebilir ve oldukça uslu görünebilir, ama tüm bu zaman boyunca yüreğinde söyleniyordur. Aslında gerçekte ya da içtenlikle söz dinlemez, ama öyle gibi görünür. Yuhanna Tanrı'yı ve insanları eylemde olduğu kadar içtenlikle, yani yürek düzeyinde sevmemiz gerektiğini söyler, “Böylelikle gerçeğe ait olduğumuzu bileceğiz ve yüreğimiz bizi ne zaman suçlarsa, Tanrı'nın önünde onu yatıştıracağız” (1. Yuhanna 3:19).

Tanrı'nın bu konuda beni uyardığı zamanı asla unutmuyacağım. Her türlü şikâyetten kaçınmak için çok çabalıyordum. Şikâyet etmenin Tanrı'nın karakterine hakaret olduğunu anlamıştım, zira

HAKİKİ TAPINMA

şikâyet etmek Tanrı'ya şöyle der: "Yaptığın şeyden hoşlanmıyorum ve Senin yerinde olsaydım farklı yapardım." Kutsal korkunun yokluğudur ve Tanrı bundan nefret eder; aslında İsrailoğulları'nın vaat edilmiş diyara girme fırsatını yok eden şey şikâyettir. Bu yüzden bir süredir sözlü olarak şikâyet etmiyordum ve esasen bu davranışımla gurur duyuyordum. Ancak bir sabah uyandığımdaya Kutsal Ruh'un açıkça şöyle dediğini işittim, "Yüreğinin şikâyetini duyuyorum!" Donakaldım; orada şaşkın bir halde dururken gururumdan ötürü ne kadar aldanmış olduğumu kavradım. Tanrı'ya tapınmam içten değildi ve yüreğimin hatasını ifşa etmek için O'nun azarlayıcı sözünün ışığı gerekti. Anında tövbe ettim ve o zamandan beri beni bu şekilde azarlamadığı için mutluyum. Lütfu için Tanrı'ya şükürler olsun!

Vine Sözlüğü'nün *gerçek* tanımına bu ışık altında yeniden bakalım. Bu sözlükte gerçek görünümün altında yatan asıl temel ve bir şeyin görülebilen, hakiki özü olarak tanımlanır. Gerçekten kolayca sapabiliriz. Bir örnek vereceğim. Rab'be dua edebilir ve ezgiler söyleyebiliriz, ama bir söz bile yüreğimizden çıkıp gelmeyebilir. Bir yandan ilahiler söylerken diğer yandan ne kadar aç olduğumuzu, çocukların o sabahki kavgasını, ibadet sonrası ne güzel bir gün planladığımızı vs. düşünebiliriz. Dua edebilir ve "Rab, Sana minnettarım" diyebiliriz. Ancak günlerdir içinde olduğumuz zor bir durum nedeniyle söyleniyor olabiliriz. Gerçekten minnettar mıyız yoksa işleri bizim düşündüğümüz gibi yapmadığı için yüreğimizin derinliğinde Rab'bi suçluyor muyuz? Ah, listenin sonu yok!

Tanrı'ya gerçekte tapınmak sadece O'na itaat etmek değil, ayrıca yapmanızı istediği şeyden zevk almaktır. Yüreğinizde gerçekten olan şeyi O'na söylemektir, doğru olduğunu bildiğiniz şeyi söylemek değil. Tanrı'ya karşı ikiyüzlü olmamaktır. Davut'un şu sözlerini seviyorum:

Ey halkım, her zaman O'na güven,
İçini dök O'na,
Çünkü Tanrı sığınağımızdır.
(Mezurlar 62:8)

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Rab'bin önünde içtenlikle dürüst olduğumda, bana yaklaştığını keşfettim. Eğer bir şeyleri gizliyorsam, beni engeller ve duada hiçbir yere varamam; tam bir mücadele haline gelir, çünkü O'nunla bağlantı kuramam. O, kendisine sahte bir tavırla değil, dürüst bir yürekle yaklaşanları arıyor. Bazen ibadetlerde "Sana şükrederim İsa... Halleluya... Rab'be hamdolsun" diye bağırانların sadece "Hristiyan jargonunu" mu tekrarladıklarını yoksa yüreklerinin temel düzeyinden mi konuştuklarını merak ederim. Karısını yatıştırmak için yüzeyle "Seni seviyorum, canım" diyen bir kocadan farksız değil. Ancak karısına tüm dikkatini vererek derin bir tutkuyla "Seni seviyorum" diyen bir koca çok farklıdır.

Varlığımızın özünde itaat etmekle ifade edilen hakiki tapınma hayatından tapınma ezgileri akacaktır. Mesih'in bedeninde övgü ve tapınma ilahileri üretme armağanı olan erkekler ve kadınlar vardır. Bunlar çağımızın Mezmur yazarıdır. Bazıları hakiki tapınma hayatları sürerken, diğerleri dünyevi ve bedenseldir. Kirli olanlar armağanları nedeniyle hâlâ muazzam ezgiler çıkarabilirler, ancak söylerken Rab'bin kutsal varlığı görülmez; ancak pak olanlar Rab'be ve halkına yürekten hizmet ederken Tanrı'nın görkemli varlığını taşırlar.

İSA'NIN KENDİSİNİ GÖSTERME VAADI

Tanrı'ya gerçekte tapınmak dürüst yüreklerle O'na tapınmaktır. En gerçek anlamda O'ndan korkmak ve O'na hürmet etmektir. Mezmur yazarı şöyle der:

Ne mutlu sevinç çığlıkları atmasını bilen halka, ya RAB!

Yüzünün ışığında yürürler.

(Mezmurlar 89:15)

Tanrı O'na sevinçle tapınarak yaşamayı bilenleri aramaktadır. Böyleleri O'nun varlığında yürüyecekler. Tanrı onlara kendisini gösterecek ve onlar Tanrı'yı yakından tanıyacaklar. İsa bunu şöyle dile getirdi:

HAKİKİ TAPINMA

Az sonra dünya artık beni görmeyecek, ama siz beni göreceksiniz... Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim. (Yuhanna 14:19-21)

Tanrı'nın buyruklarını bilen ve yerine getirenler O'na gerçekte tapınanlardır ve böylelerinin O'nu göreceği vaat edilmiştir. Göstermek filinin görünmeyen âlemin görünür olana taşınması, bilinmeyen bilinen âleme getirilmesi anlamına geldiğini hatırlayın. Yeni Antlaşma'nın Amerikan Standart yorumlu çevirisinde son ayet şöyle açıklanır:

Ben de onu seveceğim, Beni net görmesini sağlayacağım ve kendimi O'na gerçek kılacağım.

Yalnızca O'na gerçekte tapınanlar O'nu gerçekten tanıyabilir. O'nun sevgili dostları olarak kendisini onlara açıklar. Bu söz elçileri şaşırttı ve içlerinden biri şöyle sordu:

Yahuda (İskariot değil) O'na, "Ya Rab, nasıl olur da kendini dünyaya göstermeyip bize göstereceksin?" diye sordu. İsa ona şu karşılığı verdi: "Beni seven sözüme uyar, Babam da onu sever. Bizde onagelir, onunlabirlikteyaşarız. Benisevmeyen, sözlerime uymaz. İştittiğiniz söz benim değil, beni gönderen Baba'nındır." (Yuhanna 14:22-24)

Gördüğünüz gibi bütün iş Mesih'in sözüne uymaya gelip çatıyor. Tanrı'nın yüreğine konuştuğu şeyi hatırlayın: "Tapınmak Tanrı'nın yüreğinin arzularına itaat hayatıdır." O'nu en gerçek anlamda sevdiğimizde, ziyaret etmek için değil, içimizde konut kurmak ve böylece kendisini açıklamak için bize gelir.

Tanrı'nın Ruhu'ndan bolca armağanlar alan, ancak tüm yürekleriyle Efendi'nin sözüne uymayan birçok kişi vardır. Böyleleri en kolay aldanabilecek kişilerdir. Bunun nedeni Rab'bin varlığının vaaz, ilahi, dua ya da diğer hizmet türlerindeki armağanlarında bir dereceye kadar sezilmesidir. Böyle bir durum peygamberlik armağanına sahip

TANRI'YA YAKLAŞMAK

olan ve bu sayede ne zaman peygamberlik etse Rab'bin varlığını bir dereceye kadar deneyim eden, ancak yine de Tanrı'nın yüreğinden uzak olan Balam'dan farksızdır.

Bu insanlar hizmet ederken üzerlerinde etkin olan Rab'bin varlığı nedeniyle kolayca hayatlarının Tanrı tarafından onaylandığını varsayabilir ve bunu O'nunla yakın olmakla karıştırabilirler. Bu durumu kendisi için çalışsın diye ücretli işçi tutan iyi bir adamdan az bir farkı olacaktır. Bu işçi sırf her gün işverenin yanında olduğu için hataya düşerek onunla yakın olduğunu varsayabilir. Bildiğiniz gibi bu yanlış bir varsayımdır ve aldanmadır. İsa O'nu tanıdığını ilan eden birçoklarıyla ilgili olarak şunları söyler:

Ev sahibi kalkıp kapıyı kapattıktan sonra dışarıda durup, “Ya Rab, kapıyı aç bize!” diyerek kapıyı vurmaya başlayacaksınız. O da size, “Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi bilmiyorum” diye karşılık verecek. O zaman, “Biz senin önünde yiyip içtik, sen de bizim sokaklarımızda öğrettin” demeye başlayacaksınız. O da size şöyle diyecek: “Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi bilmiyorum. Çekilin önümden, ey kötülük yapanlar!” (Luka 13:25-27)

Eğer bu ayetleri Matta'nın yazdıklarıyla birlikte okursanız (Matta 7:21-23), bunu söyleyenlerin İsa'nın adıyla mucizeler yapanlar olduklarını göreceksiniz. Bu kişiler armağanlıydı, ancak armağana eşlik eden Rab'bin varlığını O'nun onaylayıcı ya da yakın varlığıyla aynı olduğunu varsaydılar. O'nu tanıdıklarını iddia etmelerine rağmen, geri çevrilen bu kişilerin yaşadığı şoku görebilirsiniz. O'nun konut kuran varlığı ile hizmete eşlik eden varlığı arasında fark olduğunu anlamamız önemlidir.

İsa'nın Yahuda'ya (İskaryot değil) yukarıdaki ayette verdiği yanıtta O'na gerçekte tapınanlarla birlikte yaşamayı hedeflediğini görebilirsiniz. Birlikte yaşamakla kastedilen şey Tanrı'nın evi ya da konutu olmaktır. Bu noktada Eski Antlaşma ile Yeni Antlaşma kutsalları arasındaki dikkat çekici bir fark yatar. Eski Antlaşma

HAKİKİ TAPINMA

kutsalları Tanrı'yla birlikte yaşama, yani O'nun konutu olma ayrıcalığına sahip değildi. Tanrı'nın yaşadığı konut, çadırda ya da tapınakta yer alan "En Kutsal Yer" idi. Ancak bir paralellik görmekteyiz. Eli'nin döneminde hem onun hem de İsrail halkının benmerkezciliği nedeniyle Tanrı'nın varlığı çok nadirdi, hatta neredeyse hiç yoktu. Ancak halkın O'na gayretle itaat ettiği günlerde varlığı çok güçlüydü.

Günümüzde durum farksızdır. O'na ruhta ve gerçekte tapınan, tutkulu yürekle O'nun sözünü dinleyenler O'nun kalıcı varlığını deneyim ederler. Tanrı kendisini böylelerine göstermeyi seçer. Ah, bizi ne görkemli bir paydaşlık bekliyor! Bizi bekleyen böyle müthiş bir hazine varken herhangi bir imanlı itaatsizlikle ya da dünyasallıkla nasıl flört edebilir?

Bizimle birlikte yaşamayı, bizi evi ve özel konutu yapmayı vaat etmiştir. Bunu yaptığında bize gerçekte kim olduğunu gösterecek ya da açıklayacaktır. Ah, böyle görkemli bir vadin düşüncesi ne güzel ve bu vaat sadece gelecek için değil, şimdi için de geçerli! Kutsal Kitap'ta en sevdiğim sözlerden biri budur; bu görkemli Kral bize "kendisini gösterecektir", yani kendisini size ve bana kişisel olarak tanıtacaktır. İleriki bölümlerde esasen bunu nasıl yaptığını araştıracağız. Ancak, sonraki bölümde birlikte yaşayacağı kişilerde aradığı bir başka önemli ve gerekli erdemi ele alacağız.

ÇALIŞMA SORULARI

1. Hanok, Nuh, İbrahim, Davut, Ester, Daniel ve Kutsal Yazılar'da diğer karakterlerin hayatlarını incelediğimizde, hayatlarındaki ortak paydanın kendi istekleri yerine Tanrı'nın isteklerine yürekte bir itaat olduğunu görüyoruz. Eğer bugün bu tür bir itaati uyguluyor olsaydınız hayatınızda neler olurdu?
2. Yazarın esprili bir dille söylediği "övgü hızlı ilahiler söylemekten tapınma yavaş ilahiler söylemektir" cümlesi üzerinde düşündüğünüzde, bu değerlendirmeye katılıyor musunuz?

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Tapınma hakkında Rab'den aldığı nihai mesaja göre “Bir hayat biçimidir.” Bu cümle hayatınızdaki değişim ihtiyacını nasıl etkiliyor?

3. İsa'nın Luka 13:25–27 ve Matta 7:21–23 ayetlerinde söylediklerini düşündüğünüzde, O'nun kalıcı varlığı ile hizmete eşlik eden varlığı arasındaki farkı nasıl açıklarsınız?

BÖLÜM 9

TANRI'NIN BİRLİKTE YAŞADIĞI İNSANLAR

Egemenliğin güç ikizleri RAB korkusu ve Alçakgönüllülüktür.

Bu bölümde, paydaşlığımızı içtenlikle arzulayan Tanrımız'a yaklaşmakla ilgili bir başka hayati unsur keşfedeceğiz. Tema ayetimizde "Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır" der. Şimdi bu muhteşem davetin öncesinde ve sonrasında okuduklarımızı inceleyelim:

Bu nedenle Yazı şöyle diyor: "Tanrı kibirlilere karşıdır, Ama alçakgönüllülere lütfeder..." Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır... Rab'bin önünde kendinizi alçaltın, sizi yüceltecektir. (Yakup 4:6-10)

Tanrı'nın yüreğindeki çığlık iki tane alçakgönüllülük çağrısının ortasında yer almaktadır. Bunun iyi bir nedeni var, çünkü Tanrı diyor ki:

Yüce ve görkemli Olan, Sonsuzlukta yaşayan, adı Kutsal Olan diyor ki, "Yüksek ve kutsal yerde yaşadığım halde, Alçakgönüllülerle, ezilenlerle birlikteyim. Yüreklerini sevindirmek için ezilenlerin yanındayım." (Yeşaya 57:15)

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Yakup Tanrı'nın önünde kendimizi alçaltırsak O'nun bizi yücelteceğini söyler. Nereye? Tanrı Peygamber Yeşaya aracılığıyla bize şöyle seslenir: *Yüksek ve kutsal yere!* Ziyaret edeceği değil, birlikte yaşayacağı insanlar arıyor. Yakup bizi bir ziyaretten çok daha fazlasına davet eder; sürekli olarak O'nun varlığında yaşamaya davet ediyoruz ve Yeşaya'nın dediği gibi bu davet sadece alçakgönüllüler içindir.

ALÇAKGÖNÜLLÜLÜĞÜ ANLAMAMAK

Mesih'in bedenindeki birçok imanlı alçakgönüllülüğü ya da onun gücünü anlamaz; zayıf, pısrık, omurgasız ya da hatta dinci olmak sanırlar. Aslında çoğu zaman gerçek alçakgönüllüler küstah olmakla suçlanırlar! Babasının isteği üzerine Filistliler'le savaşan ağabeylerini ziyarete giden Davut'u düşünelim. Savaş alanına gelir ve ağabeyleri de dahil olmak üzere tüm askerlerin yeni ve garip bir savaş pozisyonu aldıklarını fark eder: dev Golgat'tan korkuyla kaçarak kayaların ardına sığınmak. Bu durumun 40 gündür devam ettiğini öğrenir. Davut daha sonra hiç de pısrık olmayan bir ses tonuyla yanındakilere sorar, "Bu sünnetsiz Filistli kim oluyor da yaşayan Tanrı'nın ordusuna meydan okuyor?" (1. Samuel 17:26).

Bu soru ağabeyi Eliav'ı öfkelenendirir. Muhtemelen içinden şu düşünce geçer, *Küçük kardeşim sadece şımarık değil, ayrıca kendisini dünyanın merkezi sanıyor.* Bunun üzerine Eliav sertçe Davut'a çıkışır, "Ne kadar kendini beğenmiş ve ne kadar kötü yürekli olduğunu biliyorum" (1. Samuel 17:28).

Bir dakika, kibirli olan kim? Sadece bir bölüm önce Peygamber Samuel gelecek kralı yağla meshetmek için İşay'ın evine gelmişti ve bu ilk doğan ağabey meshedilmemişti. Muhtemelen İşay'ın oğulları arasında en uzun boylu, en güçlü, en yakışıklı ve en zeki Eliav olduğundan, hem İşay hem de Samuel seçilecek kralın o olacağını varsaymıştı. Ama Tanrı kararını açıkça belirtti, "Ben onu reddettim" (1. Samuel 16:7). Tanrı'nın bir insanı reddetmesinin sadece bir nedeni vardır, o da kibirdir. Eliav Davut'u kendini beğenmişlikle suçlarken, aslında Eliav'ın yüreğinde kibir vardı. Ancak Tanrı, Davut'un gönlüne uygun bir adam olduğunu söyleyerek Davut'un alçakgönüllülüğünü onayladı (Elçilerin İşleri 13:22). Davut zayıf, pısrık ya da omurgasız olmaktan çok uzaktı.

TANRI'NİN BİRLİKTE YAŞADIĞI İNSANLAR

Davut bu sözlü saldırıyı savuşturur ve büyük bir güvenle devin karşısına çıkarak birazdan başını gövdesinden ayıracağını ilan eder. Sonra Davut düşman cephesine doğru koşar, Golyat'ı öldürür ve başını keser. Alçakgönüllü olmayı ne kadar sık yanlış anladığımızı biraz daha irdeleyelim. Kutsal Kitap'ın ilk beş kitabından biri olan Çölde Sayım'da şöyle okuyoruz:

Musa yeryüzünde yaşayan herkesten daha alçakgönüllüydü.
(Çölde Sayım 12:3)

Vay canına, ne ilginç bir beyan! Dürüst olmak gerekirse, bu beyanın bizim için söylenmesini elbette isteriz, ama kendimiz için bunu söylemeye cesaret edemedik! Neden mi? Çünkü sadece küstah bir kişi kendisi hakkında böyle konuşur. Ama Çölde Sayım kitabını kim yazdı? Cevap: Musa. Vay canına!

Kendisinin alçakgönüllü olduğunu söyleyen bir kişinin alçakgönüllü olduğunu düşünmeyiz, hele hele yeryüzünde yaşayan en alçakgönüllü kişi olduğunu asla! Bir Hristiyan konferansında konuşan bir hizmetkârın dinleyicilere şöyle söylediğini hayal edebilir misiniz, "İşte hepimize söylüyorum, ben alçakgönüllüyüm, o halde size anlatayım". Böyle birisi hor görülür, dışlanır ve sapkın ilan edilirdi. Bununla birlikte İsa'nın ne dediğine bakalım:

Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm. Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız rahata kavuşur. (Matta 11:28-19)

Yani esasen alçakgönüllülüğün gerçek anlamını bilmiyoruz, çünkü bu kavramın kendimiz hakkında asla konuşmamak ve değersiz solucanlar gibi yaşamak olduğunu düşünüyoruz. Aslında bu düşüncenin gerçeğe hiç bir ilgisi yoktur.

ALÇAKGÖNÜLLÜLÜK TANIMLANIYOR

Alçakgönüllülüğün üç unsuru vardır. Birincisi Tanrı'ya itaatimiz, ikincisi O'na tam bağlılığımız ve üçüncüsü kendimiz hakkındaki görüşümüz. Her birine kısaca bakalım.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Birincisi itaatimiz; Yakup alçakgönüllülük hakkında yazdıktan hemen sonra şöyle devam eder, “Bunun için Tanrı'ya bağımlı olun” (4:7). Bu söz itaat ile alçakgönüllülüğü birbirine bağlar. Rab halkına her zaman vaatler ve tasarılar verir. “Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum” diyor RAB. “Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar” (Yeremya 29:11). Bu vaatler O'nun isteğidir ve içimizde gitmemiz gereken yerin peygamberliksel bir resmini çizer. Bunların yerine gelmesini içtenlikle arzu ederiz, zira bu istekleri yüreğimize koyan Tanrı'dır (bkz. Mezmurlar 37:4). Yüreğlerimizde bizi götürdüğü yere bakarız ve anlayışımız izleyecek mantıklı bir yol belirler. Ancak, çoğu zaman bizi mantığa tamamen aykırı görünen yollara yönlendirecektir. Gerçek alçakgönüllülük Tanrı'nın hikmetinin ve talimatlarının bizimkilerin çok üstünde olduğunu kabul eder ve anlamadığımız zaman bile itaat etmeyi seçer. Özdeyişler 3:5 der ki, “RAB'be güven bütün yüreğinle, kendi aklına bel bağlama.”

İbrahim, oğlu İshâk'ın doğacağı vadinin gerçekleşmesini yıllarca bekledi ve zaman geçtikçe akla uygun doğal akış uyarınca evlilik ve ardından çocuklar gelecekti. İbrahim halkların atası olacağı vaadine bakmaya başlayabilirdi. Ama Tanrı İbrahim'e üç gün sürecek bir yolculuk yapmasını ve sonra İshâk'ı kurban etmesini söylediğinde bütün bunları bir gecede değiştirir! Hiç de mantıklı değil! İbrahim'in itaat etmek için verdiği mücadeleyi hayal edebilir misiniz? Bu acı veren bir buyruktu ve vaatle ilgili olarak hiç akla uygun değildi! Ancak İbrahim bu buyruğa anlam veremese de alçakgönüllülükle itaat etmeyi seçti.

Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın bize gösterdiklerinin tam karşıtı görünen talimatlar verdiği ya da koşullara izin verdiği birçok örnek vardır. Ancak itaat sayesinde Tanrı'nın vadinin anlayışımızın ötesindeki bir yoldan yerine geldiğini göreceğiz.

TANRI'YA TAM BAĞLILIĞIMIZ

İkinci olarak, alçakgönüllülük Tanrı'ya tam ve koşulsuz bağımlılığımız olarak tanımlanabilir. Davut küstah göründü, ancak gücünün Tanrı'dan geldiğini biliyordu. Kendi sözleriyle “Beni aslanın, ayının pençesinden kurtaran RAB, bu Filistli'nin elinden

de kurtaracaktır” (1. Samuel 17:37). Ağabeyleri kendi güçlerine güveniyordu ve bu nedenle kendilerini Davut’la kıyasladıklarında daha tecrübeli ve güçlüydüler. Davut’un gücü ise imanında ve itaatindeydi.

Aynı durumu Kalev ve Yeşu’da da görüyoruz. Bunlar vaat edilmiş toprakları araştırmaya gönderilen on iki önderden ikisiydi. Kırk gün sonra on iki önder Musa’ya ve halka topraklar hakkında rapor vermek için geri döndü. Bunlardan on tanesinin ortak raporu şuydu, “Bizi gönderdiğin ülkeye gittik. Gerçekten süt ve bal akıyor orada! İşte ülkenin ürünleri! Ancak orada yaşayan halk güçlü, kentler de surlu ve çok büyük” (Çölde Sayım 13:27–28).

Bu adamlar raporlarını verince, kalabalık arasında gürültü koptu. Bunun üzerine Kalev halkı susturdu ve tam bir güvenle onları teşvik etti. “Oraya gidip ülkeyi ele geçirelim. Kesinlikle buna yetecek gücümüz var” (a. 30).

Diğer önderler çabucak karşı çıktılar, “Bu halka saldıramayız, onlar bizden daha güçlü” (a. 31).

Kutsal Yazılar daha sonra bize şöyle söyler: “Topluluk onları [Yeşu ve Kalev] taşu tutmayı düşünürken...” (Çölde Sayım 14:10).

Halkın ve diğer önderlerin gözünde Kalev ve Yeşu kendilerine aşırı güvenen ve kendini beğenmiş tiplerdi. Ülkeyi ele geçiremeyeceklerini söyleyen önderlerse gerçekçiydi. Durumu değerlendirdiler ve eski köleler olarak böylesine güçlü ve surlu ulusları fethetmelerinin imkânsız olduğunu gördüler. Ne de olsa, sadece karılarını ve çocuklarını koruyorlardı (bkz. Çölde Sayım 14:3). Bu önderler yaşlılar ve zayıflar dahil, tüm halkla ilgilenen alçakgönüllü kişiler gibi görünüyorlardı. Diğer yandan Kalev ve Yeşu acizlerin iyiliğini düşünmeyecek kadar kibirli görünüyorlardı.

Ancak bu güvenlerinin nereden kaynaklandığını dinleyin: “RAB’be karşı gelmeyin. Orada yaşayan halktan korkmayın. Onları ekmek yer gibi yiyip bitireceğiz. Koruyucuları onları bırakıp gitti. Ama RAB bizimledir. Onlardan korkmayın!” (Çölde Sayım 14:9 NLT). Yeşu ve Kalev kendi yeteneklerine değil, Tanrı’nın gücüne bağlıydılar. O ülkeye girip fethetmelerinin Tanrı’nın isteği olduğunu biliyorlardı. Diğer önderler gerçekçi görünürken, onlar kibirli görünmüş olabilirlerdi. Ama alçakgönüllü ile kibirliyi birbirinden ayıran Tanrı’ydı.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Pavlus'un hayatı da alçakgönüllülük ya da Tanrı'nın lütfuna tam bir bağlılık örneğidir. Kendisi hakkında şöyle söyler:

Herhangi bir şeyi kendi başarımız olarak saymaya yeterliyiz demek istemiyorum; bizi yeterli kılan Tanrı'dır. (2. Korintliler 3:5)

Ve bir kez daha:

İşte, Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim. Bu nedenle Mesih uğruna güçsüzlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları sevinçle karşılıyorum. Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm. (2. Korintliler 12:9-10)

Bu Pavlus'un hayatında bir gelişmeydi: yaşlandıkça Tanrı'nın lütfuna daha çok ve kendi gücüne, yeteneklerine ya da kabiliyetlerine daha az bağımlı hale geldi. Kendisini daha çok inkâr edip Mesih'e teslim oldukça, O'nu yüceltme kararlılığında daha cesur ve güçlü hale geldi.

KENDİMİZİ NASIL GÖRÜYORUZ

Bu bizi alçakgönüllülüğün üçüncü unsuruna, yani kendimizi nasıl gördüğümüze götürür. İlk kurtulduğunda, Pavlus İsa'yla karşılaşmadan önceki tüm başarılarını ve elde ettiği konumu terk ederek kendisini alçalttı; onları süprüntü diye adlandırdı. Çoğu imanlı için Mesih'i tanımadan önce yaşadığımız hayatı değersiz saymak zor sayılmaz.

Ama kurtuluşumuzdan sonra Mesih'teki başarılarımız ne olacak? Bu çoğu kez tamamen farklı bir hikâyedir. Bu başarılarla ilgili olarak ise şunları söyledi, "Kardeşler, kendimi bunu kazanmış saymıyorum. Ancak şunu yapıyorum: Geride kalan [*kurtulduktan beri Tanrı'nın onun aracılığıyla yaptığı işler*] her şeyi unutup ileride olanlara uzanarak, Tanrı'nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum" (Filipililer 3:13).

İman ettikten yıllar sonra Pavlus elçi olarak atandı (bkz. Elçilerin İşleri 13:1–4). Ona yeniden başarı fırsatı veren ruhsal vahiy ve hikmet bolluğu verildi. Asya İli ve Balkanlar'ın her yanında kilise toplulukları başlattı. İ.S. 56'da Korint'te başlattığı kiliseye yazdığı mektupta onun alçakgönüllülüğüne bakarız. İsa'nın hizmetinde olgun bir ihtiyardı ve ölümünden on yıl önceydi. Bununla birlikte onun sözlerini dinleyelim:

TANRI'NİN BİRLİKTE YAŞADIĞI İNSANLAR

Ben elçilerin en önemsiziyim. Tanrı'nın kilisesine zulmettiğim için elçi olarak anılmaya bile layık değilim. (1. Korintliler 15:9)

Bu sözlerdeki alçakgönüllülüğü duyuyor musunuz? Şunu belirtmek isterim; bu sahte bir alçakgönüllülük değildir. Sahte alçakgönüllülük mütevazı görünmek için siyaseten doğru sözleri nasıl kullanacağını bilir, ancak ne yürekte ne de düşüncede bir alçalma vardır. Bu aldatıcı ve gerçek dışıdır. Ama Kutsal Ruh'un esinlemesi altında Kutsal Yazılar'ı kaleme alırken yalan söyleyemezsiniz! Pavlus kendisini gerçekten böyle görmeseydi bu cümleyi yazmasına izin verilmezdi. Bu nedenle Pavlus, elçilerin en önemsizi olduğunu söylediğinde, bu siyaseten doğru bir jargon değil, gerçek alçakgönüllülüktü.

Ancak, Pavlus'un sonraki cümlesine bakın: "Elçilerin hepsinden çok emek verdim" (1. Korintliler 15:10). Durun bir dakika! Yoksa Pavlus kendisiyle övünüyor mu? Sanki şimdi farklı bir ağızla konuşuyor gibi görünüyor. Elçilerin en önemsizi olduğunu söyledikten sonra nasıl "hepsinden çok emek verdim" diyebilir? İlk duyulduğunda kulağa küstahça ve sanki ilk söylediğini kastetmemiş gibi geliyor, ama öyle değil. Bu ifadenin ardından Pavlus'un Tanrı'yla bağlılığın bir başka beyanı gelir:

Aslında ben değil, Tanrı'nın bende olan lütfu emek verdi. (1. Korintliler 15:10)

En önemsiz elçi olduğu sözünü yaptığı her şeyin Tanrı'nın lütfu sayesinde gerçekleştiğini açıklaması izler. Kendisini başardığı her şeyden ayırabilmiştir; yaptığı her işin Tanrı'nın onun aracılığıyla akan gücünden kaynaklandığının tamamen farkındadır

Pavlus'un kendisini "elçilerin en önemsizi" olarak tanımlamasını sindirmek güçtür. Hem onun zamanında hem de kilise tarihi boyunca en büyük elçilerden biri sayılmıştı. Şimdi bundan yedi yıl sonra, ölümünden üç ila dört yıl kadar önce, İ.S. 63'te Efesliler'e ne yazdığına bakalım. Korintliler'e yazdığı mektuptan sonraki yedi yıl içinde hayatının herhangi bir döneminden daha fazla iş yaptı. Efesliler Mektubu'nda ise kendisini şöyle tanımlar:

Bütün kutsalların en değersiziydim. Yine de Mesih'in akıl ermez zenginliğini uluslara müjdeleme ve her şeyi yaratan Tanrı'da

TANRI'YA YAKLAŞMAK

öncesizlikten beri gizli tutulan sırrın nasıl düzenlendiğini bütün insanlara açıklama ayrıcalığı bana verildi. (Efesliler 3:8)

Yedi yıl önce kendisini “elçilerin en önemsizi” olarak tanıtan Pavlus şimdi “bütün kutsalların en değersiz” olduğunu söyler! Ne?! Eğer herhangi biri övünebilseydi bu kesinlikle Pavlus olurdu ve Kutsal Yazılar’ı kaleme alırken yalan söyleyemeyeceğinizi, dinsel olarak takiye yapamayacağınızı unutmayın. Kendisini gerçekten öyle görüyordu!

Bu gelişim devam etti, zira ölümünden hemen önce Timoteos’a yazdığı mektupta şöyle yazdı:

“Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi” sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür. Günahkârların en kötüsü benim. (1. Timoteos 1:15)

Artık kendisini elçilerin en önemsizi, hatta kutsalların en değersiz olarak değil, günahkârların en kötüsü olarak görmektedir. “Bendim” değil, “benim” dediğine dikkat edin. Ve Mesih’te yeni yaratılış haline gelme vahyini alan oydu; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur! (Bkz. 2. Korintliler 5:17). Kurtarıcı’ya ne kadar büyük bir borcu olduğunu asla unutmadı. Pavlus Mesih’e hizmet ettikçe, kendisini daha da alçalttı, zira alçakgönüllülüğü kademeli olarak arttı. Peki, Pavlus yaşlandıkça Tanrı’nın onun üzerindeki lütfunun orantılı olarak artmasının nedeni bu olabilir mi? Çünkü Yakup bize Tanrı’nın “alçakgönüllülere lütfettiğini” bildirir (Yakup 4:6). Ayrıca Tanrı’nın yollarının Pavlus’a Elçi Petrus’u şaşırtacak derecede kapsamlı vahyedilmesinin nedeni bu olabilir mi? Tanrı Yeşaya aracılığıyla alçakgönüllüleri ziyaret ettiğini değil, onlarla birlikte yaşadığını söyler. O’nunla birlikte yaşadığımızda, O’na yakın oluruz.

GÜÇ İKİZİ

Şimdi Egemenliğin güç ikiziyle karşılaştığımız yere geliyoruz; bunlar *RAB korkusu* ve *Alçakgönüllülüktür*. Hatırlayın, geçen bölümlerde RAB korkusunun O’nu yakından tanımanın başlangıcı olduğunu açıkça gördük, ancak şimdi aynı şeyin alçakgönüllülük için de geçerli olduğunu görüyoruz. Mezmur yazarı şöyle beyan eder:

TANRI'NİN BİRLİKTE YAŞADIĞI İNSANLAR

Alçakgönüllülere adalet yolunda öncülük eder,
Kendi yolunu öğretir onlara.
(Mezmurlar 25:9)

Tanrı yollarını alçakgönüllülere açıklar, ancak sadece birkaç ayet sonra şunu okuruz:

*Kim RAB'den korkarsa,
RAB ona seçeceği yolu gösterir.*
(Mezmurlar 25:12)

Esasen, RAB'den korkanlar gerçekten alçakgönüllüdür ve gerçekten alçakgönüllü olanlar RAB'den korkar. Musa'nın Tanrı'nın yöntemlerini bildiğini, ama İsraililer'in sadece O'nun işlerini, yani dualarının cevaplarını bildiklerini hatırlayın. Musa hem RAB'den korkuyordu hem de çok alçakgönüllüydü. Bağlantıyı görüyor musunuz? İsrail halkı ise ne RAB'den korkuyordu (Yasa'nın Tekrarı 5:29) ne de alçakgönüllüydü (Yeşu ve Kaleb'in yukarıdaki örneğinde gördüğümüz gibi).

Mezmun yazarı RAB korkusu ile alçakgönüllülüğü birbirinden neredeyse ayırt edilemeyecek kadar birleştirir. Bunu Kutsal Yazılar'da defalarca görüyoruz. Bir örnek şu ayettir:

*RAB korkusu bilgelik öğretir,
Alçakgönüllülük de onurun önkoşuludur.*
(Özdeyişler 15:33)

Karanlığın egemenliğinin de güç ikizi vardır. Bunlar *RAB korkusu* ve *alçakgönüllülüğün* tam zıttıdır; bunlar *İsyan* ve *Kibirdir*. Özdeyişler'de bu kavramların karşılaştırıldığını görüyoruz:

Alçakgönüllülüğün ve RAB korkusunun ödülü,
Zenginlik, onur ve yaşamdır.
Kötünün yolu diken ve tuzakla doludur.
Canını korumak isteyen bunlardan uzak durur.
(Özdeyişler 22:4-5)

Alçakgönüllülük ve RAB korkusunun birbirine bağlanmanın yanı sıra kötülükle zıtlığını görüyor musunuz? İsa herhangi bir insandan ya da melekten daha çok kendisini alçalttı. Bu nedenle

TANRI'YA YAKLAŞMAK

diğer herkesten daha çok yükseltildi (bkz. Filipililer 2:8–9). Tüm erdemlerden daha çok RAB korkusu hoşuna gitti; bu nedenle Tanrı'nın Ruhü'nün varlığı O'nun üzerinde ölçüsüzce bulunuyordu (bkz. Yeşaya 11:2–3; Yuhanna 3:34).

Bunun aksine, ilk başta meshedilmiş bir Keruv olan Şeytan, kibri nedeniyle kendisinden önce ya da sonra gelen herkesten daha çok kendisini yüceltti ve isyankâr oldu. Bu nedenle “Ölüm çukurunun dibine” indirildi (Bkz. Hezekiel 28:14–17; Isa. 14:12–15.)

Unutmayın ki, Kutsal Yazılar Tanrı'nın yüksek yerlerde oturduğunu defalarca açıklar, ancak şeytani güçler düşük yerlerde bulunur. Kutsal Yazılar boyunca kibir ve isyanın düşüklükle, alçakgönüllülük ve RAB korkusunun ise yükseklikle ilişkilendirildiğini tekrar ve tekrar görürsünüz. Yükselmek Tanrı'yla yakınlık içinde yaşamaktır!

TANRI'NIN PEŞİNDE OLDUĞU KİŞİLER

Tanrı kibirlilere ve isyankârlara karşıdır (Yakup 4:6), ama kendisinden korkanlara, yani hakiki alçakgönüllülere yaklaşır. Eski Antlaşma'da Tanrı'ya Kutsal Yazılar'da tarif edildiği biçimde hizmet eden ya da tapınan kişiler vardı. Kuzuları ve boğaları kurban olarak sunarlar, Kutsal Yer'de günnük yakarlar ve tahıl sunuları getirirlerdi. Ancak Tanrı, kurbanları boğazlamalarının O'nun gözünde adam öldürmek gibi olduğunu söyledi; üstelik tahıl sunuları O'na domuz kanı sunmak gibi, dua ve övgülerin bir temsili olan günnük yakmaları ise bir puta tapınmaları gibiydi! Sonra neden böyle olduğunu açıkladı:

*Çünkü çağırdığımda yanıt veren olmadı,
Konuştuğumda dinlemediler,
Gözümde kötü olanı yaptılar,
Hoşlanmadığımı seçtiler.
(Yeşaya 66:4)*

Tanrı neyden hoşlanmaz? İtaatin eşlik etmediği kurbanlardan! (Bkz. 1. Samuel 15:22.) Diğer bir deyişle, RAB korkusundan yoksun her tür tapınma biçiminden.

Rab bu türden “tapınanlara” sert bir darbe indirir. Ayaklarını yerden keser. Bu insanların yaşadığı şoku hayal edebilir misiniz? O'na hizmet ettiklerini ve O'nu hoşnut ettiklerini düşünüyorlar, ancak

TANRI'NİN BİRLİKTE YAŞADIĞI İNSANLAR

gerçekte Tanrı'nın onların tapınmasından tiksindiğini keşfediyorlar. Ne var ki, halkıyla ilgili olarak, Rab ekmeği niyet etmediği yerden asla biçmez; bina etmeyi niyet etmediği yeri yıkmaz. Bu nedenle daha sonra O'na cazip gelen şeyi söyleyerek onları teşvik eder:

*Ancak ben alçakgönüllüye, ruhu ezik olana,
Sözümünden titreyen kişiye değer veririm.*
(Yeşaya 66:2)

Bu ayette *değer vermek* filinin İbranicesi *nabat*'tır. Strongs Sözlüğü'nde bu sözcük "Dikkatlice bakmak; memnuniyet, beğeni ve ilgiyle karşılamak" anlamına gelir. Yani esasen Tanrı şöyle der, "Böyle bir kişiyi memnuniyet, beğeni ve ilgiyle karşılarım." Basit bir ifadeyle "Ben böyle kişiler ararım; peşinde olduğum kişiler bunlardır" demektir. Çağdaş bir yazar ve Kutsal Kitap öğretmeni olan Tommy Tenney'in adını çok beğendiğim bir kitabı var; *Tanrı'nın Peşinde*. Bu ifade Tanrı'yı sevenlerin yüreklerini harika biçimde tanımlar. Tanrı'nın peşinde olmak bir şeydir. Ancak Tanrı'nın sizin peşinizde olması tamamen farklı bir şeydir! Tanrı'nın burada söylediği şey tam olarak budur.

Davut'u ele alalım. Tanrı İsrail'in büyük peygamberi Samuel'i İşay'ın evine gönderdi. Hatta Samuel Saul'un gazabından korktuğu için başta buna itiraz etti. Ancak Tanrı ona gitmesini buyurdu, çünkü İşay'ın oğullarından birinin peşindeydi. Peygamber tek tek İşay'ın yedi büyük oğlunun önünden geçer ve sonunda Rab ona şöyle der, "Hayır Samuel, bu oğullar değil, kırdaki koyunlarını otlatan kızıl saçlı küçük oğul; peşinde olduğum o!" (yazarın ifadesi).

Tanrı neden ağabeylerinin ya da İsrail'deki diğer adamların değil de, Davut'un peşindeydi? Bunun cevabı yukarıdaki ayettir. O alçakgönüllü, ruhu ezik olanları ve sözünden titreyenleri beğenir ve onların peşindedir. Ruh eziği olanlar Tanrı'nın yetkisine boyun eğme adanmışlıklarıyla tövbe etmekte tez olurlar. Bir başka çeviri şöyledir, "Alçakgönüllü ve tövbe kârlardan, Benden korkan ve sözümü dinleyenlerden hoşnudum" (TEV). Ezik bir ruh gerçek alçakgönüllülüğün ve RAB korkusunun bir başka biçimidir. Yani özü itibarıyla alçakgönüllü olanların ve O'ndan korkanların, yani Egemenliğin güç ikizinin erdeminde yürüyenlerin peşinde olduğunu açıklıyor! Bu yüzden şöyle söyleniyor:

TANRI'YA YAKLAŞMAK

*RAB alaycılarla alay eder,
Ama alçakgönüllülere lütfeder.
(Özdeyişler 3:34)*

Ve yine:

*İyiliğin ne büyüktür, ya RAB,
Onu senden korkanlar için saklarsın...
Onları çardağında gizlersin.
(Mezurlar 31:19-20)*

İşte bu nedenle Yeni Antlaşma'da "alçakgönüllülüğü kuşanmamız" (1. Petrus 5:5) ve "gurbeti andıran bu dünyadaki zamanımızı Tanrı korkusuyla geçirmemiz" (1. Petrus 1:7) söylenmektedir. Kutsal Ruh Tanrı, biz sevgili çocukları için yüreğindeki tutku olan paydaşlığa girmemiz için Petrus aracılığıyla bizi bu sözlerle teşvik ediyor.

Seçim bizimdir. Tanrı, O'nunla birlikte yürüelim diye yolu açmış ve bize bunu yapma lütfunu vermiştir. Ne harika bir Tanrı'ya ve Baba'ya tapınıyoruz! Şimdi kendisini gösterdiği iç odasına yaptığı çağrıya kulak vermek bize kalmıştır. Sonraki bölümlerde bunu fiilen nasıl yaptığını tartışacağız!

ÇALIŞMA SORULARI

1. Bu bölümde her ne kadar alçakgönüllülük genelde zayıf, pısrık ve omurgasız olmak gibi anlaşılabilir, gerçekten alçakgönüllü olanların sıklıkla küstah olduğu sanılır. Bu konu üzerinde düşündüğünüzde, aslında oldukça alçakgönüllü olan, ama sizin küstah saydığınız kişiler oldu mu? Eğer evetse, bu hatalı değerlendirmeden ne öğrenebilirsiniz?
2. Alçakgönüllülüğün üç unsuru—Tanrı'ya itaat, O'na tam bağlılık ve kendimizle ilgili görüşümüz—ve her birinin Kutsal Kitap'taki örnekleri üzerinde düşünün. Eğer bunlardan birinin en büyük zorluğunuz olduğunu itiraf etseydiniz, bu hangisi olurdu?
3. Yeşaya 66. bölümde bir grup insan Kutsal Yasa'ya göre Tanrı'ya tapınıyorlardı; uygun kurbanları sunuyor, uygun günnüğü yakıyor ve uygun sunuları sunuyorlardı. Ancak Rab, itaatsizlikleri nedeniyle tapınmalarından hoşlanmadı. Tapınmamız armağanlı, yetenekli önderler tarafından yönlendiriliyor olsa bile, hangi bakımlardan Tanrı'yı hoşnut etmeyebilir?

KUTSAL RUH'LA YAKINLIK

Kutsal Ruh'un kilisede en çok ihmal edilen Kişi
olduğuna inanıyorum.

Şimdi kitabın ele almayı dört gözle beklediğim bölümüne geliyoruz; Rab bize fiilen nasıl yaklaşır? İlk olarak yeniden ifade edeyim, O sizi sizin O'na duyduğunuz özlemden daha büyük bir yoğunlukta özler. Musa'nın sözlerini hatırlayın, "Çünkü ben kıskanç bir RAB, kıskanç bir Tanrı'yım" (Mısır'dan Çıkış 34:14).

Geçenlerde dua ederken, ne dediğimi tam bilmeden şöyle yakardım, "Ya Rab, eğer bu dünyada seninle yakın ilişkiye sahip olamayacaksam, lütfen beni Seninle olmam için cennetteki evime al!" Sözlerim yüreğimden dökülürken dizlerim biraz titredi. Söylediğim şeyi kastettiğimi biliyordum, ancak zihnim hemen bağırmaya başladı, "Sen az önce ne istedin?" Mantığım böyle şeyler dileyip dilememem gerektiğini sorguladı. Birkaç saat sonra Phonenix, Arizona'ya giden bir uçağa bindim, koltuğuma oturdum, çantamdan Kutsal Kitap'ımı çıkardım ve açtım. Gözüme çarpan ilk ayet şuydu:

*Ya RAB, sana yakarıyorum,
Kayam benim, kulak tıkama sesime;*

TANRI'YA YAKLAŞMAK

*Çünkü sen sessiz kalırsan,
Ölüm çukuruna inen ölümlere dönerim ben.
(Mezmurlar 28:1)*

Neredeyse koltuğumdan düşecektim. Gözlerimin bu ayete tesadüfen çarpma olasılığı neydi? Tamamen birkaç saat önce sorguladığım konuyla ilgiliydi. Yüreğimin çarpmasından bu sözün Tanrı'dan geldiğini anlamıştım.

Davut, Tanrı bizimle konuşmadığında cehenneme gitmekte olan bir günahkârdan farkımız olmadığını söyler. Yeni Yaşam Çevirisi'ni yanımda taşıyım, bu nedenle onu açıp baktım ve o sabah dua ettiğim şeyle örtüştüğünü gördüm. Şöyle diyordu, "Eğer sessiz kalırsan, o zaman vazgeçer ve ölüürüm." Yakardığım şey tam olarak buydu. Bu ayeti çok defa okumuş olmama rağmen, daha önce hiç bu ışık altında görmemişim.

Anında Tanrı'nın isteğine aykırı dua etmediğimi ve Kutsal Ruh aracılığıyla dua ettiğimi anladım. Bu deneyim bir kez daha Tanrı'nın bize sessiz kalmak istemediğini doğrulamış oldu; aksine bizimle içtenlikle iletişim kurmayı arzular. En sevdiğim ayetlerden biri Davut'un kaleme aldığı şu sözleri içerir:

Ya RAB, içimden bir ses duydum:
*"Yüzümü ara!" dedin,
İşte yüzünü arıyorum.
(Mezmurlar 27:8)*

Tanrı'nın yüreğindeki özlemi duyabiliyor musunuz? Her birimizi davet ediyor, "Yaklaşın, sizinle konuşmak, yüreğimi paylaşmak ve size bilmediğiniz müthiş ve büyük şeyler göstermek istiyorum!" Bu her imanlının hayatını tanımlamalıdır. "Tanrı'ya yaklaşmalıyız" ve bunu yaptığımızda Tanrı "bize yaklaşıcağını" garanti etmektedir. Yakınlığımızın düzeyini O değil, biz belirleriz. Tanrı, özel odalarına açılan kapıyı hâlihazırda açmıştır; bizi bekliyor ve gelmemiz için çağırıyor. Karşılık vermek bize kalmıştır ve ne kadar yakına gelirsek kendisini ve isteklerini o kadar çok açıklar. Bir kez daha bu büyük davetten önce Yakup'un sözlerine bakalım:

Sizce Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: "Tanrı içimize koyduğu ruhu kıskançlık derecesinde özler." (Yakup 4:5)

O bizi özler, ama kıskançlık derecesinde. Geçen bölümlerde Tanrı'nın bizi bu dünyanın açgözlü tutkularıyla paylaşmayacağını gördük. Bu nedenle Yakup diyor ki, "Ey vefasızlar, dünyayla dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı'ya düşman eder" (Yakup 4:4). Bu yaklaşım sadık olmayan kocasına şöyle söyleyen bir kadından farksızdır, "Hem bena hem de metresine sahip olamazsın; bu yüzden seç! Eğer onu seçersen, beni reddetmiş olursun ve ben giderim." Rab de böyledir; O bizi dünyayla paylaşmaz. O bizim yüreklerimizin tutkusu olmalıdır, aksi halde kendisini bize açıklamayacaktır.

İÇİMİZE KOYDUĞU RUHU ÖZLER

Daha önce O'nun bizi özlemesini kapsamlı biçimde ele aldık; ama şimdi *Ruh* sözcüğüne odaklanmamız gerekir. Kutsal Yazılar'da "İçimize koyduğu ruhu özler" demesi çok önemlidir. "İçimizde yaşayan İsa" demediğine dikkat edin. İsa yeryüzünde değil, yücelerde Tanrı'nın sağında oturmaktadır ve neredeyse iki bin yıldan beri oradadır. İsa'nın göğe alındığı gün, melekler öğrencilerine şunu ilan etti, "Ey Celileliler, neden göğe bakıp duruyorsunuz? Aranızdan göğe alınan İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir" (Elçilerin İşleri 1:11). Bir bulut fiziksel olarak O'nu alıp gözlerinin önünden uzaklaştırdı ve aynı şekilde geri geleceği bize vaat edildi.

Şimdi beni yanlış anlamayın, harika Kurtarıcımız İsa bizi özler, ama O'nun ayrılmasından itibaren bizim aramızda olan Kişi Kutsal Ruh'tur ve bu ayette özellikle belirtilen O'dur. Ancak Kutsal Ruh, İsa'nın adını çağırانlar tarafından birçok bakımdan göz ardı edilir. Aslında, Kutsal Ruh'un kilisede en çok ihmal edilen Kişi olduğuna inanıyorum. Bir düşünün; arabanızda yanınızda oturan bir kimseyle yirmi dakika boyunca tek kelime etmeden yol almanız mümkün müdür? Ancak biz çoğu zaman Kutsal Ruh'la bunu yaparız. Geçirdiğimiz günü düşünürüz ya da arabada giderken Hristiyan müzikleri ya da radyoları dinleriz, ama çoğunlukla O'nun bize eşlik ettiğini anlamayız. Evde, iş yerinde ve zamanımızı işgal eden sayısız diğer yerlerde O'nun arkadaşlığını fark edemeyiz; ancak sorulacak olsa, O'nun varlığını ve yüreğimizde yaşadığını kesinlikle kabul ederiz.

AKLİMİZDAKİ KUTSAL RUH İMAJI

O'nun varlığını ve arkadaşlığını fark etmememizin nedenlerinden biri Kutsal Ruh hakkında sahip olduğumuz imajdır; O'nun hakkında yazdıklarımız ve vaaz ettiklerimiz nedeniyle gizemlidir. Aslında, Tanrı'nın Ruhu'ndan bir "nesne" gibi bahsedildiğini işittiğim her sefer için bir dolar almış olsaydım, şimdiye dek milyoner olurum. Ne yazık ki, birçokları O'nu en yakın dostunuz olmanızı arzulayan En Kutsal Kişi olarak değil, "kutsal bir varlık" olarak görmektedir. Eğer Kutsal Yazılar üzerinde derin düşünürsek, O'nun bir düşünceye (Romalılar 8:27), isteklere (1. Korintliler 12:11) ve bize olan sevgisiyle tanımlanan duygulara (Romalılar 15:30) sahip olduğunu biliriz. O konuşur (İbraniler 3:7); aslında açıkça konuşur (1. Timoteos 4:1). O öğretir (1. Korintliler 2:13), kederlenebilir (Efesliler 4:30), hakarete uğrayabilir (İbraniler 10:29) ve O'na yalan söylenebilir.

O'nunla ilgili ilk izlenimiz genelde bir güvercin resmidir. Ama O neden bir güvercin olarak resmedilir? O bir kez olsun bir güvercin olarak görünmedi! Dört Müjde'nin her birinde Vaftizci Yahya'nın Tanrı'nın Ruhu'nun İsa'nın üzerine "güvercin gibi" indiğini gördüğü kaydedilir (Matta 3:16; Markos 1:10; Luka 3:22; Yuhanna 1:32). Bu Kutsal Ruh'u bir güvercin yapmaz. Bazılarının "rüzgâr gibi koştüğünü" ya da "öküz gibi güçlü olduğunu" duymuşsunuzdur. Bu ifadeler o insanları rüzgâr ya da öküz yapmaz.

Bir başkası şöyle söyleyebilir, "Evet, ama Elçi Yuhanna Tanrı'nın tahtına baktığında Kutsal Ruh'u meşaleler olarak gördü." Evet, bu doğru, çünkü şöyle yazdı, "Tahtın önünde alev alev yanan yedi meşale vardı. Bunlar Tanrı'nın yedi ruhudur" (Vahiy 4:5); ama aynı Yuhanna şunu da yazdı, "Tahtın, dört yaratığın ve ihtiyarların ortasında, boğazlanmış gibi duran bir Kuzu gördüm. Yedi boynuzu, yedi gözü vardı. Bunlar Tanrı'nın bütün dünyaya gönderilmiş yedi ruhudur... Yeni bir ezgi söylüyorlardı: "Tomarı almaya, mühürlerini açmaya layıksın! Çünkü boğazlandın ve kanınla her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı'ya satın aldın" (bkz. Vahiy 5:6–9). Burada açıkça İsa'dan söz ediyor, ama İsa'ya dair imajımız bir hayvan değildir! İsa'nın benzeyişinde yaratıldığımız bir kişi olduğunu kesinlikle biliyoruz; bizler bir hayvanın benzeyişinde yaratılmadık!

Kutsal Ruh bir kişidir ve biz O'nun benzeyişinde yaratıldık. Ah evet, O'nun suretinde! Yaratılış'ta şöyle okuyoruz, "Tanrı, 'İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım' dedi" (Yaratılış 1:26). "İnsanı kendi suretimde yaratayım" demiyor. Hayır, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh birlik içinde insanı yarattı. Baba ve Oğul'un yaratılıştaki rolünün gayet farkındayız, ama Kutsal Yazılar ayrıca şunu da açıkça bildirir, "Beni Tanrı'nın Ruhunu yarattı" (Eyüp 33:4) ve yine "Ruhunu gönderince var olurlar" (Mezmurlar 104:30). Bu nedenle Tanrı "insanı kendi suretimizde yaratalım" dediğinde, Kutsal Ruh kesinlikle sürece dahildi. Biz Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un imajında yaratıldık. O bir kişidir, Üçlülük Tanrı'nın üçüncü kişisidir ve mistik bir rüzgâr ya da gökte uçan bir kuş değildir.

Eğer O'nun benzeyişinde yaratılmamış olsaydık, Meryem nasıl Kutsal Ruh'tan gebe kalabilirdi? Ancak Kutsal Yazılar diyor ki, "Meryem'in Kutsal Ruh'tan gebe olduğu anlaşıldı" (Matta 1:18). Daha sonra Rab'bin meleği Yusuf'a şöyle dedi, "Onun rahminde oluşan, Kutsal Ruh'tandır" (Matta 1:20). Eğer Kutsal Ruh bir "nesne" ya da bir "şey" olsaydı Meryem'in rahminde bir insan nasıl biçim alabilirdi? Tanrı'nın Ruhundan gebe kaldı. Normal bir oğulun doğması için aynı imaja sahip iki kişi gerekir.

Kutsal Ruh'un bir kişi olduğunu, esasen çok harika bir kişi olduğunu gördüğünüzü umuyorum. Bu yüzden Pavlus imanlılara şöyle seslenir:

Rab İsa Mesih'in lütfu, Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepinizle birlikte olsun. (2. Korintliler 13:14)

"Kutsal Ruh'un paydaşlığı sizinle olsun" dediğine dikkat edin. Yıllarca bu *paydaşlık* sözcüğünü çalıştım, çünkü Tanrı'yı yakından tanımak tutkumdur. Elime geçirdiğim her Grekçe sözlükte bu sözcüğe baktım. Aşağıdakiler belli başlı tanımlayıcı ifadelerdir:

- Arkadaşlık
- Birlikte paylaşmak ya da sosyal bağ
- Ortaklık ya da müşterek katılım
- Karşılıklı ilişki
- Yakınlık

Paydaşlığı tanımlayan başka sözcükler de vardır, ancak tümü yukarıda listelenen tanımların en azından birine benzer, bu nedenle bunları seçtim. Her birine ayrı ayrı bakalım ve üzerlerinde düşünelim.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

ARKADAŞLIK

İlk sözcük olan *arkadaşlık* Webster sözlüğünde yarenlik ya da dostluk olarak tanımlanır. Ayrıca yoldaş olma niteliği ya da durumu olarak da tanımlanır. Arkadaşların birbirleriyle etkileşimden kaçınmalarını asla beklemezsiniz; her ikisi de şu an ne yaptıkları ya da yapmayı planladıkları hakkında birbirini bilgilendirir. Yoldaşlıklar ve aralarında süregelen bir iletişim vardır. Kutsal Ruh ile hizmetkârları arasındaki bu ilişki Elçiler İşleri'nde defalarca örneklenir. Aşağıdaki Pavlus'un cümlelerinden sadece bir örnektir:

Şimdi de Ruh'a boyun eğerek Yerusâlim'e gidiyorum. Orada başıma neler geleceğini bilmiyorum. Ancak Kutsal Ruh, beni zincirler ve sıkıntıların beklediğine dair her kentte beni uyarıyor. (Elçilerin İşleri 20:22-23)

Kendi sözlerinden Pavlus ve Kutsal Ruh arasında süregelen iletişimi görebilirsiniz. Hayatta, yolculukta ve hizmetlerde birlikte yoldaşlardı.

Aynı şey Yeni Antlaşma'da Rab'bin her gerçek hizmetkârı için geçerlidir. Nereye giderlerse gitsinler onlarla birlikteydi ve O'na baktıklarında onlarla iletişim kurdu. Onların arkadaşıydı. Bir başka durumda Elçi Filipus tüm kente yayılan bir ruhsal hareketten ayrıldı ve çöl yoluna gitti, ancak ne yalnızdı ne de yapacağı iş hakkında bilgisizdi, çünkü "Ruh Filipus'a, 'Git. Şu arabaya yetiş'" dedi (Elçilerin İşleri 8:29).

Gördüğü zor bir görünümün ne anlama geldiğini çözmeye çalışan Petrus, kendi Kutsal Kitap bilgisine dayanmak zorunda kalmadı, çünkü Ruh'un ona şöyle dediğini duydu, "Tanrı'nın temiz kıldıklarına sen bayağı deme." Daha sonra onu yönlendirerek, "...Ruh ona, 'Bak, üç kişi seni arıyor' dedi. 'Haydi kalk, aşağı in. Hiç çekinmeden onlarla git. Çünkü onları ben gönderdim'" dedi (Elçilerin İşleri 10:19–20).

Kutsal Ruh'un Pavlus'un takımına sergilediği arkadaşlığı görebilirsiniz, zira Luka şöyle kaydeder, "Kutsal Ruh'un, Tanrı sözünü Asya İli'nde yaymalarını engellemesi üzerine Pavlus'la arkadaşları Frikyâ ve Galatya bölgesinden geçtiler. Misya sınırına geldiklerinde Bitinya bölgesine geçmek istediler. Ama İsa'nın Ruhu onlara izin vermedi" (Elçilerin İşleri 16:6–7).

Örnekleri çoğaltabilirim. Ancak anlatmak istediğim şey Yeni Antlaşma hizmetkârlarının Tanrı'nın Ruhu'nun süregelen

KUTSAL RUH'LA YAKINLIK

arkadaşlığının son derece farkında olduklarıydı; O'nunla etkileşimde olmak asla ürkütücü ya da sıra dışı bir olay değildi. O'nun hayatlarına dahil olmasını beklediler, tıpkı 7/24 beraber yaşadığımız birinin hayatımıza dahil olmasını bekleyeceğimiz gibi.

İnsanlar bana seyahatlerimde otel odalarında kalmaktan bıkip bıkmadığımı soruyorlar. Şöyle yanıt veririm, "Dürüstçe söyleyebilirim ki, asla bıkmıyorum." Aslında dünyanın en güzel şehirlerinden bazılarında gittim, ama etrafı gezmek için asla istek duymadım, çünkü O'nun arkadaşlığından o kadar zevk alıyorum ki, o zamanı kaçırmak istemiyorum. Geçmişte Kutsal Ruh'un arkadaşlığını gerçekten anlamadan ve deneyim etmeden önce, yalnız kaldığımda çok mutsuz olurum. Etrafımda her zaman insanlara ihtiyaç duyardım. Şimdiyse O'nu kolayca dinlemek ve O'nunla konuşmak için yalnız kalmayı özlüyorum.

İşte O'nun tutkusu budur, sizinle paydaşlık kurmak! Bir an gözlerinizi kapatın ve Kutsal Ruh'un arkadaşınız ya da yoldaşınız olduğunu düşünün. Tanrı'nın Sözü şunu beyan eder, "Kutsal Ruh'un *paydaşlığı* sizinle olsun." Ya da şunu düşünün: "Kutsal Ruh'un *arkadaşlığı* sizinle olsun." Ya da, "Kutsal Ruh'un *dostluğu* sizinle olsun." Sizinle Yaratıcınız arasındaki yakınlık kapısının açılması için bu sözcüklerin yüreğinizde etkin olmasına izin verin.

BİRLİKTE PAYLAŞMAK

İkinci tanım olan *birlikte paylaşmak* ya da *sosyal bağ* düşüncelerin ya da duyguların değiş tokuşunu tarif eder. Yakın arkadaş çevremle geçirdiğim en zengin zamanlar sohbet ettiğimiz ve yüreğimizdeki en derin ya da en özel şeyleri birbirimizle paylaştığımız zamanlardır. Böyle zamanlarda yüreğimizi açarız ve bizi gerçekten tanımayanların anlamayabileceği ya da alay edebileceği şeyleri paylaşırız. Ancak en yakın arkadaşlarımızla böyle olmayacağını biliriz; ikisini de yapmazlar, çünkü yüreğimizi bilirler ve paylaştıklarımızı yanlış yorumlamazlar. Pavlus Kutsal Ruh'la buna benzer bir ilişkinin örneğini şu sözlerde verir, "Mesih'e ait biri olarak gerçeği söylüyorum, yalan söylemiyorum. Vicdanım da söylediklerimi Kutsal Ruh aracılığıyla doğruluyor" (Romalılar 9:1). Kutsal Ruh Pavlus'un yüreğini bildiği gibi Pavlus da Kutsal Ruh'un yüreğini biliyordu. Aralarında temel

TANRI'YA YAKLAŞMAK

düşüncelerini ve duygularını paylaşmaktan doğan bir yakınlık vardı.

Bir kez daha RAB korkusunun bu kadar önemli olmasının nedeni budur. RAB, en derin düşüncelerini onları kıymetli saymayanlarla paylaşmayacaktır, tıpkı incilerimizi onları sapıtacak olanların önüne atmayacağımız gibi. Basit bir ifadeyle, hayatımızdaki derin şeyleri bizim yüreğimize sahip olmayan kişilerle asla paylaşmayız; Tanrı da bundan farksızdır.

Bir Eski Antlaşma azizi şöyle haykırır, “Tanrı’nın derin sırlarını anlayabilir misin?” (Eyüp 11:7). Ancak Yeni Antlaşma ile birlikte gelen Kutsal Ruh’la yakınlık fırsatı sayesinde Pavlus heyecanla şu gerçeği beyan eder, “Oysa Tanrı Ruh aracılığıyla bunları bize açıkladı. Çünkü Ruh her şeyi, Tanrı’nın derin düşüncelerini bile araştırır” (1. Korintliler 2:10). Bunun Tanrı’nın Ruhu aracılığıyla olduğuna dikkat edin. Kutsal Ruh, Tanrı’nın derin ya da içten düşüncelerini bizimle paylaşan Üçlülük Kişisi’dir! Vay canına, bu sizi heyecanlandırmıyor mu?

O halde yine durun, gözlerinizi kapatın ve Kutsal Ruh’un sizinle böyle bir yakınlık kurmayı arzuladığı gerçeği üzerinde düşünün. O, en derin düşüncelerini ve duygularını size açıklamayı ve sizinkileri duymayı özlüyor. Tanrı’nın Sözü diyor ki, “Kutsal Ruh’un *düşüncelerini ve duygularını paylaşması* sizinle olsun.”

ORTAKLIK

Üçüncü tanım, yani *ortaklık* ya da *müşterek katılım* ilk kilise önderlerinin tanıklığında güzel biçimde sergilenir. Mektuplarında şöyle yazdılar:

Kutsal Ruh ve bizler... uygun gördük. (Elçilerin İşleri 15:28)

Kendilerinininkinin yanı sıra Kutsal Ruh’un görüşünü de belirttiler. Kararda müşterek katılım vardı; Egemenlik işinde ortaklıklar. Bu durum Eski Antlaşma’da Tanrı’nın Sodom’la ilgili tasarılarını İbrahim’le tartışmasına benzer. İbrahim’e kendi görüşünü bildirmesine izin verildi ve Tanrı, İbrahim’in düşüncesini işittikten sonra kararını kesinleştirdi.

Bu ortaklık Musa’nın hizmetinde de birkaç kez görülür. RAB öfkesi içinde İsrailoğullarını yok etmeye hazırdı ve Musa’nın aracılığı olmasaydı bunu gerçekten yapacaktı. Tanrı’ya kendi vaatlerini ve

itibarını hatırlatmak zorunda kaldı; Musa'nın müdahalesi sonucunda bir ayette şöyle okuyoruz, "Böylece RAB halkına yapacağını söylediği kötülükten vazgeçti" (Mısır'dan Çıkış 32:14). Musa ve İbrahim Tanrı'nın ortaklarıydı, ancak Yeni Antlaşma'nın nimetleri altında günümüzde bize verilen süregelen paydaşlığa sahip değillerdi; bunu düşündüğümüzde afallıyoruz.

Pavlus'un Efesli ihtiyarlara söylediği şu sözlerde Kutsal Ruh'un baş ortağımız olduğunun açık kanıtını görürüz:

Kendinize ve Kutsal Ruh'un sizi gözetmen olarak görevlendirdiği bütün sürüye göz kulak olun. Rab'bin kendi kanı pahasına sahip olduğu kiliseyi gütmek üzere atandınız. (Elçilerin İşleri 20:28)

Bu ayette Tanrı'nın birbirinden ayrı, ama kusursuz birliğe sahip Kişi'lerini açıkça görebiliriz. Sözü edilen ilk Kişi *Kutsal Ruh'tur* ve onları gözetmen olarak görevlendiren O'dur. Sonra *Tanrı'nın kilisesi* ifadesinde Baba'dan söz edilir. Son olarak *kendi kanyla* bizi satın alan Oğul'un rolünü görüyoruz; üç ayrı kişi, ama tek Tanrı. Bunu kavramak zordur, ancak bunu dikkatlice tasvir eden doğal bir örneğimiz vardır. Suyun üç farklı halini biliyoruz—katı, sıvı ve gaz—ancak moleküler yapısı tektir. Bunun gibi Tanrı da üç farklı kişidir, ancak kusursuz biçimde tektir.

Bir kez daha bu önderleri görevlerine getiren Kişi'nin Kutsal Ruh olduğunu not etmemiz ilginçtir. Farklı bir kilisenin, yani Antakya'nın ihtiyarlarının Rab'bi aradığı bir durumda bu gerçek netleşti. Rab'be dua ederlerken "Kutsal Ruh kendilerine şöyle dedi: "Barnaba'yla Saul'u, kendilerini çağırış olduğum görev için bana ayırın." Daha sonra bu iki adamın üzerine el koyup dua ettiler ve ardından şöyle okuyoruz, "Kutsal Ruh'un buyruğuyla yola çıkan..." (Elçilerin İşleri 13:2–4). İsa'yı yüceltmek için bu adamlarla birlikte çalışan Üçlülük Kişisi Kutsal Ruh'tu.

Bu örneklerde Kutsal Ruh'un önder ya da baş ortak olduğu kesin bir ortaklık görmekteyiz. Bunu yeniden vurgulamalıyım: O'nun arzusu sizin ve benim O'nun emektaşları, evet, ortakları olmamızdır! Pavlus'un Korintliler'e yazdığı mektupta bunu açıkça okumaktayız, "Biz Tanrı'nın emektaşlarıyız" (1. Korintliler 3:9). *Emektaş* sözcüğünün

TANRI'YA YAKLAŞMAK

anlamı *iş ortağı* ya da *yoldaştır*. Kral James Çevirisi bu anlamı daha da netleştirmektedir, “Biz Tanrı’yla birlikte çalışan işçileriz.” Vay canına, bir kez daha soruyorum, birlikte çalışmayan ve birbirleriyle etkileşimde olmayan emektaşlar tanıyor musunuz?

Yine birkaç dakika alın ve Kutsal Ruh’un sizin baş ortağınız olmak istemesini düşünün. Çünkü Tanrı’nın Sözü şöyle belirtir, “Kutsal Ruh’un *ortaklığı* sizinle olsun,” ya da bir kez daha, “Kutsal Ruh size her şeyde *müşterek katılsın*.”

KARŞILIKLI İLİŞKİ

Sonraki tanım *karşılıklı ilişkidir*. Bunu açıklamamın en iyi yolu büyük Tanrı adamları ve kadınlarıyla yıllar içinde geçirdiğim zamanlardır. Kore’nin başkenti Seul’da dünyanın en büyük kiliselerinden birinin pastörü olan Dr. David Cho ile ilk kez karşılaştığım zamanı hatırlıyorum. Hizmet ettiğim kiliseyi ilk ziyaretiydi. O zamanlar yardımcı pastörlerden biriydim ve ziyareti sırasında onun ulaşımından ben sorumluydum. Bu hizmeti yıllardır yapıyordum ve bu sayede kilisemizi ziyaret eden yaklaşık yüz kadar hizmetkârı arabayla almıştım. Ancak bu kez farklıydı, çünkü arabama ilk bindiğinde Rab’bin varlığı arabama geldi. Neredeyse anında ağlamaya başladım ve gözyaşlarımı tutamadım. Hizmet etmeden önce onu rahatsız etmek istemediğimden sessiz kalıyordum, ancak sonunda konuşmaya mecbur hissettim. Ağırbaşlı ve sakin bir sesle şöyle dedim, “Dr. Cho, Tanrı tam burada, arabamızda.” Gülümsedi ve başını salladı.

Daha sonra bu adamın Kutsal Ruh’la paydaşıktan aldığı zevk hakkında ne kadar çok yazdığını ve vaaz ettiğini düşündüm. Sonra yıllar boyunca arabamla aldığım, Kutsal Ruh’la karşılıklı ilişkiyi vurgulayan ve deneyim eden diğer hizmetkârları hatırladım. Yüzlerce hizmetkâra ulaşım hizmeti vermeme rağmen, karşılaştığım zaman Kutsal Ruh’la anında temas ettiğim sadece birkaç kişiyi hatırlıyorum. Bunlardan biri yıllarca aracılık duası etmiş ve şimdi Rab’bin yanında olan Jeanne Wilkerson adında bir kadın hizmetkârdı. Onunla ilk tanıştığımda kilisenin arabasına bindi ve tüm yol boyunca huşu ile ağzım açık kalmış olmalı. Araba sürmeye odaklanmakta zorlandım. Tanrı’yı sadece tanıyan değil, O’nu gerçekten yakından tanıyan bir kadının yanında olduğumu anladım. Kutsal Ruh hakkında çok

konuşmalar yapmıştı ve onunla her karşılaştığımda Kutsal Ruh'un varlığı belirgin ve g"ucl"yd"u.

Ge"enlerde Amerika'nın orta batısında d"ort bin kişilik bir kilisede konuştum. Pazar sabahı vaazında Kutsal Ruh hakkında vaaz ettim ve o akşam kiliseye geri d"ond"ug"umuzde kırk beş dakikalık bir vaaz daha vermem gerekiyordu. Ama akşam ibadetinin başlamasından ancak iki saat sonra platforma "ıkabildim, "unku Kutsal Ruh'un başka planları vardı. Kutsal Ruh bir"ok insana dokundu ve m"uhtış bir hizmet zamanıydı! Sonunda platforma "ıkmadan hemen "nce, hi" de yumuşak ya da zayıf bir adam olmayan past"or (iki y"z yirmi kilonun "zerinde halter kaldırebiliyor) g"zyaşları i"inde yanıma geldi ve "John, sekiz yıldır bu kilisede past"orum ve Tanrı'nın varlığını hi" bu kadar g"u"l" hissetmedim!" dedi.

Hemen ř"yle yanıtladım, "Bunun bir nedeni var; bu sabah Kutsal Ruh hakkında konuştuğumuz i"in b"yle oldu ve ne zaman O'nun hakkında konuşursak kendisini g"sterecektir."

Bu karşılıklı ilişki evliliklerde g"r"lebilir. Sıklıkla eşleri hakkında konuşan hizmetk"arlar vardır. Eşlerini "oğu zaman mesajlarına dahil ederler ya da yanlarında eşleri olmadığı zamanlarda onlar hakkında konuşurlar. Sadece "zel hayatlarında değil, insanların g"z" "n"nde de sık sık birlikte dirler. Bu nedenle hizmetk"arı d"ř"nd"ug"unuzde eşi de aklınıza gelir. Lisa hakkında sıklıkla konuştuğum ve yazdığım i"in onunla ilgili sorularla sık"ca karşılaşırım. Ne var ki, evli oldukları halde eşleri hakkında nadiren konuşan hizmetk"arlar da vardır ve onları neredeyse hi" birlikte g"rmezsiniz. Bu hizmetk"arların adları anıldığında, eşleri hemen aklınıza gelmez.

Aynı şey Kutsal Ruh i"in de ge"erlidir. Tanrı'nın Ruhu'yla karşılıklı bir ilişkiye sahip belirli "ocukları vardır. Onlar hakkında konuştuğunuzda, Kutsal Ruh aklınıza gelir, "unku bu erkekler ve kadınlar bilin"li bi"imde O'nun ortağı olarak hizmet ederler ve s"rekli O'nu ilan ederler. Bu nedenle Kutsal Ruh onların hizmetlerinde kendisini g"sterir. Sonu"ta İsa daha fazla onurlandırılır, "unku Tanrı'nın Ruhu İsa'yı y"celtir.

Kutsal Ruh sizinle karşılıklı ilişkide olmak istiyor. Eğer O'nu onurlandırırsanız, kendisini g"sterecektir, ancak onurlandırmazsanız durumunuz yıllarca evli olduğu karısıyla yakınlığı olmayan hizmetk"ardan pek farklı olmayacaktır. Sadece o ve karısı birbirlerinden

TANRI'YA YAKLAŞMAK

uzak olmakla kalmayacak, ayrıca insanların gözünde de uzak olacaklar. O halde şunu düşünün: “Kutsal Ruh’la *karşılık ilişki* içinde olun.”

YAKINLIK

Yukarıdaki listede yer alan son tanım *yakınlıktır*. Bu sözcük paydaşlığı en iyi tanımlayandır, çünkü ele aldığımız önceki dört kategoriye özetler. Aslında, Webster’in *paydaşlık* tanımlarından birisi *yakın birliktelik ya da uyum: iletişimdir*. Yakınlık sadece güçlü bir arkadaşlığın ana yolu olan iletişim ile geliştirilebilir. Yeni Antlaşma’nın alternatif bir çevirisinde “Kutsal Ruh’un yakın arkadaşlığı üzerinizde olsun” der.

Bir kez daha her şey arkadaşlıkla bağlantılıdır; paydaşlığın nihai hedefi budur. Tanrı’nın Ruhu arkadaşınız olmak istiyor. Bildiklerini size öğretmek istiyor ve O’nun bilgisi sınırsızdır! O Tanrı’dır; O’ndan saklı ya da O’nun için gizemli hiç bir şey yoktur. Sahip olmadığı bilgi yoktur. Yeşaya’nın dile getirdiği gibi:

RAB’bin düşüncesine kim akıl erdirebildi? O’na öğüt verip öğretebilen var mı? Akıl almak, adalet yolunu öğrenmek için RAB kime danıştı ki? O’na bilgi veren, anlayış yolunu bildiren var mı? (Yeşaya 40:13-14)

Cevap hiç kimse, çünkü O Tanrı’dır!

Tekrar ediyorum: O Tanrı’dır! O’nun hikmeti, bilgisi ve anlayışı sınırsızdır ve bildiklerini size öğretmek için özlem duyar. Bunu düşünün; çok değerli bir şey bildiğinizde, yakın olduğunuz ve sevdiğiniz kişilerle onu paylaşmaya can atarsınız. O da bundan farklı düşünmez. Bildiklerini sizinle paylaşmak istiyor! Sizin için hazırlanmış şeyleri görüyor musunuz? İçinizde yaşayan Tanrısal Kişi’yi aramadığınız için bir şeyleri kaçırıyor musunuz? İsa’yla ilişkinizi Kutsal Ruh’tan ayrı olarak geliştirmeye mi çalışıyorsunuz?

Kiliselerde çoğu zaman birçok kişi Kutsal Ruh’la yakın bir ilişki kurmadan İsa’ya yaklaşmaya kalkar. Bunu geçenlerde düşündüm ve İsa’nın yeryüzündeki hizmeti sırasında Yahudiler’in çoğu zaman İsa’dan ayrı olarak Tanrı’yla ilişki kurmak istedikleri düşüncesi aklıma geldi. Şöyle cümleler kurdular, “Biz zinadan doğmadık. Bir tek Babamız var, o da Tanrı’dır” (Yuhanna 8:41) ve “Biz Musa’nın

öğrencileriyiz. Tanrı'nın Musa'yla konuştuğunu biliyoruz" (Yuhanna 9:28-29). Aslında öyle olmadığı halde Tanrı'yla ilişkide olduklarına emindiler. Bu emniyetleri Musa aracılığıyla verilen Tanrı Sözü'nü (Kutsal Yazılar) bilmelerinden ileri geliyordu. Ancak, gerçekten biliyorlar mıydı? Aralarında duran beden almış Sözü kabul etmeyi reddettiler.

Bugün bile birçok imanlı Kutsal Ruh'tan ayrı olarak İsa'yla ilişki kurmak istiyorlar. Ancak, aramızda duran O'dur ve hiç kimse O'ndan ayrı olarak İsa'yı tanıyamaz; maalesef Yahudiler'in Tanrı'nın Ruhunu İsa'dan daha çok görmezden gelmesi daha kolaydır, zira O, İsa gibi et ve kanda gelmedi.

İsa diyor ki, "Beni tanısaydınız, Babam'ı da tanırdınız" (Yuhanna 14:7). İsa basitçe şöyle diyordu, "Baba burada değildir, O göktedir, ama eğer Beni tanırsanız, Babam'ı da tanıyacaksınız, çünkü Biz biriz." Aynı şey Kutsal Ruh için de geçerlidir. İsa artık burada değil, O göktedir; ama eğer Kutsal Ruh'u tanırsanız, İsa'yı da tanıyacaksınız, çünkü onlar birdir! İşte bu nedenle O, ayrıca "Mesih Ruhunu" olarak da adlandırılır (1. Petrus 1:11; Romalılar 8:9).

BENİM GİBİ BİR BAŞKASI

İsa aralarından ayrılmadan önce öğrencilerine şöyle dedi:

Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz. Ben de Baba'dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhunu verecek. Dünya O'nu kabul edemez. Çünkü O'nu ne görür, ne de tanır. Siz O'nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır. Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim. (Yuhanna 14:15-18)

Bu birkaç cümlede çok fazla şey vardır. İlk olarak, bir kez daha İsa'nın itaat hakkında konuştuğuna dikkat edin, "*Buyruklarımı yerine getirirsiniz*" sözünün ardından "*Ben de Baba'dan dileyeceğim... başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhunu verecek*" demektedir. Kutsal Ruh'u almak ile O'nun Sözü'ne itaat etmek ve dolayısıyla RAB korkusu arasında doğrudan bir ilişki kurar. Petrus şu sözle bunu doğrular, "Biz, Tanrı'nın kendi sözünü dinleyenlere verdiği Kutsal

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Ruh'la birlikte bu olayların tanıklarımız” (Elçilerin İşleri 5:32). (Bir kez daha ortaklığa dikkat edin, burada iki farklı tanıktan söz ediliyor. İlki öğrenciler, ikincisi Kutsal Ruh). Petrus, Tanrı'nın O'nun buyruklarını yerine getirenlere Kutsal Ruh'u verdiğini söyler. Yakınlığın temeli RAB korkusudur. Neden vaazlarımızda bunu daha canı gönülden paylaşmıyoruz?

Yuhanna 14. bölüme dönersek, İsa Baba'nın Tanrı'dan korkanlara “*başka* bir Yardımcı” vereceğini söyler. Yeni Antlaşma'da *başka* olarak çevrilen iki Grekçe sözcük vardır. Bunları incelediğimizde Kutsal Ruh hakkında daha çok bilgi ediniriz. Birinci Grekçe sözcük *allos* “aynı türden bir başkası” anlamındadır. Diğer sözcük *heteros* ise “farklı türden bir başkası” anlamındadır.

Bu sözcükler arasındaki farkı açıklamak için şu örnek verilebilir: Bir meyve istediğinizi düşünelim ve ben size bir adet şeftali veriyorum. Bitirdikten sonra başka bir meyve daha istiyorsunuz. Bu kez size bir elma veriyorum. Size başka bir meyve verdim, ama farklı türden. Ama size başka bir şeftali verseydim, aynı türden başka bir meyve vermiş olurum; size verdiğimin aynısıdır. Bu örnek *heteros* ve *allos* arasındaki farkı açıklıyor.

İsa'nın burada kullandığı Grekçe sözcük *allos*'tur—*aynı türden* bir başkası. İsa diyor ki, “Kutsal Ruh tam Benim gibidir.” Esasen Yardımcı için kullanılan Grekçe sözcük *parakletos*'tur. Bu sözcük iki farklı sözcükten ileri gelir: *para* sözcüğü “yanına”, *kaleoo* ise “çağırarak” anlamına gelir. Bu nedenle *parakletos* ifadesi *yardım için bir başkasının yanına çağrılan* anlamındadır. Bu sözcük aslen bir mahkemede yasal bir yardımcı, savunma danışmanı ya da avukat için kullanılırdı; daha sonra, genelde bir başkasının davasına bakan, aracı ya da savunucuyu ifade ederdi. İlginç biçimde bu sözcük mektuplarda sadece bir kez geçer ve İsa'yı tanımlar (1. Yuhanna 2:1). Yani İsa'nın aracımız ya da savunucumuz olarak sonsuza dek yaşaması gibi, Kutsal Ruh da bizim yardımcımızdır. Bize yardımcı olması için yanımıza çağrılmıştır.

İsa öğrencilerine “Sizinle nasıl birlikte olduysam, O da aynı şekilde sizinle birlikte olacak” demektedir. Sık sık insanların şöyle dediğini duyuyorum, “Ah, eğer İsa'yla birlikte yürüyebilseydim, O'na pek çok sorular sorardım.” Pekala, sorarlar mıydı? Böyle şeyler söylemeleri ancak Kutsal Ruh'la yakın olmadıkları gerçeğini ortaya çıkarır. Eğer Tanrı'nın Ruh'uyla paydaşlık yapmıyorlarsa, İsa'yla farklı bir şey

yapacaklarını onlara düşündüren şey nedir? Aslında İsa bu şaşırtıcı sözü söyledi:

Size gerçeği söylüyorum. (Yuhanna 16:7)

Ayetin devamını getirmeden önce bu önsözün beni her zaman hayrete düşürdüğünü söylemeliyim. Onlarla birlikte üç buçuk yıl geçirdi. Onlara asla yalan ya da aldatıcı bir düşünce söylemedi. Bütün bu zaman boyunca onlara söylediği her şey gerçek oldu. Ancak şimdi paylaşmak üzere olduğu şey o kadar akıl almazdı ki, sözlerine şuna benzer bir giriş yaptı, “Çocuklar, söyleyeceğim şey yalan değil, gerçek!” O halde bu akıl almaz sözlere bakalım:

Benim gidişim sizin yararınızdır. Gitmezsem, Yardımcı size gelmez. Ama gidersem, O'nu size gönderirim. (Yuhanna 16:7)

Vay canına, durup bu sözler hakkında düşünün. Gitmesinin onlar için daha iyi olduğunu söylüyor. Şimdi bu sözlerinin başlangıcında neden “Size gerçeği söylüyorum” demek zorunda kaldığını anlayabilirsiniz. Onlarla birlikte olduğu zaman boyunca Egemenlik hakkındaki hiç kimsenin işitmediği en derin şeyleri öğretmişti. Hastaları iyileştirdi, ölüleri diriltti, kötü ruhları kovdu, hatta vergilerini bile ödedi ama bu sadece başlangıçtı. Ancak şimdi ayrılmam sizin yararınızdır diyor! Neden? Verdiği cevap, ayrılırsa Yardımcı'yı bize gönderecek olmasıdır.

Bir düşünün, eğer İsa yeryüzünde kalsaydı ve O'nunla paydaşlık yapmak ya da sorular sormak isteseydik, Tel-Aviv'e bir uçak bileti almak, bir araba kiralamak, Celile'nin kırsalına gitmek ve sonra O'nu arayıp bulmak zorunda kalacaktık. Bu çok zor olmazdı, çünkü etrafında her an on binlerce insan olurdu. Ancak, İsa'nın yanına varmak için sizden önce gelen binlerce insanın ayrılmasını beklemek zorunda kalacaktınız. Ama o zaman bile konuşmanız ertelenirdi, çünkü Petrus o kadar sözünü sakınmaz ki bütün konuşmalarda baskın çıkardı. Ayrıca Gökgürültüsü oğulları Yakup ve Yuhanna da pek sessiz sayılmazlar. Ayrıca yüreklerinde olan şeyleri sormak için fırsat kollayan diğer elçiler de oradadır. Bütün bunların yanı sıra, İsa'nın günde altı ila sekiz saat uyuması, kişisel ihtiyaçlarını karşılaması ve düzenli olarak yemek yemesi gerekiyor.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Ancak içimizde yaşayan Kutsal Ruh'un güzelliği uyumak zorunda olmamasıdır. Günün ya da gecenin her saati O'nunla konuşabilirsiniz ve diğerlerinin konuşmasını bitirmesini beklemek zorunda değilsiniz. O'nun tam ve dağılmamış dikkati her an üzerinizdedir. Aslında on binlerce insan aynı anda O'nunla yakından konuşabilir! O'nu tutkuyla arayan herkesle kişisel iletişim kurma yetisine sahiptir. Ama iş bununla bitmez; daha iyiye gider, çünkü İsa şöyle devam eder:

Size daha çok söyleyeceklerim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız. Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi tüm gerçeğe yöneltecek. Çünkü kendiliğinden konuşmayacak, yalnız duyduklarını söyleyecek ve gelecekte olacakları size bildirecek. O beni yüceltecek. Çünkü benim olandan alıp size bildirecek. Baba'nın nesi varsa benimdir. 'Benim olandan alıp size bildirecek' dememin nedeni budur. (Yuhanna 16:12-15)

Kutsal Ruh bize konuştuğunda, esasen Baba'nın bize gönderdiği Söz olan İsa bize konuşmaktadır. Ah evet, farklı zihne, iradeye ve duygulara sahip üç farklı kişi olsalar da, bütünüyle birdirler. Onların birbirinden ayrıştığını asla görmezsiniz ve her zaman tek amaçta, tasarıda ve icraatta birleştiklerini bulursunuz. Kutsal Yazılar'daki açık beyanı hatırlayın: "Dinle, ey İsrail! Tanrımız RAB tek RAB'dir" (Yasa'nın Tekrarı 6:4).

İLİŞKİNİN ÜÇ DÜZEYİ

Yukarıdaki ayetlerde İsa öğrencilerine onlara açıklamak istediği çok şey olduğunu, ancak bunlara dayanamayacaklarını söyledi. Kendi doğal duyuları aracılığıyla Tanrı'ya ait daha derin şeyleri kavrayamazlardı.

İsa'nın dirilişinden sonra ne olduğunu hatırlayın: On öğrencisine göründü; Tomas onlarla birlikte değildi. Daha sonra ona İsa'nın dirildiğini söylemeleri üzerine Tomas şu karşılığı verdi, "O'nun ellerinde çivilerin izini görmedikçe, çivilerin izine parmağım la dokunmadıkça ve elimi böğrüne sokmadıkça inanmam" (Yuhanna 20:25).

İsa daha sonra onların tümüne birden göründü. Hemen Tomas'a dönüp parmağını böğrüne koymasını ve iman etmesini söyledi. Tomas

KUTSAL RUH'LA YAKINLIK

bunun üzerine haykırdı, “Rabbim ve Tanrım!” Bundan sonra İsa Tomas’a çok uzun bir süre anlamadığım bir şey söyledi:

Beni gördüğün için mi iman ettin? Görmeden iman edenlere ne mutlu! (Yuhanna 20:29)

Tövbe edip “Rabbim ve Tanrım!” diye haykırdıktan sonra ona fazla umut vermediği için İsa’nın Tomas’a biraz sert davrandığını düşündüm. Bilgisizliğim ve hatalı anlayışım nedeniyle bu düşüncem yanlıştı. Daha sonra Kutsal Ruh, İsa’nın bu sözünü aydınlattı. İsa Tomas’a sert davranmıyordu; sadece bir gerçeği dile getiriyordu. İsa, O’nu fiziksel duyularıyla tanıyanların O’nu ruhlariyle tanıyan kişiler kadar derinden tanıyamayacağını, bu nedenle ikincilerin daha çok kutsanacağını bildiriyordu.

Elçi Pavlus’a bakın. Petrus ve diğerleri gibi İsa’yla birlikte yürümedi; ancak İsa’yı Kutsal Ruh’un vahyi yoluyla tanıdı. Şöyle yazdı:

Kardeşlerim, yaydığım Müjde’nin insandan kaynaklanmadığını bilmenizi istiyorum. Çünkü ben onu insandan almadım, kimseden de öğrenmedim. Bunu bana İsa Mesih vahiy yoluyla açıkladı... Ama beni daha annemin rahmindeyken seçip lütfuyla çağıran Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlu’nu bana göstermeye razı olunca hemen insanlara danışmadım; Yeruşalim’e, benden önce elçi olanların yanına da gitmedim; Arabistan’a gittim, sonra yine Şam’a döndüm. (Galatyalılar 1:11-17)

Pavlus zaman içinde Rab ile ilk elçilerin hiçbirinin erişemediği derinlikte bir ilişkiye girebildi. Petrus bile bundan şu sözlerle bahsetti:

Sevgili kardeşimiz Pavlus’un da kendisine verilen bilgelikle size yazdığı gibi, Rabbimiz’in sabrını kurtuluş fırsatı sayın. Pavlus bütün mektuplarında bu konulardan böyle söz eder. Mektuplarında güç anlaşılan bazı yerler var ki... (2. Petrus 3:15-16)

Vay canına! Petrus üç buçuk yıl Efendi’nin kendisine bedensel olarak eşlik etti ve Pavlus bunu hiç yapmadı, ancak Pavlus İsa’nın doğası ve yolları hakkında Petrus’un bile anlamakta güçlük çektiği

TANRI'YA YAKLAŞMAK

görüşler veriyordu. Neden? Çünkü Petrus muhtemelen sürekli olarak gördüğü ve işittiği şeylerin anılarıyla baş başaydı ve bu durum İsa'yla daha derin bir ilişkiye girmekten onu alıyordu. Bu nedenle İsa şöyle dedi, "Size daha çok söyleyeceklerim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız. Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi tüm gerçeğe yöneltecek."

Bunun bir örneği (tam olmasa da bir miktar aydınlatmak için) birbirleriyle kişisel olarak hiç karşılaşmadan internet üzerinden birbirlerine aşık olanlardır. Bu duruma sıkça rastlanıyor ve kolayca birbirlerini kişisel olarak tanıyanlarınkinden daha güçlü bir aşk olabiliyor.

Aslında, bunun ne kadar güçlü olduğunu göstermek için, bir evliliği bile nasıl yok edebileceğine size göstereceğim. Bir akşam ibadet sonrasında yüreği çok ağır görünen bir adamın yanına gittim. Kollarında iki bebek vardı. Merak ederek "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Hayır, karım geçenlerde internet üzerinde tanıştığı bir adam için beni terk etti" diye cevap verdi.

Daha sonra hiç yüz yüze karşılaşmadığı bir adam için sadece onu değil, altı çocuklarını da terk ettiğini söyledi. Anlaşılan o ki, internet üzerinde birbirlerine çılgınca aşık olmuşlardı ve o kadar güçlü bir aşkı ki, kendi çocuklarını bile terk etmişti.

Olumlu tarafa geri dönersek, birbirlerine uzak mesafeden aşık olanların zaman içinde bazen kişisel olarak sürekli flört edenlerden daha derin bir yakınlık düzeyine geldiklerini gözlemledim. Bunun nedeni bedensel olanın ötesine geçerek canlarındaki yakınlıkta büyüyebilmeleriydi. Birçok defa insanlar kişisel olarak tanıştıklarında bedensel unsurlar ortama hakim olur ve güzellik ve dışsal tavırlar karşılarındaki kişinin aslını görmelerini engeller.

Önceki bölümde belirttiğim gibi iletişimin sözel, eylemsel ve yürekten olmak üzere üç düzeyi olduğu gibi, ilişkinin ya da birbirini tanımanın üç düzeyi vardır. En düşüğü doğal ya da bedensel düzeydir. Ne yazık ki, birçok evliliği motive eden düzey budur ve bedensel çekicilik parıltısını yitirdiğinde çift birbirinden giderek daha bağımsızlaşır. Erkek çoğu zaman spora, hobilere, hizmete vs. daha fazla zaman ayırırken kadın alışverişe, arkadaşlara, hizmete vs. öncelik verir. Bu durum üzücüdür.

KUTSAL RUH'LA YAKINLIK

Bir sonraki kişinin yüreği ya da kişiliğidir. Davut ve Yonatan'ın güçlü biçimde bağ kurdukları düzey budur. Şöyle okumaktayız: "Saul oğlu Yonatan'ın yüreği Davut'a bağlandı" (1. Samuel 18:1). Davut Yonatan'ın ölümünün yasını tutarken şöyle haykırdı, "Senin için üzgünüm, kardeşim Yonatan. Benim için çok değerliydin. Sevgin kadın sevgisinden daha üstündü" (2. Samuel 1:26). Davut Yonatan'la elbette sapık bir ilişkiye girmede ve aralarında bedensel bir çekim asla yoktu; ama aralarında bedenselden daha derin düzeyde bir bağ vardı ve bu bağ Yonatan'ın sevgisinin kadıninkinden daha üstün olduğunu söylemesinde görülür. Birbirlerini tanımaları daha yüksek bir düzeyde, yani yürekteydi. Bu yürekten ilişki düzeyinin bedenselden daha yüksek olduğunu anlamak insanların sadece telefon, internet ya da mektup yoluyla tanıştıkları insanlar için neden ailelerini terk edebildiğini açıklamaktadır.

Ancak bir kimseyi tanımanın en yüksek düzeyi ruhsal düzeydir. İşte bu nedenle Pavlus şöyle der:

İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhundan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhu'ndan başkası bilemez. Tanrı'nın bize lütfettiklerini bilelim diye, bu dünyanın ruhunu değil, Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık.
(1. Korintliler 2:11-12)

Pavlus'un İsa'yı tanıdığı düzey budur. Petrus da O'nu bu düzeyde tanımış olsa da, yan yana yürüdükleri zamanlarda İsa'yı diğer düzeylerde tanıdığı hatıralarına muhtemelen geri döndüğü anlar olmuştur. Bu nedenle Pavlus açıkça şöyle belirtir:

Bu nedenle, biz artık kimseyi insan ölçülerine göre tanımıyoruz. Mesih'i bu ölçülere göre tanıdıksa da, artık öyle tanımıyoruz.
(2. Korintliler 5:16)

Eğer Tanrı'yı yakından tanıma düzeyine erişeceksek, bize bahşettiği en büyük nimetin kendisini beden aracılığıyla değil, Ruhu aracılığıyla tanıtmaması olduğunu anlamalıyız.

Vay canına! Siz de benim gibi heyecanlanıyor musunuz? Ne harika bir Rab'be hizmet ediyoruz. Bize kendisini en derin biçimde tanıtmayı özlemektedir. Bu yakınlığı ilk arzu eden O'dur. Yüreğiniz şimdi aynı yakınlık için tutkuyla yakarıyor mu?

TANRI'YA YAKLAŞMAK

ÇALIŞMA SORULARI

1. “Seninle olmam için lütfen beni cennetteki evime götür” tarzı bir duayı hiç ettiniz mi? Evetse, hangi koşullarda ettiniz?
2. Kilisedeki birçok insan Kutsal Ruh olmadan hiç kimsenin İsa’yı tanımadığını bilseler bile Kutsal Ruh’la yakın bir ilişki kurmaksızın İsa’ya yaklaşmaya çalışırlar. Neden? Sizin hayatınızda da bu durum geçerli oldu mu?
3. Kutsal Ruh’un ortaklık rolü üzerinde düşünürken, O’nun varlığı yüreğinizdekileri Tanrı’ya dökerken güveninizi nasıl etkiler? Gerçekten O’ndan saklayabileceğiniz bir şey var mı?

MessengerX

Günelik Öğrenci Yetiştirme Uygulamanız

Tamamen Ücretsiz!

Sadece mobil cihazınıza
indirin ve gidin!
Ya da aşağıdaki web
versiyonunu kullanın:

MessengerX.com

120'dan Fazla Dil ve Artış Sürüyor

120'ten fazla dilde mevcut içeriği görüntüleyin ve indirin

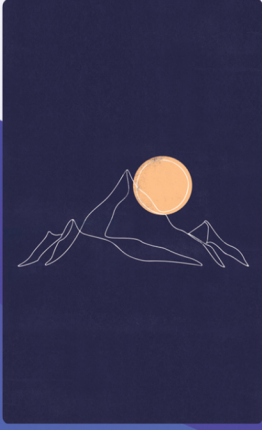
Kaynakları arkadaşlarınızla paylaşın ya da çalışma grubu kurun.

Sürekli yeni içerikler ekleniyor.

İzleyin. Okuyun. Dinleyin.

Kurslar, ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler ve izlemeniz, okumanız ve dinlemeniz için daha fazlasını içeren zengin bir kütüphaneyi keşfedin.

En Önemli Konularda Büyüyün

Bu konuları keşfedin: aile dinamikleri, sağlıklı ilişkiler, eşinizi bulmak, pornografiden özgürlük, imanınızı bina etmek, Tanrı'dan işitmek, iş dünyasında önderlik ve daha fazlası!

Gelişim Yolculuğunuz

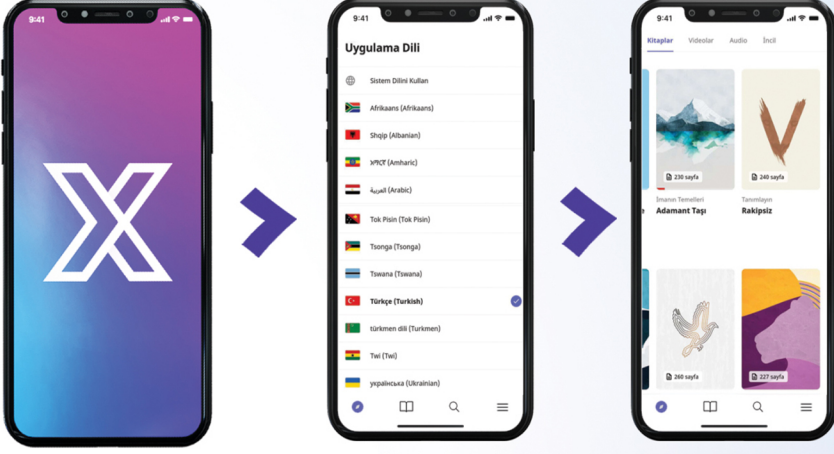
MessengerX bir sonraki adımınızı atmanıza yardımcı olmak için var; bu nedenle ilerlemenizi sürdürmenize yardımcı olacak güçlü araçlar içeren bir öğrenci yetiştirme yolculuğu tasarladık.

Seveceğiniz Harika Özellikler!

- Sözü yaymanıza ve hatta çalışma grubu kurmanıza yardımcı olan basit & kolay paylaşım araçları.
- Chromecast ve favori akıllı TV'lerinize AirPlay ile bağlantı.
- Tüm cihazlarınızda ilerlemenizi kaydedin. Hızlı erişim için kitaplığınıza favorilerinizi kaydedin.
- Çevrim dışı görüntülemek için cihazınıza indirin.
- Tam olarak aradığınızı bulmanız için güçlü arama & filtreleme.
- Sesli kitapların, sesli Kutsal Kitap'ın ardışık bölümlerini ve hatta tapınmaları kendi dilinizde otomatik olarak çalın!

MessengerX- 1-2-3 kadar kolay!

- 1 Apple Store ya da Google Play'den **MessengerX** uygulamasını indirin
- 2 Bir hesap oluşturun ve dilinizi değiştirin
- 3 Favori kaynaklarınızı tarayın, okuyun, izleyin, dinleyin, indirin ve paylaşın

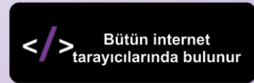
Öğrenci olarak Yetişin, Öğrenci Yetiştirin

MessengerX'in bir üyesi olarak dünyanın her yanındaki insanlara kaynaklar sağlama hizmetine yardım edeceksiniz.

Çünkü herkesin bilmeye hakkı var!

MessengerX.com

BABA'NIN VAADI

İnanmadığınız bir şeyle asla bereketlenmezsiniz.

İsa Mesih'e 1979 yılında Purdue Üniversitesi'ne giderken kaldığım yurttaki bir arkadaşım aracılığıyla iman ettim. Kendi yollarımdan tövbe edip İsa Mesih'i Rabbim olarak kabul ettikten sonra, Tanrı'nın Egemenliği'nde yeniden doğduğumu anladım. Kutsal Yazılar şöyle söyler, "İsa'nın Rab olduğunu ağızla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın. Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağızıyla açıklayarak kurtulur" (Romalılar 10:9–10).

Kurtulduğuma hiç kuşku yoktu. Yüreğim buna tanıklık ediyordu ve Kutsal Yazılar bunu doğruluyordu. Ancak, yeni yaşamımda bir şeyler eksikti ve aylarca bunun ne olduğu sorusuyla boğuştum. O'nun çocuğu olduğumu bilmeme rağmen Rab bana uzak görünüyordu. Kutsal Kitap'ı okurken bir sis içinde gibiydim; anlamakta zorlanıyordum ve gayretle okumama rağmen sadece kısıtlı bir miktar anlıyordum. Ayrıca olumsuz durumlar karşısında zaferli bir hayat sürme yeteneğim eksikti ve bir üniversite öğrencisi olarak akran

TANRI'YA YAKLAŞMAK

baskısının güçlü akıntısı karşısında çaresiz gibiydim.

Zaman geçtikçe, Rab'le benden çok daha yakın yürüyormuş görünen insanlarla tanışmaya başladım. O'nun hakkında güzel ve kişisel bir dille konuşuyorlardı. Şaşkındım. Benim yapmadığım neyi yapıyorlardı? Tanrı neden benim bulamadığım bu yakınlığı onlara vermişti? Rab'bin yolları hakkında benim erişemediğim bir güce ve anlayışa sahip görünüyorlardı. Sonra Kutsal Kitap'ımı çalıştıkça Rab ile henüz deneyim etmediğim başka bir karşılaşmanın var olduğunu anladım.

BABA'NIN VAADİ

Kutsal Yazılar'dan keşfettiğim şeye bakalım. İsa göğe alınmadan hemen önce şöyle okuyoruz:

Kendileriyle birlikteken onlara şu buyruğu vermişti: "Yeruşalim'den ayrılmayın, Baba'nın verdiği ve benden duyduğunuz sözün gerçekleşmesini bekleyin. Şöyle ki, Yahya suyla vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz." (Elçilerin İşleri 1:4-5)

İsa, kendisine iman edenlere "Baba'nın vaadi" gerçekleşene, yani kendi sözleriyle Kutsal Ruh'la vaftiz edilene kadar hiçbir yere gitmemelerini, vaaz etmemelerini, kilise başlatmamalarını ya da çağrılarını yerine getirmemelerini söyledi. İsa'nın bu ayette kullandığı *vaftiz* sözcüğü "batırmak, daldırmak; başından aşkırtmak" anlamına gelen Grekçe *baptizo* sözcüğünden ileri gelir. İsa, henüz sahip olmadıkları bir Kutsal Ruh'a batırılma işlemi olduğunu söylüyordu; O'nun dirilişine iman etmelerine, Rab olduğunu beyan etmelerine ve cennet yolundaki sadık izleyicileri olmalarına rağmen.

Gözüme ilk çarpan şeylerden biri Kutsal Ruh'un doluluğunu almanın bir öneri, seçenek ya da tavsiye olmadığıydı; zira bir *buyruktu!* Bir buyruk bizim yararımız, korunmamız ya da Egemenliğin iyiliği için verilir. O'nun buyruklarını kendimiz ve egemenlik uğruna hafife almamalıyız.

Almaları buyrulan Baba'nın bu vaadi İsa'nın göğe alınmasından sadece on gün sonra gerçekleşecekti. İlginç olan şey, İsa ölümden dirildikten sonra beş yüzden çok imanlıya göründü (1. Korintliler

BABA'NIN VAADI

15:6), ama onlardan ayrılmasından sonra Yukarı Oda'da yüz yirmi imanlı vardı. Beş yüzden çok imanlının Baba'nın vaadini beklemeye başladığına, ama zaman geçtikçe sabırsızlık, kuşku, inançsızlık ya da diğer nedenlerden ötürü büyük bir kısmının uzaklaştığına ve geriye ancak bu kadar imanlının kaldığına inanıyorum. Ne yazık ki, neredeyse her beş kişiden dördü İsa'nın buyruğuna uymadı.

Geride kalanlar uyum içindeydi; kendi gündemlerine ölüydüler. İsa'nın buyruğunu ne hafife aldılar ne de bahaneler ürettiler. Düşüncelerinin ne kadar sürerse sürsün beklemek olduğuna kesinlikle inanıyorum, çünkü Efendi beklemelerini söylemişti. Tanrı İsa'nın buyruğunu ciddiye alanları bir araya topladıktan sonra şöyle okuyoruz:

Pentikost Günü geldiğinde bütün imanlılar bir arada bulunuyordu. Ansızın gökten, güçlü bir rüzgârın esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu. Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu başka dillerle konuşmaya başladılar. (Elçilerin İşleri 2:1-4)

O gün, kökeni Yeni Antlaşma'ya dayanmayan, İsraililer'in önde gelen bayramlarından "Pentikost" idi. Tıpkı İsa'nın önceden bildirdiği gibi Kutsal Ruh'la *dolduklarına* ya da *vaftiz olduklarına* dikkat edin. Bu Baba'nın vaadiydi ve *başka dillerle* konuşmak bu olaya eşlik etti.

Günümüzde bazıları için *diller* ifadesi bilgisizlik yüzünden kafa karıştırıcı ya da gizemlidir. Kutsal Yazılar *dillerden* bahsettiğinde, anlamadığınız bir dilde konuşulduğunu ifade eder. Bu ifadeyi Kutsal Kitap konuşmasının dışında da kullanırız. Eğer yabancı birinin hangi dili konuştuğunu bilmek isterseniz ona ana dilini sorarsınız. Bu soruyu sorduğunuzda büyürken anne babasından ilk öğrendiği dilin ne olduğunu öğrenmek istiyorsunuz demektir.

Güçlü rüzgârın esişinin sesi Kutsal Ruh'un her zaman içinde yaşamayı arzuladığı tapınaklarına ilk girişinin belirtisiydi. Kutsal Yazılar O'nun rüzgâr olduğunu söylemez; bunun yerine rüzgâr O'nun girişinin tezahürüydü.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

AYKIRI YOLLAR

Bu noktada şu ilginç gözlemi belirtmemeye izin verin. Şeytan ve işbirlikçileri her zaman Tanrı'nın yollarına aykırı olan sapkın şeyler yaparlar. Kutsal Ruh ilk girişini yaptığında, bunu öyle bir biçimde yaparken gözden kaçırılmaz. İnsanlar Kutsal Ruh onları doldurduğunda O'nun tezahürünü *görür* ve *işitirler*. Bunu Elçilerin İşleri kitabının diğer yerlerinde görürüz. Ancak Kutsal Ruh ayrıldığında, bunu sessizce yapar. Delila'nın Şimşon'u yakalamak için gelen Filistliler'i haber verdiği anla ilgili Kutsal Kitap'ta şöyle okuyoruz:

Delila, "Şimşon, Filistliler geldi!" dedi. Şimşon uyandı ve, "Her zamanki gibi kalkıp silkinirim" diye düşündü. RAB'bin kendisinden ayrıldığını bilmiyordu. (Hakimler 16:20)

Şimşon RAB'bin ayrıldığını bilmiyordu, çünkü Tanrı'nın Ruhu her zaman sessizce ayrılır. Ne var ki, kötü ruhlar bir insanın içine sessizce girerler, ancak ayrılırken birçok kez bunu bir tür tezahür eşliğinde yaparlar (bunu Müjde metinleri boyunca görürsünüz).

VAAT HERKES İÇİN GEÇERLİDİR

Şimdi Pentikost Günü'ne geri dönelim. Dünyanın her ülkesinden gelmiş Yahudiler bayramı kutlamak için Yeruşalim'de bulunuyordu. Kent ahali rüzgârın esişini andıran sesi işittiğinde, kalabalıklar öğrencilerin bulunduğu yere geldiler. Bu ziyaretçiler eğitimsiz öğrencilerin Tanrı'nın harika işlerinin kendi dillerinde övüldüğünü işitince şaşkına döndüler. Şaşkınlık içinde birbirlerine "Bunun anlamı ne?" diye sordular.

Petrus onların şaşkınlığından yararlandı ve orada bulunan herkese İsa'yı vaaz etmek için ortaya çıktı. Mesajının sonlarına doğru şöyle söyledi:

Tanrı, İsa'yı ölümden diriltti ve biz hepimiz bunun tanıklarımız. O, Tanrı'nın sağına yüceltilmiş, vaat edilen Kutsal Ruh'u Baba'dan almış ve şimdi gördüğünüz ve işittiğiniz gibi, bu Ruh'u üzerimize dökmüştür. (Elçilerin İşleri 2:32-33)

Kutsal Ruh vaadinin *görebildikleri* ve *işitebildikleri* bir şey olduğunu söylediğine dikkat edin. İçinizden bunu söyleyin: "görmek ve işitmek." Gelecek ayetler için bunu hatırlamamız önemlidir.

BABA'NIN VAADI

Toplanan kalabalığın yüreğine hançer saplanmış gibi oldu ve ne yapmaları gerektiğini sordular. Petrus şöyle yanıtlar:

Petrus onlara şu karşılığı verdi: "Tövbe edin, her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun. Böylece günahlarınız bağışlanacak ve Kutsal Ruh armağanını alacaksınız. Bu vaat sizler, çocuklarınız, uzaktakilerin hepsi için, Tanrımız Rab'bin çağıracağı herkes için geçerlidir." (Elçilerin İşleri 2:38-39)

Gördükleri ve işittikleri bu vaadin uzaktakilerin hepsi için, Tanrımız Rab'bin çağıracağı herkes için geçerli olduğuna dikkat edin. Bu öğrencilerin Yukarı Oda'da deneyim ettikleri olay, siz ve ben dahil Rab'bi çağıran herkese vaat edilmiştir!

Bu noktada Yeni Antlaşma boyunca Kutsal Ruh'u alan her kişinin kaydı üzerinden birlikte kısaca geçmemizi istiyorum. Dört örnek daha var. İki şeyi not alın. Birincisi, biri hariç her kayıta İsa Mesih'i Rab olarak kabul etmekten ayrı bir deneyimdi. İkincisi, her durumda etraftaki tanıklar insanların Kutsal Ruh'un doluluğunu alışının dışsal bir tezahürünü *gördüler ve işittiler.*

SAMİRİYE

Filipus Samiriye'de bir kente gitti ve İsa'yı duyurdu. Kalabalıklar onu dinlemek için geldi. O kentte Tanrı müthiş işler yaptı ve "birçoklarının içinden kötü ruhlar yüksek sesle haykırarak çıktı; birçok felçli ve kötürüm iyileştirildi" (Elçilerin İşleri 8:7). Müjdeleme etkinliği son derece güçlüydü ve kentte büyük sevinç yaşandı. Şöyle okuyoruz:

Ama Tanrı'nın Egemenliği ve İsa Mesih adıyla ilgili Müjde'yi duyuran Filipus'un söylediklerine inandıkları zaman, erkekler de kadınlar da vaftiz oldular. Simun'un kendisi de inanıp vaftiz oldu. (Elçilerin İşleri 8:12-13)

Kent halkı İsa Mesih'in Müjdesi'ne iman ettiler ve su vaftizi oldular. Böylece Kutsal Yazılar'a göre Tanrı'nın Egemenliği'nde yeniden doğdular. Ancak okumaya devam ettiğimizde şunu görüyoruz:

Yeruşalim'deki elçiler, Samiriye halkının, Tanrı'nın sözünü benimsediğini duyunca Petrus'la Yuhanna'yı onlara

TANRI'YA YAKLAŞMAK

gönderdiler. Petrus'la Yuhanna oraya varınca, Samiriyeli imanlıların Kutsal Ruh'u almaları için dua ettiler. Çünkü Ruh daha hiçbirinin üzerine inmemiştir. Rab İsa'nın adıyla vaftiz olmuşlardı, o kadar. (Elçilerin İşleri 8:14-16)

Tanrı'nın Egemenliği'nde hâlihazırda yeniden doğmuş oldukları "Rab İsa'nın adıyla vaftiz olmuşlardı" ifadesiyle bir kez daha tasdik edilir. Karanlığın egemenliğinden kurtulmuş olduklarına ve artık Tanrı'nın ailesinde olduklarına hiç kuşku yoktur. Ancak, yeniden doğmuş imanlılar olmalarına rağmen, hâlâ Kutsal Ruh'la vaftiz olmamışlardı.

Onların nasıl kurtulduklarını soruyor olabilirsiniz, çünkü Kutsal Yazılar açıkça şöyle der, "Kutsal Ruh'un aracılığı olmaksızın da kimse, 'İsa Rab'dir' diyemez" (1. Korintliler 12:3). Bu doğrudur, Kutsal Ruh'un etkisi olmaksızın İsa'nın Rab olduğunu itiraf edemeyiz, ancak bu Kutsal Ruh'la dolmaktan tamamen farklı bir durumdur. İman anında Kutsal Ruh bizi kutsar, mühürler ve içimizde konut kurar (bkz. 1. Petrus 1:2; Efesliler 1:13; Romalılar 8:9–11), ama İsa'nın adıyla Baba'dan dileyene kadar O'nun varlığıyla dolmayız. Çünkü Kutsal Yazılar şöyle söyler:

Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba'nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi? (Luka 11:13)

"Gökteki Baba" sözlerinden bu vadin sadece O'nun çocuklarına verildiğini anlamaktayız. Bu bağlamda, İsa daha sonra dünyanın Gerçeğin Ruhunu "kabul edemeyeceğini" söyler (Yuhanna 14:17). İsa'nın sözlerinden bunun Tanrı'nın Egemenliği'ndeki yeniden doğuştan ayrı bir deneyim olduğunu görüyoruz.

Samiriye halkıyla devam edelim:

Petrus'la Yuhanna onların üzerine ellerini koyunca, onlar da Kutsal Ruh'u aldılar. Elçilerin bu el koyma hareketiyle Kutsal Ruh'un verildiğini gören Simun onlara para teklif ederek, "Bana da bu yetkiyi verin, kimin üzerine ellerimi koysam Kutsal Ruh'u alsın" dedi. (Elçilerin İşleri 8:17-19)

BABA'NIN VAADI

Bu imanlılar zaten kurtulduktan sonra Kutsal Ruh'u aldılar. Bu kişilerin özellikle dillerle konuştukları söylenmiyor; ancak Simun neden elçilere para teklif etsin? Kutsal Yazılar'da Simun'un Kutsal Ruh'un verildiğini *gördüğü* söyleniyor. Bariz bir tezahür vardı ve bu tezahür bilinmeyen dillerle konuşulmasından başka bir şey olamazdı, çünkü Yeni Antlaşma'da kaydedilen diğer tüm Ruh'la dolma deneyimleriyle uyumludur.

Samiriye'de olanlarla ilgili Kutsal Yazılar'ı ele aldığımızda, ilk olarak Tanrı'nın Ruhunun doluluğunu almanın imandan ayrı bir deneyim olduğunu ve ikinci olarak izleyicilerin dışsal bir tezahür *gördüğünü* anlıyoruz.

EFES

Elçi Pavlus ve takımı Efes'e geldi ve orada bazı öğrencileri buldu. Onlara sorduğu ilk soru şuydu:

İman ettiğiniz zaman Kutsal Ruh'u aldınız mı?
(Elçilerin İşleri 19:2)

Bizim de yeni iman etmiş olanlara soracağımız ilk soru bu olmalıdır. İnsanların neden Rab'be yakın olmadan ve İsa'nın tanıkları olmak için güçlenmeden bir saat bile geçirmelerini isteyelim (bkz. Elçilerin İşleri 1:8)?

Bu öğrenciler Kutsal Ruh'u işitmemişti ve sadece Vaftizci Yahya tarafından suda vaftiz edilmişlerdi. Bu nedenle Pavlus ve takımı onlara İsa Mesih aracılığıyla gelen kurtuluşu açıkladılar. Okumaya devam edelim:

Onlar bunu duyunca, Rab İsa'nın adıyla vaftiz oldular. (Elçilerin İşleri 19:5)

Kutsal Yazılar'a göre artık kesin olarak Tanrı'nın Egemenliği'nde yeniden doğdular, çünkü İsa'nın Rab olduğunu ikrar ettiler ve O'nun adıyla su vaftizi oldular. Sonraki ayette şunu okuyoruz:

Pavlus ellerini onların üzerine koyunca Kutsal Ruh üzerlerine indi ve bilmedikleri dillerle konuşup peygamberlik etmeye başladılar. (Elçilerin İşleri 19:6)

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Bir kez daha Tanrı'nın Ruh'uyla doldukları an dillerle konuşup peygamberlik etmeye başladılar ve orada bulunanlar Baba'nın vadinin tezahürünü görüp işitebildiler.

Peygamberlik etmek "tanrısal esin aracılığıyla konuşmak" anlamına gelir. Petrus Pentikost Günü'nde binlerce insanı Tanrı'nın Egemenliği'ne getiren muhteşem vaazi verdiğiğinde peygamberlik etti. Herhangi bir ön hazırlık ya da çalışma olmadan Tanrı'nın Sözü'nü ilan etti; tanrısal esin alarak konuştu. Efes'teki bu adamlar Kutsal Ruh'la dolmadan önce Tanrı'nın yolları hakkında az bir anlayışa sahiptiler, ancak Kutsal Ruh'la dolduktan sonra şimdi esin aracılığıyla konuşuyorlar.

Tanrı'nın Ruh'uyla dolan her insana aynı şey olur. Öğretmen içimizde yaşamaya gelir ve Tanrı'ya ait konular netleşir. Ruh'la vaftiz olmadan önce, Söz ve Tanrı'nın yolları benim için bulanıktı. Ancak sonra işler değişti; Kutsal Kitap kişisel olarak bana açıldı. Kutsal Ruh olmadan uzun zaman imanlı olarak yaşadıkdan sonra Kutsal Ruh'la dolunca şöyle tanıklık eden kişilerle karşılaştım, "Çok fazla sorum vardı, ama şimdi hepsi cevaplandı" ve ayrıca "Kutsal Kitap benim için son derece anlaşılır hale geldi."

Aynı şekilde yeniden doğmuş, ancak Kutsal Ruh'la dolu olmayan gayretli Kutsal Kitap öğrencilerinin Ruh'la dolu imanlıların Kutsal Kitap bilgisi hakkındaki yorumlarını duydum. Üç kat daha fazla çalışabilirler, ancak yine de Ruh'la dolu imanlıların anlayışının gerisinde kalırlar. Bu yorumları duyduğumda sadece şöyle karşılık veririm, "Bu basit, Ruh'la dolu olmayan Kutsal Ruh'un sağladığı tam aydınlanmaya sahip değildir." Ama sahip olabilirler, çünkü Ruh'la dolmak İsa'nın adını çağıran herkese Tanrı'nın vaadidir! Tanrı bize karşı çok iyidir!

O halde bir kez daha, Samiriye'de olduğu gibi Efes'teki imanlıların Tanrı'nın Ruh'uyla dolması imandan ayrı bir deneyimdi ve dışsal bir tezahür *görüldü*.

ELÇİ PAVLUS

Elçilerin İşleri 9. bölümde Pavlus olarak tanıdığımız Saul imanlılara zulmetmek niyetiyle Şam'a doğru yol alıyordu. Yaklaştığı sırada gökten gelen kör edici bir ışık gördü ve Rab'bin sesini işitti:

Yere yıkılan Saul, bir sesin kendisine, "Saul, Saul, neden bana zulmediyorsun?" dediğini işitti. Saul, "Ey Efendim, sen kimsin?"

BABA'NIN VAADI

dedi. "Ben senin zulmettiğın İsa'yım" diye yanıt geldi. "Haydi kalk ve kente gir, ne yapman gerektiği sana bildirilecek."
(Elçilerin İşleri 9:4-6)

Tam bu anda Saul'un yeniden doğduğuna inanıyorum. Bunun için iki nedenim var. İlk olarak, Rab "Ben... İsa'yım" dedikten sonra, Saul O'nun "Efendi" olduğunu ilan etmiş durumdaydı. İkinci olarak Saul üç gün boyunca oruç tutup dua etti. Sonra Hananya onun yanına gelip açıkça şöyle dedi:

Saul kardeş, sen buraya gelirken yolda sana görünen Rab, yani İsa, gözlerin açılın ve Kutsal Ruh'la dolarsın diye beni yolladı.
(Elçilerin İşleri 9:17)

Kardeş sözcüğüne dikkat edin. İsa Mesih'e iman etmişti, O'nu Efendi olarak kabul etmişti ve üç gündür dua ediyordu. Böylece hâlihazırda yeniden doğduktan sonra, Hananya Kutsal Ruh'la dolması için Saul için dua etti.

Burada Saul'un dillerle konuştuğunu söylemez. Ancak 1. Korintliler Mektubu'nda açık bir ifadeyle "Dillerle hepinizden çok konuştuğum için Tanrı'ya şükrediyorum" demektedir (1. Korintliler 14:18). Dillerle konuşmaya ne zaman başladı? Hananya ellerini onun üzerine koyup dua ettiği zaman (Elçilerin İşleri 9:17).

KORNELİUS VE EV HALKI

Kornelius adında Romalı bir yüzbaşı vardı. O, ev halkı ve evinde toplanan arkadaşları öteki uluslardan iman ederek yeniden doğan ilk insanlardı. Kornelius sık sık oruç tutar ve dua ederdi ve bir gün bir melek ona görünüp Petrus'u çağırmasını söyledi.

Petrus birkaç gün sonra geldiğinde, Kornelius tüm sevdiklerini toplamıştı ve hepsi Petrus'un vereceği mesajı dinlemeye hazırды. Petrus İsa'yı vaaz etmeye başladı ve henüz sözlerini bitirmeden şu olayları okuyoruz:

Petrus daha bu sözleri söylerken Kutsal Ruh, konuşmayı dinleyen herkesin üzerine indi. Petrus'la birlikte gelen Yahudi imanlılar, Kutsal Ruh armağanının öteki uluslardan olanların

TANRI'YA YAKLAŞMAK

da üzerine dökülmesini şaşkınlıkla karşıladılar. Çünkü onların, bilmedikleri dillerle konuşup Tanrı'yı yücelttiklerini duyuyorlardı. (Elçilerin İşleri 10:44-46)

Yahudiler'in dini ve hatta sosyal meselelerde öteki uluslardan insanlarla hiçbir ilişkisi yoktu. Bu uluslar vaade dayanan antlaşmalara yabancı, dünyada umutsuz ve tanrısızdılar (bkz. Efesliler 2:12). Bu yüzden burada olan olaylar Petrus'la birlikte gelen Yahudiler'i şaşkına uğrattı. Yahudi olmayan bu kişilerin de kurtuluşa erişip Kutsal Ruh'u almalarına hayret ettiler.

Kutsal Kitap'ta insanların esasen aynı anda hem kurtulduğu hem de Kutsal Ruh'la dolduğu tek örnek budur. Kornelius ve sevdiklerinin kurtulabileceğine inanmayan Yahudiler'in onların İsa'yı ya da Kutsal Ruh'u almaları için dua etmeyeceklerini bildiğinden Tanrı'nın böyle yaptığına inanıyorum ve buna karşı çıkabileceğinizi anlıyorum. Bir düşünün, yeniden doğan birinde ani ve mucizevi bir dışsal kanıt görülmez. Bu nedenle bu kişiler Petrus vaaz ederken Söz'e iman edip İsa'yı Rab olarak kabul etselerdi, dışsal kanıt olmadığı için Yahudiler öteki uluslardan gelen insanların kurtulmasının mümkün olduğuna asla inanmazdı.

Ancak Kutsal Ruh'la dolduktan sonra tıpkı Yahudilerde olduğu gibi dillerle konuştukları zaman, Tanrı'nın öteki uluslardan insanlara da kurtuluş sağladığını inkâr edemediler.

Bu olay bir kimsenin Kutsal Ruh'un doluluğuna kavuşmasının dışsal tezahürünün dillerle konuşmak olduğunu kuşkuyla yer bırakmayacak biçimde gösterir. Bir başka çeviride şöyle geçer, "Kutsal Ruh'un armağanı öteki uluslardan olanların da üzerine dökülmüştü. Ve buna hiçbir kuşku yoktu, çünkü bilmedikleri dillerle konuşup Tanrı'yı yücelttiklerini duyuyorlardı" (Elçilerin İşleri 10:45-46). Nasıl anladılar? "Çünkü... duyuyorlardı." Baba'nın vaadini gördüler ve duyular!

DİLLER SONA ERECEK

Şimdi şöyle soruyor olabilirsiniz: Evet, bütün bunlar ilk öğrenciler için geçerlidir, ama Kutsal Kitap'ta yetkin olan geldiğinde dillerin son bulacağı söyleniyor mu? Evet, söyleniyor. Ancak yetkin olan geldi mi? Bazıları şöyle diyebilir, "Evet, yetkin olan Kutsal Kitap'tı ve şimdi

BABA'NIN VAADI

ona sahip olduğumuza göre dillere ihtiyacımız yok.” Peki, bu yorumun doğru olup olmadığına bakmak için Kutsal Yazılar’a bakalım. Pavlus şöyle yazar:

Sevgi asla son bulmaz. Ama peygamberlikler ortadan kalkacak, diller sona erecek, bilgi ortadan kalkacaktır. Çünkü bilgimiz de peygamberliğimiz de sınırlıdır. Ne var ki, yetkin olan geldiğinde sınırlı olan ortadan kalkacaktır. (1. Korintliler 13:8-10)

İlk olarak, yetkin olan geldiğinde sadece dillerin değil, bilginin de (vahyedilmiş bilgiler) ortadan kalkacağı söyleniyor. Bu durum kesinlikle henüz olmamıştır. O halde “yetkin olanın geldiği” zamanı kesin olarak teşhis etmek için okumaya devam edelim:

Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman bilindiğim gibi tam bileceğim. (1. Korintliler 13:12)

İki kez “ama o zaman” ifadesini kullandığına dikkat edin. Burada sözü edilen yetkin olanın geleceği zamandır. O zamanı iki şey tanımlar. Birincisi Rab’le yüz yüze görüşeceğiz. Şu anda O’nunla yüz yüze görüşüyor musunuz? Diriliş bedenini, alev alev yanan gözlerini, ak yapağı gibi beyaz saçlarını, güneş gibi parlayan yüzünü görüyor musunuz? İkinci gösterge “Bilindiğim gibi bileceğim.” O’nun sizi bildiği gibi biliyor musunuz? Bu soruların cevabı elbette hayırdır! Yüceltilmiş bedenlerimizde Rab’le birlikte olacağımız zamandan söz ediyor. Yetkin olanın geleceği zaman işte o zamandır.

Yetkin olan henüz gelmediğine göre, diller de kesinlikle sona ermemiştir. Gelecek bölümlerde dillerin başlıca nedenlerinden birinin bu dünyada Tanrı’yla daha büyük bir yakınlık kurmak olduğunu göstereceğim!

HEPSİ BİLMEDİĞİ DİLLERİ KONUŞABİLİR Mİ?

Bir başkası şöyle sorabilir, “Dillere inanıyorum, ama her imanlı bunu alamaz, çünkü Kutsal Yazılar’da bile ‘Hepsi bilmediği dilleri konuşabilir mi?’ diye sorar ve bunun cevabı hayırdır.” Bu da yine Pavlus’un sözlerinin büyük bir yanlış anlaşılmasıdır. Birçoklarını

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Tanrı'nın vaadinden uzak tutan bu soruyu çözmek için öncelikle Yeni Antlaşma'da dillerin dört farklı kategoriye ayrıldığını anlamalıyız. İkisi topluluk hizmeti için ve diğer ikisi Tanrı'yla kişisel paydaşlık içindir. Şu soruya yeterli bir cevap vermek için her birini kısaca gözden geçirelim: *Tanrı'nın isteği bütün çocuklarının dillerle konuşması mıdır?*

İMANSIZLAR İÇİN BELİRTİ OLAN DİLLER

Birinci diller kategorisi *topluluk* hizmeti içindir. Topluluk ifadesiyle bir başkasına ya da bir grup insana hizmet etmekten bahsediyorum. Pavlus şöyle yazar:

Görülüyor ki, bilinmeyen diller imanlılar için değil, imansızlar için bir belirtidir. (1. Korintliler 14:22)

Bu diller kategorisi, Kutsal Ruh bize daha önce öğrenmediğimiz ya da konuşma yeteneğimizin olmadığı başka bir dünyasal dili konuşma kabiliyeti verdiğinde görülür. Tanrı'nın Ruhu'nun dileğine göre verilir; biz kendimiz konuşmaya karar veremeyiz ve çoğu zaman ne zaman bu dillerde konuştuğumuzu bile fark etmeyiz. Sadece bilinmeyen bir dilde konuştuğumuzun farkındayızdır, bu dünyada bilinen bir dili konuştuğumuzu bilmeyiz.

Size bir örnek vereyim. Geçenlerde Kolorado'daki büyük bir kilisede vaaz veriyordum. Kadro üyelerimden biri toplantıda arka sıralardan birinde oturuyordu. Kendisi duacı bir kız kardestir ve ben vaaz verdiğim sırada Rab'bin benim için dua etmesini istediğini hissetti. Böylece tüm vaaz boyunca bilinmeyen dillerle (birazdan geleceğim) sessizce dua etti. Vaazın ardından önündeki sırada oturan beyefendi ona dönüp şöyle dedi, "Çok akıcı Fransızca konuşuyorsunuz, aslında aksanız mükemmel."

Bunun üzerine adama Fransızca bilmediğini söyledi.

Adam şaşkınlık içinde şöyle dedi, "Ben Fransızca öğretmeniyim ve tüm bu zaman boyunca vaiz için mükemmel bir Fransızca'yla dua ettin ve dualarında Kutsal Yazılar'dan alıntı yapıyordun ve bir ayeti alıntıladıktan hemen sonra vaiz Kutsal Kitap'ımızda senin dua ettiğin o ayeti açmamızı söylüyordu!"

BABA'NIN VAADI

Adamın son derece etkilendiğini ve kız kardeşin çok heyecanlandığını söylemeye gerek yok. Bu olay o adam için vaaz ettiklerimin gerçekten Tanrı Sözü olduğunu gösteren bir belirti oldu.

Bu diller Pentikost Günü'nde öğrencilerde görüldü. Kutsal Yazılar şöyle yazar:

O sırada Yeruslaim'de, dünyanın her ülkesinden gelmiş dindar Yahudiler bulunuyordu. Sesin duyulması üzerine büyük bir kalabalık toplandı. Herkes kendi dilinin konuşulduğunu duyunca şaşakaldı. Hayret ve şaşkınlık içinde, "Bakın, bu konuşanların hepsi Celileli değil mi?" diye sordular. "Nasıl oluyor da her birimiz kendi ana dilini işitiyor?..."

Ama her birimiz Tanrı'nın büyük işlerinin kendi dilimizde konuşulduğunu işitiyoruz."

(Elçilerin İşleri 2:5-11)

Bir kez daha belirtirsek, bu diller kategorisi imansızlar için bir belirtidir. Bu ayetlerdeki dünya ülkelerinden gelen eğitilmiş kişiler için olduğu gibi yukarıdaki hikâyedeki Fransızca öğretmeni için de bir belirtiydi. Bu belirti dikkatlerini çekti ve Tanrı'nın Sözü'ne yüreklerini açtılar.

İmanlıların hiç öğrenmedikleri yabancı dillerle insanlara Tanrı Sözü'nü söylediği birçok örnek işittim ve bunlar Tanrı'nın sevgi mesajını doğrulayan bir belirtidir. Her durumda bu harika belirtinin sonucunda muazzam bir hizmet olmaktadır.

ÇEVİRİ İÇİN VERİLEN DİLLER

İkinci diller kategorisi de topluluk içindeki hizmet içindir. Bu diller göksel dillerdir; yeryüzünde konuşulan diller değildirler. Tanımlayacağım diğer kategoriler için de aynı şey geçerlidir.

Belki gökte birden fazla dil ya da lehçe olduğu gerçeğini sorguluyor olabilirsiniz. Şu olasılığı düşünün: Vahiy kitabında gökte İsa'nın galip gelen herkese "beyaz bir taş ve bu taşın üzerinde yazılı olan yeni bir ad, alandan başka kimsenin bilmediği bir ad vereceği" yazılıdır (Vahiy 2:17). Ayrıca İsa'nın kendisi için "gözleri alev alev yanan ateş gibidir. Başında çok sayıda taş var. Üzerinde kendisinden başka kimsenin

TANRI'YA YAKLAŞMAK

bilmediği bir ad yazılıdır” denmektedir (Vahiy 19:12). O halde eğer kimse bu adları bilmiyorsa, bunun nedeni gökte farklı diller olması olabilir.

Bu diller Birinci Korintliler Mektubu'nun 12 bölümünde listelenen Kutsal Ruh'un dokuz armağanından biridir. Şöyle okuyoruz:

... birine çeşitli dillerle konuşma, bir başkasına da bu dilleri çevirme armağanı veriliyor. (1. Korintliler 12:10)

Bu dillerin çevirisi olması gerektiğine dikkat edin. Neden? Çünkü bunlar doğal dünyada bilinmeyen göksel dillerdir.

Singapur'daki bir toplantıyı hatırlıyorum. Ülkedeki en büyük kiliselerden birinde hizmet etmem istenmişti ve oraya ilk seyahatimdi. Vaaz için platforma çıkmamdan önce, güzel ilahiler söylediğimiz tapınma zamanının ardından topluluk sessizleşti. Aniden bir adam yüksek sesle göksel bir dil konuşmaya başladı. Mikrofonu olmamasına rağmen ses gayet yüksek ve netti. Geniş oditoryumun balkon kısmında bir yerdedi, ancak herkes adamın sesindeki netliği ve yetkiyi duyabiliyordu. Sanki gök, adamın sesini yükseltiyordu.

Adam konuşurken iç adamım sevinçten zıplıyor, dış adamım ise hürmetle duruyordu. Bu kutsal atmosferde kollarımdaki ve bacaklarımdaki bütün tüylerimin diken diken olduğunu hissettim ve kalbim hızla atıyordu. Konuşmasını bitirdikten sonra, çevirisi geldi ve o dil aracılığıyla verilen Rab'in Sözü ve çevirisi o akşam paylaşmak üzere olduğum mesajla tam olarak örtüşüyordu. Hayrete düştüm. Tanrı sadece bana değil, ama tüm topluluğa o akşam paylaşacağım mesajın O'nun tarafından verildiğini doğruluyordu.

Bu diller çevrildiği zaman peygamberliğe benzer. Bu yüzden Pavlus şöyle der, “Diller inanlılar topluluğunun gelişmesi için çevrilmedikçe peygamberlikte bulunan, dillerle konuşandan üstündür” (1. Korintliler 14:5). Bir kez daha, bu ayetle dillerin kilise topluluğuna hizmet için verildiğini görebilirsiniz ve Pavlus “Hepsi bilmediği dilleri konuşabilir mi?” diye sorduğunda bu diller kategorisini kastediyordu. Bu nedenle şimdi bu ayeti bağlamında okuyalım:

Tanrı kilisede ilkin elçileri, ikinci olarak peygamberleri, üçüncü olarak öğretmenleri, sonra mucize yapanları, hastaları iyileş-

BABA'NIN VAADI

tirme armağanlarına sahip olanları, başkalarına yardım edenleri, yönetme yeteneği olanları ve çeşitli dillerle konuşanları atadı. Hepsi elçi mi? Hepsi peygamber mi? Hepsi öğretmen mi? Hepsi mucize yapar mı? Hepsinin hastaları iyileştirme armağanları var mı? Hepsi bilmediği dilleri konuşabilir mi? Hepsi bu dilleri çevirebilir mi? (1. Korintliler 12:28-30)

Pavlus'un Tanrı'nın kiliseye yerleştirdiği hizmet armağanları hakkında konuştuğunu fark ediyor musunuz? Elbette tüm elçiler, peygamberler, öğretmenler ya da pastörler mucize yapma ve iyileştirme armağanına sahip olmadığı gibi hepsi dillerle konuşma ya da göksel dilleri çevirme armağanına da sahip değillerdir. Neden? Bunun cevabı aşağıdaki ayetlerde:

Görülüyor ki, bilinmeyen diller imanlılar için değil, imansızlar için bir belirtidir... Şimdi bütün inanlılar topluluğu bir araya gelip hep birlikte bilmedikleri dillerle konuşurlarken yeni katılanlar ya da iman etmeyenler içeri girerse, "Siz çıldırmışsınız!" demezler mi? (1. Korintliler 14:22-23)

Soruyu cevaplamadan önce, bu ayetlerde topluluk hizmetinde kullanılan iki ayrı kategoriye ait dillerin farkının açıkça görüldüğünü belirteyim. İlk olarak dillerin imansızlar için bir belirti olduğunu yazar. Bu asla öğrenmediğimiz dünyasal dilleri konuşmaktır. Bu dilleri bilen bir imansız Rab'bin mucizevi müdahalesi olmaksızın bu sözleri söyleyebilmemizin mümkün olmadığını anlar. Böylece imansızlar için bir belirti olur.

Pavlus, daha sonra bütün inanlılar topluluğunun bir araya gelip aynı anda dillerle konuştuğundan söz eder. Bu açıkça göksel dillerdir. Böyle söylememin nedeni Pentikost Günü'nde tüm öğrencilerin Tanrı'nın harika işlerini farklı dünyasal dillerle konuşmasıydı. Diller çevrilmek zorunda değildi, çünkü imansızlar ne söylediklerini anlıyorlardı. Bu ayette kiliseye çevirisi gerekli olan göksel dillerle konuşmaktan bahsediyor. Eğer çevrilmezse, kimse anlamayacaktır. Gördüğümüz gibi, herkesin dillerle konuşmasına gerek yoktur, aksi takdirde yeni katılanlar ya da iman etmeyenler çıldırdığımızı düşüneceklerdir.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

O halde birçoklarının yanlış anladığı “Hepsi bilmediği dilleri konuşabilir mi?” sorusunun cevabı basittir. Tanrı kiliseye yerleştirdiği hizmet armağanları konusunda seçicidir, çünkü herkesin bu armağanı kullanması gerekmez. Ama O ayırım yapmaz ve tekrar ediyorum, kişisel iman yolculuğumuzda her birimize verdikleri konusunda seçici değildir. Sonraki iki kategori Tanrı'yla kişisel ilişkimizle ilgili diller armağanını içermektedir.

KİŞİSEL DUA İÇİN DİLLER

Sonraki iki diller kategorisi kişisel dua içindir ve Baba'nın iman eden her imanlıya sağlayışıdır. Aşağıdaki ayetlerde bu dillerden söz edildiğini görebilirsiniz:

Bilmediğim dille dua edersem ruhum dua eder, ama zihnimin buna katkısı olmaz. Öyleyse ne yapmalıyım? Ruhumla da zihnimle de dua edeceğim. Ruhumla da zihnimle de ilahi söyleyeceğim. (1. Korintliler 14:14-15)

Pavlus'un bu dilleri kiliseye hizmet eden diller olarak değil, özellikle dua olarak tanımladığına dikkat edin. Ayrıca aynı bölümde şöyle söylenir, “Bilmediği dilde konuşan, insanlarla değil, Tanrı'yla konuşur” (1. Korintliler 14:2). Topluluk hizmeti dillerinden biriyle konuştuğumuzda, imansızlara (belirti için diller) ya da kiliseye (çevirisiz olan diller) konuşuyoruz; ama dillerle dua ettiğimizde insanlarla değil, Tanrı'yla konuşuruz. Farkı görüyor musunuz?

Yukarıdaki ayette Pavlus, dua etmenin iki yolu olduğundan bahseder. Birinci zihnimizle dua etmektir ki, bu benim için İngilizce dilinde olacaktır. Diğer dua etme yolu ise dillerle dua etmektir ki, bu durumda Kutsal Ruh'un yönlendirmesiyle ruhum dua etmektedir. Aynı şey tapınma ilahileri söylerken de geçerlidir, “Ruhumla söyleyeceğim ve aynı zaman zihnimle de söyleyeceğim.” Yahuda şu sözlerle kişisel olarak dillerle dua etmeyi tanımlar:

Ama siz, sevgili kardeşlerim, kendinizi tümünden kutsal olan imanınızın temeli üzerinde geliştirin. Kutsal Ruh'un yönetiminde dua edin. (Yahuda 1:20-21)

BABA'NIN VAADI

Dillerle dua ettiğimizde kendimizi geliştirdiğimize, ama topluluğa dillerle konuşup çevirisini yaptığımızda inanlılar topluluğunu geliştirdiğimize dikkat edin (1. Korintliler 14:5). Tanrı ikisini de istiyor ve ikisi de önemlidir. Sonraki bölümde bu diller kategorisini daha ayrıntılı olarak ele alacağım. Rabbimiz'le yakından yürümemiz için bunun hayati olduğunu keşfedeceksiniz. Bu diller kategorisine “Yakınlığın dili” adını veriyorum.

ARACILIK İÇİN DİLLER

Dillerin dört kategorisinin sonuncusu dua ile gedikte durduğumuz, yani ihtiyaçta olan bir başkası için yakardığımız aracılık hizmeti içindir:

Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz, ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilelerle bizim için aracılık eder. Yüreklere araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesinin ne olduğunu bilir. Çünkü Ruh, Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder.

(Romalılar 8:26-27)

Ne için dua edeceğimizi bilmediğimiz zamanlar vardır. Yeni Yaşam Yorum Çevirisi'nde “Ne için ve nasıl dua etmemiz gerektiğini bile bilmeyiz” diyerek bunu en iyi şekilde açıklar.

Sevdiklerimizin ya da ihtiyaç içinde olan diğerlerinin hayatlarında olan biten her şeyi bilmem, ama Tanrı'nın Ruhu bilir. Annem Florida'da oturuyor ve ben Colorado'da yaşıyorum. Tanrı'nın yardımına ihtiyaç duyduğu bir duruma düştüğünü, ama bunun farkında olmadığını ya da bana ulaşamadığını düşünün. Duaya ihtiyacı olduğu şöyle dursun, ne için dua edeceğimi nasıl bileceğim?

Bu ayetlerin benim için gerçek olduğunu ilk kez gördüğümde üniversitedeydim. Sadece iki yıldır imanlıydım, ama başkalarına İsa'yı anlatmak için çok tutkuluydum; bu nedenle kampüste erkek ve kız yurt öğrencilerini hedefleyen bir Kutsal Kitap çalışması başlattım. Çalışmaya katılanların sayısı yaklaşık altmışı buldu. Bir akşam Kutsal Ruh hakkında öğrettim. Sadece Kutsal Yazılar üzerinden gittim ve onlara Tanrı'nın isteğini gösterdim. Çalışmada yeniden doğduğunda Kutsal Ruh'la otomatik olarak dolduğunu ve dillerin sona erdiğini öğrenmiş bir kız vardı. Öğretmenlerinin Kutsal Yazılar'a iman

TANRI'YA YAKLAŞMAK

etmemesi ne kadar üzücü. Ancak o akşam Kutsal Kitap'ın bu konuda söylediklerini görünce inandı ve diğer birçoklarıyla birlikte anında Kutsal Ruh'la doldu.

Ertesi sabah erken bir saatte erkek yurdundan arkadaşlarımdan birinden gelen telefonla uyandım. Bir ziyaretçim olduğunu söyledi. Çabucak giyindim ve yurdumuzun bekleme salonuna inince kaldığı kız yurdu hemen karşı sokakta olan aynı genç kızı gördüm. Yüzü ışıltılı parlayarak şöyle dedi, "John, seni uyandırdığım için özür dilerim, ama bu sabah olanları sana anlatmak için bekleyemedim."

Kutsal Ruh tarafından saat beşte uyandırıldığını ve yüreğinde dua etmek için bir dürtü hissettiğini söyledi. Bir şeylerin ters gittiğini anladı, bu nedenle sessiz bir yer bulup dillerle dua etmeye başladı. Bir savaşta olduğunu fark ettikçe duanın giderek daha yoğunlaştığını söyledi. Bunun üzerine dua ederken kimin için aracılık ettiğini Rab'be sordu. Yüreğinde yaşlı bir adam için dua ettiğini ve adamın hayatının tehlikede olduğunu işitti. Bir saat kadar dua etti ve sonra yüreğine bir esenlik geldiğini hissetti.

Bundan dakikalar sonra imanlı olan oda arkadaşına acil bir telefon geldi. Oda arkadaşı telefonu açınca dedesinin o sabah saat beşte ciddi bir kalp krizi geçirdiğini ve mucizevi biçimde hayata döndüğünü öğrendi. Telefonda sadece dakikalar önce yüreğinde esenlik hissederek duayı durduğu zaman durumu stabilize olmuştu.

Işık saçıyordu. Tüm Hristiyan hayatı boyunca ona artık ihtiyaç duyulmadığı için bilinmeyen dillerin sona erdiği öğretilmişti. Sırf birileri Kutsal Yazılar'a inanmadığı için neler kaçırmıştı? Artık onu asla aksine ikna edemezsiniz. Dillerle dua etmenin günümüzde biz imanlılar için bir gereklilik olduğuna sonsuza dek ikna olmuştur.

Bunu sayısız defa gördüm. Aracılık için dillerle konuşmanın en belirgin örneklerinden birisi Avusturalya ofis müdürümüz Esther'in başına gelen bir olaydır. Bir hizmetkâr olmanın yanı sıra müthiş bir dua savaşçısıdır. Doksanlı yıllarda Kutsal Kitap okuluna gittiği dönemde bir sabah ev ödevini yaparken ellerini havaya kaldırdı ve "Rab, bugün dua edecek bir şeyim yok, bu nedenle eğer bana ihtiyacın olursa işte buradayım" dedi.

Birden bire dua etmek için muazzam bir yükün omuzlarına bindiğini söyledi. Oturma odasında diz çöktü ve ağzından yoğun bir

şekilde diller dökülmeye başladı. Ruhunda kirli bir zeminde diz çöküp ellerini sanki yeri temizliyormuş gibi dairesel hareket ettiren Çinli bir adam gördü. Dua ederken “Ayağa kalk! Ayağa kalk! Ayağa kalk!” diye haykırmak için dürtü hissetti. Bir süre dua ettikten sonra yüreğinde bir rahatlama hissetti ve ev işlerine geri döndü.

Yaklaşık beş ay sonra Çin’de müjdeciler olarak hizmet eden Yeni Zelandalı bir adam Kutsal Kitap okullarına geldi ve Çin’deki bir hapishanede bir diğer pastörle birlikte zulüm gören Çinli bir pastörün hikâyesini paylaştı. Diğer pastör bu Çinli pastöre baktı ve Tanrı’nın onu hapishaneden çıkaracağını söyledi. Yüreklerinde bu düşünceyle hapishanedeki günlük temizlik işlerine devam ettiler.

Bundan kısa süre sonra gardiyan bu pastör dışındaki tüm mahkûmları hücrelerine gönderdi. Şimdi odada tek başına yeri temizlerken birden “Ayağa kalk! Ayağa kalk! Ayağa kalk!” diyen bir ses işitti. İşittiği sesi itaat ederek ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Şaşırtıcı biçimde kapı kilitli değildi, bunun üzerine kapıyı açtı ve fark edilmeden güvenli hapishaneden dışarı çıktı. Dışarı çıktığında tam önünde bir taksi bekliyordu. Taksiye bindi ve oradan uzaklaştı.

Esther aylar önce dua ettiği olayın bu olabileceğini düşününce heyecana kapıldı. Bunun üzerine konuşmasını bitirdikten sonra müjdecinin (onunla daha önce hiç tanışmamıştı) yanına gitti ve bu olayın oturma odasında dua ettiği gün gerçekleştiğini dua günlüğünden keşfetti.

Ayrıca Kutsal Kitap okulu önderlerinden biri de Esther ve müjdecinin yanına geldi. O da aylar önce Kutsal Ruh’un ihtiyaçta olan biri için dua etmesi için ona yük verdiğini hatırlamıştı. Dillerle dua ederken o da canlı bir şekilde hapishanede bir Çinli adam görmüştü. Müjdeciler Çin’deki kilisesinin çektiği toplu fotoğrafı çıkardı ve Kutsal Kitap okulunun önderi dillerle dua ederken gördüğü adamı işaret etti. İşaret ettiği adamın hapishaneden çıkan pastör olduğunu söylemeye gerek yok!

Esther ve Kutsal Kitap okulu önderi daha sonra dua günlüklerindeki notları karşılaştırınca tam olarak aynı gün dua ettiklerini gördüler! Tanrı, o adamın kurtulmasında itaatle dua etmelerinin büyük rolü olduğunu ikisine de böylece göstermiş oldu.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

NASIL İNANACAĞIZ?

Ya Esther'e Kutsal Kitap'ın tamamlanmasıyla birlikte dillerin sona erdiği öğretilmiş olsaydı? Peki, ya dillerin herkes için geçerli olmadığı öğretilmiş olsaydı? Günümüzde kaç kişi Kutsal Kitap'ın öğrettikleri yerine insanların öğrettiklerine inandığı için bu bereketten mahrum kalıyor?

Hizmet yıllarım boyunca gözlediğim en büyük trajedilerden birisi birçok Hristiyanın Tanrı Sözü'nün deneyimlerini belirlemesine izin vermek yerine, kendi deneyimlerine göre Tanrı Sözü'nü yorumlamasıdır. Tanrı bizim deneyimlerimizle sınırlı değildir; O çok daha büyüktür!

Kutsal Ruh'la dolma arayışında, beni dillerle konuşmaktan caydırmaya çalışan birçok iyi niyetli Hristiyanla karşılaştım. İsa'ya Rabbim olarak iman ettikten birkaç ay sonra, imana yönlendirilmem için kullanılan broşürü basan kampüs hizmetinin önderler toplantısına götürüldüm. O gruba her zaman minnettar olacağım.

Ancak toplantıda beni büyük bir şok bekliyordu. Başkan, önderlerden sömestr için bir numaralı dua konularını paylaşmalarını istedi. Genç bir adam "B" not ortalaması için dua ettiğini söyledi. Bir başkası oda arkadaşının kurtuluşu için dua ediyordu. Sonra sıra bana geldiğinde sadece şöyle dedim, "Kutsal Kitap'ta olduğu gibi yeni diller konuştukları zaman olduğu gibi Kutsal Ruh'la dolmak istiyorum."

Bunları söyler söylemez, başkan çabucak ve sinirli bir tavırla şöyle dedi, "John, toplantının ardından bu konuyu konuşacağız."

Asla konuşmadık. Ancak, beni Rab'be yönlendiren yurt arkadaşım toplantıdan sonra beni kenara çekip "John, onlar yeni dillerle konuşulduğuna inanmıyorlar" dedi.

Yeni bir imanlı olarak ona şaşkınlıkla bakıp sordum, "Ne, Kutsal Kitap'ta olan bir şeye inanmıyorlar mı?"

Bu beni eskilere götürdü, çünkü eski mezhebimin öğretileri çoğunlukla Kutsal Yazılar'a değil, insan öğretilerine dayanıyordu. Aslında Kutsal Yazılar'ı okumak yerine, pastörümüzün bizim için yorumlamasına izin vermeye yönlendiriliyorduk. On dokuz yıl kiliseye katıldım ve gerçekte cehennem yolunda olmama rağmen, cennet yolunda olduğumu düşünüyordum. Böylece yurt arkadaşım aracılığıyla Tanrı'nın kurtuluş planını öğrendiğim zaman, anlasam

BABA'NIN VAADI

da anlamasam da her zaman Tanrı'nın Sözü'ne inanmaya karar verdim! RAB korkusu budur ve bilgeliğin temeli RAB korkusudur (bkz. Mezmurlar 111:10).

YA BEREKETLİ YA DA BİLGİSİZ

İyi bir haberim var: Tanrı'nın isteği O'nun Ruhü'yla dolmanız ve göksel dillerle dua etmenizdir! Eğer Tanrı'nın yüreğindeki çıığı duymak istiyorsanız, şöyledir:

Hepinizin dillerle konuşmasını isterim. (1. Korintliler 14:5)

Ama şöyle diyebilirsiniz, "Bunlar Pavlus'un Korintliler'e söylediği sözler."

Hayır, çünkü açıkça şöyle söyleniyor: "Öncelikle şunu bilin ki, Kutsal Yazılar'daki hiçbir peygamberlik sözü kimsenin özel yorumu değildir" (2. Petrus 1:20) ve "Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir" (2. Timoteos 3:16). Basit bir ifadeyle, bunlar sadece Pavlus'un Korintliler'e söylediği sözler değil, ayrıca Rab'bin bize söylediği sözlerdir, çünkü Tanrı'nın sözü "diri ve kalıcıdır" (1. Petrus 1:23). Tanrı, çocuklarına "Hepinizin dillerle konuşmasını isterim" diyor.

İnanmadığınız bir şeyle asla bereketlenmezsiniz. Yeniden söylemek istiyorum: Tanrı mantığımız, ihtiyacımız ya da duygularımızla değil, imanımızla çalışır. İsa'nın halka tekrar ve tekrar "İmanınıza göre olsun" dediğini görürsünüz. İman sadece Tanrı'nın yapacağını söylediği şeyi yapacağına inanmaktır. İman insanların hatalı inançlarını değil, Tanrı'nın sözünü duymakla gelir.

Bu nedenle deneyimler yerine, gerçeği vaaz etmemiz ve gerçeğe inanmamız çok önemlidir. Deneyimler gerçeğin harika biçimde tasdikidir, ama gerçeğin öğretmeni olmamalıdır. Öğretmenimiz Kutsal Ruh'tur ve O, asla Tanrı'nın yazılı Sözü'nün beyan ettiği şeye aykırı konuşmaz. Tanrı Sözü'ne iman ettiğimizde, görecek ve deneyim edeceğiz. Ancak birçokları bunun tersinden hareket eder; önce deneyim etmek, sonra iman etmek isterler. Bu bir kez daha İsa'nın Tomas'a söylediği sözü hatırlatır. Bir seçimimiz var: imanımızı ya başkalarının deneyimine ya da Tanrı'nın Sözü'ne dayandıracamız. Şöyle yazılıdır:

TANRI'YA YAKLAŞMAK

*Tanrı insan değil ki,
Yalan söylesin;
İnsan soyundan değil ki,
Düşüncesini değiştirsin.
O söyler de yapmaz mı?
Söz verir de yerine getirmez mi?
(Çölde Sayım 23:19)*

Sonuçta, Kutsal Ruh hepimize dillerle dua etmekle ilgili olarak “bu konuda bilgisiz kalmanızı istemem” demektedir (1. Korintliler 12:1). Daha sonra bu bölümde yazdıklarımız ve daha fazlası hakkında konuşur. Bütün bu konuları ele aldıktan sonra sonuç olarak açıkça şöyle söyler:

*Bunları önemsemeyenin kendisi de önemsenmesin.
(1. Korintliler 14:38)*

Diğer bir ifadeyle, Pavlus aracılığıyla bize şöyle seslenmektedir, “Dillerle dua etmek konusunda isteğimi size açıkladım. Eğer bilgisiz kalmayı seçerseniz ve bunu önemsemezseniz, o zaman bilgisiz kalacak, önemsenmeyecek ve sağlayışımı bereketlenmeyeceksiniz.” Pavlus’a bu ayeti yazması için esin verirken Tanrı’nın kederlendiğine eminim, çünkü yıllar sonra bu konuyu bir çekişme konusu yapacak insanları önceden görüyordu (ilk kilise döneminde bu konuda bir tartışma yoktu).

Bir kez daha, bilgisizliğimizde kalabileceğimizi, önemsenmeyeceğimizi üzülerek söyler, ama eğer böyle yaparsak bu konudaki son sözü şudur:

*Bilinmeyen dillerle konuşulmasına engel olmayın.
(1. Korintliler 14:39)*

İşte bir uyarı, eğer birinin dillere saldırdığını iştirseniz, Rab’be doğrudan karşı geldiğini bilin. Tanrı, son günlerde bazılarının ya bilgisizlikten ya da inatçılıktan ötürü dillerle konuşmanın sona erdiğini ya da Tanrı’dan olmadığını söyleyeceğini biliyordu.

Sonraki bölüme ilerlerken Tanrı’nın çocuklarına verdiği harika bereketi görmemiz ve Kutsal Ruh’un iman edenlere verdiği muhteşem yakınlık dilini keşfetmeniz için dua ediyorum.

BABA'NIN VAADI

(Not: Eğer henüz Kutsal Ruh'un doluluğunu almadıysanız, Ek B'yi açın; bunu almanız için sizi duaya yönlendirmek istiyorum.)

ÇALIŞMA SORULARI

1. Bu bölümün başında yazar, üniversite öğrencisiyken sahip olduğu iman hakkında konuşur. Yeni bir yaşama kavuştuğunu, ama Kutsal Yazılar'ı gayretle okumasına rağmen bir şeylerin eksik olduğunu hissettiğini belirtir. Kendi geçmişinizde ya da belki şimdiki hayatınızda bu durumla karşılaştınız mı?
2. Dillerle konuşmanın anlamını ele alan bu çalışmayı düşündüğünüzde, inançlarınız nasıl sorgulanıyor? Tanrı'nın Ruhu'yla dolmanızı ve göksel dillerle dua etmenizi istediği haberi sizi nasıl etkiliyor?
3. Bu kitabı bir nedenden ötürü okuyorsunuz—Tanrı'ya yaklaşmanın anlamını keşfetmek için bir deneyim ya da olay sizi teşvik etti. Şimdi çalıştığınız konu aracılığıyla size yaklaşmanın bir yolunu sağlamış olabilir mi? Kişisel ve aracılık duası için diller armağanını kullanmak Rab'le yürüyüşünüzdeki sonraki adım olabilir mi?

BÖLÜM 12

YAKINLIĞIN DİLİ

Tanrı'nın hikmeti ya da öğüdü derin sular gibidir ve doğal zihin için çoğu zaman bir gizemdir.

Bunu tekrar ve tekrar yazdım, ama varlığınızın özünde bir gerçeklik olduğundan emin olmak için tekrarlamaya devam edeceğim: *Tanrı sizinle yakın olmayı tutkuyla arzuluyor.* Paydaşlığınızı özlüyor. Sizinle sadece etkileşimde olmayı değil, ayrıca bu etkileşimin zengin ve verimli olmasını da arzuluyor.

TANRI'YLA O'NUN DÜZEYİNDE PAYDAŞLIK

Bu bereketli etkileşimin gerçekleşmesi için Tanrı, O'nun düzeyinde paydaşlık yapmamızın bir yolunu sağladı! Açıklamama izin verin. Kutsal Yazılar'da diyor ki:

Bilmediği dilde konuşan, insanlarla değil, Tanrı'yla konuşur.
(1. Korintliler 14:2)

Pavlus'un toplulukta konuşulan diller kategorilerine atıf yapmadığını biliyoruz, çünkü ikisi de işitenlerin aşına olmadığı dillerde

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Tanrı Sözü'nü diğer insanlara konuşmaktır. Bu ayette Pavlus Tanrı'ya dua ettiğimiz ya da O'nunla konuştuğumuz zamandan söz eder. Dillerle dua ettiğimizde, insanlarla değil, doğrudan Tanrı'ya konuşuruz. Pavlus ayrıca şöyle yazdı, "Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz" (Romalılar 8:26). Tanrı'yla konuşmanın önündeki iki engel şunlardır: çoğu zaman ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz; ya da ikinci olarak nasıl dua edeceğimizi bilmeyiz.

Bu durum en iyi aşağıdaki örnekte tasvir edilir. Eğer ABD başkanının ofisine girecek olsaydım, onunla onun sahip olduğu bilgi düzeyinde konuşabilir miydim? Cevap elbette hayırdır; onun benim anlayış düzeyime inmesi gerekirdi. Çünkü halka açıklanmayan bütün güvenlik konuları dahil olmak üzere ülke meseleleri hakkında benden çok daha fazlasını bilmektedir. Ülkeyle ilgili birçok planların ve projelerin yanı sıra gizli tutulması gereken şartları ve kodları bilir; zira bu sırlar yanlış ellere geçerse, ulusal güvenliğimiz tehdit edilebilir.

Buna benzer olarak, evrenin Kralı'nın ofisine, yani O'nun taht odasına girdiğimde, sadece kendi anlayışıma göre dua edersem, o zaman konuşmamız kısıtlı kalır! Rab'le O'nun düzeyinde konuşamam, çünkü O benden çok daha fazlasını bilir. Benimle konuşmasının tek yolu benim anlayış düzeyime inmesidir. Yukarıdaki örneğimizde olduğu gibi, yanlış ellere geçmemesi dahil çeşitli nedenlerle saklı tutulan evrenin gizemleri hakkında elbette benden çok daha fazla bilgisi var. Pavlus'un öğüdünde bunu açıkça görmekteyiz:

Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli biçimde söz ediyoruz. Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz için belirlediği bu bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi. (1. Korintliler 2:7-8)

Burada çarmıhın ve Rab İsa'nın dirilişinin bilgeliğinden ve ardından gelen yüceliklerden söz edilse de, Tanrı'nın bilgeliğinin yanlış ellere geçmesine izin vermediğinin sadece bir örneğidir. Ama başka örnekler de var (Bkz. Matta 7:6.) Kutsal Yazılar bize bir savaşta olduğumuzu ve düşmanımızın yönetimler, hükümler, bu karanlık dünyanın güçleri, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal orduları olduğunu açıklar (Efesliler 6:12). Doğal bir savaşta birlikte savaşanlar arasında gizli bir

YAKINLIĞIN DİLİ

İletişim olması gerekir. Aynı şey RAB'bin ordu Komutanı ile Egemenlik savaşçıları için de geçerlidir. Rab, egemenliğin zaferi ve bizim korunmamız için çocuklarına ne harika bir gizli iletişim sağlamıştır. Dillerle konuştuğumuzda düşmanın elinde Baba'dan ne dilediğimize dair hiçbir ipucu yoktur. Şeytani güçler bize ya da sevdiğimizimize saldırmak için bir plan yapabilirler, ama dillerle dua ettiğimizde, aniden cinlerin karşısına melekler baraj kurar. Bunun sonucunda, cinler henüz saldırıları başarılı olamadan korku içinde geri çekilirler.

BAŞLICA AMAÇ

Dillerle ettiğimiz dualar kritik bilgilerin sadece düşmanın eline geçmesini önlemek değildir. Başlıca amacı yakınlıktır. Eşim ve ben uzun zamandır birlikteyiz ve birbirimize o kadar yakınız ki, bize özgü bir iletişim geliştirdik. Bir oda dolusu insanın ortasında bana başka hiç kimsenin anlayamayacağı şeyler söyleyebilir. Bir yakınlık dili geliştirdik. Bu sadece karı kocalar arasında değil, yakın ilişkiye sahip herkeste olur. Ömürleri boyunca arkadaş olanlar, yıllarca birlikte çalışmış olanlar, birlikte savaşa gitmiş olanlar vs. arasında olabilir. Sözün özü, sadece onlara özgü olarak oluşan bir dostluk dili vardır.

Aynı şekilde Tanrı, O'nunla yakınlık içinde konuşmamız ve derin bir düzeyde paydaşlık yapmamız için bize bir yol sağladı; doğal, kurtulmamış zihinlerimizle asla ulaşamayacağımız bir düzeyde. Mezmur yazarı bunu ön gördü ve şöyle yazdı, “Çağlayanların gümbürdeyince, enginler birbirine sesleniyor” (Mezmurlar 42:7). Bu iletişim gümbürdeyen çağlayanlara benzetilir. İsa Mesih yüreğimizden “diri su ırmakları akacağını” söyledi. “Bunu, kendisine iman edenlerin alacağı Ruh'la ilgili olarak söylüyordu” (Yuhanna 7:38–39). Rab'le aramızdaki yakın paydaşlık akan diri sulara benzetilir. Ah, Kutsal Ruh bize neler bahşetmiştir! Bize sağladığı yetenek! Düşünmesi bile sarsıcı.

İncelemeye devam edelim, zira daha da iyiye gidiyor. Pavlus dillerle dua eden bir imanlı hakkında konuşarak devam etti:

Kimse onu anlamaz. O, ruhuyla sırlar söyler.

(1. Korintliler 14:2)

Pavlus *sırlar* ile ne kastetmektedir? Grekçe sözcük *musterion*'dur. Yeni Antlaşma Grekçesi uzmanı W. E. Vine bu sözcük hakkında şöyle

TANRI'YA YAKLAŞMAK

yazar: “Yeni Antlaşma’da bu sözcük doğal anlayışın dışında olup sadece tanrısal vahiy yoluyla bilinebilecek ve sadece Kutsal Ruh tarafından aydınlatılanlara açıklanan bilgilerdir. Normal olarak bir ‘sır’ saklı tutulan bilgiyi ifade eder; Kutsal Yazılar’a göre gerçeğin açıklanması önemlidir.”

Dillerle dua etmenin birçok yararından birisi budur. Kutsal Ruh Tanrı, İsa’nın ve Baba’nın düşüncesini bilir, çünkü hepsi birdir. Ayrıca bizim Arkadaşımız olduğundan eksikimizi de bilir. Böylece kusursuz bir biçimde istememiz, aramamız ya da konuşmamız için bize göksel dilin sözlerini vererek aracılık eder. Ah, ne harika! Şöyle düşünüyor olabilirsiniz: *ama dillerle konuşurken ne söylediğimi anlamıyorum.* Evet, ve bu nedenle Pavlus şöyle der:

Bunun için, bilmediği dili konuşan, kendi söylediklerini çevirebilmek için dua etsin. Bilmediğim dille dua edersem ruhum dua eder, ama zihnimin buna katkısı olmaz.
(1. Korintliler 14:13-14)

Bu nedenle ister bir dilek, isterse bir aracılık ya da sadece Tanrı’yla konuşmak olsun, eğer Kutsal Ruh’tan dua etmem için ruhuma verdikleri hakkında anlayış istersem, bunu yapacaktır! Böylece artık sadece ruhum değil, canım da Tanrı’yla paydaşıktan zevk alır.

AÇIKLANAN SIRLARA KÂHYALIK ETMEK

Birçok defa bu paydaşıklıkta Rab’bin vahiyleri birden bire canlanan Kutsal Yazılar’dan ileri gelir ve hizmet yıllarım boyunca yazdığım ve öğrettiğim gerçekler bunlardır. Ancak, henüz öğretmediğim daha birçokları vardır.

Bunları neden öğretmediğimi merak edebilirsiniz. Bunun nedeni ya zamanın uygun olmaması ya da Tanrı’nın halkına başka bir şeyin söylenmesini ve vurgulanmasını istemesidir. Egemenliğin elçileri olarak konuşurken, Tanrı’nın kâhinleri olarak konuştuğumuzu hatırlamalıyız ve O’nun belirli zamanlarda konuşulmasını istediği ve yine belirli zamanlarda konuşulmamasını istediği konular vardır.

Bunu zor yoldan öğrendiğim zamanı asla unutmayacağım. Yaşadığı coğrafyada çok iyi tanınan bir Tanrı adamıyla görüşüyordum. Onun hizmetini duymuştum, ona hayrandım ve onunla buluşmayı dört gözle

YAKINLIĞIN DİLİ

beklemiştim. Görüşmeyi bir başka pastör ayarladı. Çok heyecanlıydım. Böylece akşam yemeğinde bir araya geldik—pastör, Tanrı adamı ve eşlerimiz. Yemekte Tanrı'nın bana vermiş olduğu aklıma gelen en derin vahiyleri paylaştım ve bunu Tanrı adamını etkilemek için yaptım. (O anda bilinçli olarak böyle düşünmüyordum, ama geriye dönüp baktığımda motivasyonum buydu—ne büyük toyluk.)

O gece pastör arabasıyla bizi otelimize bıraktı. Eşim ve ben çok yorgunduk; uzun bir gün olmuştu. Ancak, ne kadar yorgun olsam da, ruhumda bir rahatsızlık vardı. Rab'bin dua etmemi istediğini biliyordum, bu yüzden eşime bensiz yatağa gitmesini söyledim. O yattı ve ben otel odamızın balkonuna çıktım. Balkona adımımı atar atmaz Kutsal Ruh'un yüreğime sertçe şöyle söylediğini işittim, “Böylece kral o gece hazine odalarındaki her şeyi gösterdi!”

Yüreğim sıkıştı. Hem şok olmuş hem de utanmışım. Kutsal Ruh'un Hizkiya'nın yaptığı hatayı kastettiğini anladım. Hizkiya, onu ziyaret edenleri etkilemek istemişti ve şöyle okuyoruz:

Bunlar Hizkiya'yı sevindirdi. O da deposundaki bütün değerli eşyaları -altını, gümüşü, baharatı, değerli yağı, silah deposunu ve hazine odalarındaki her şeyi- elçilere gösterdi. Sarayında da krallığında da onlara göstermediği hiçbir şey kalmadı. (Yeşaya 39:2)

Hizkiya bütün hazinelerini gösterdikten sonra, Rab onu Yeşaya aracılığıyla azarladı. Aynı şekilde hissettim. O adamı etkilemek için Tanrı'nın bana göstermiş olduğu gerçekleri ya da hazineleri paylaştığımı anladım.

Sonra Tanrı bana sertçe şöyle dedi, “Oğlum, değerli gerçeklerimi istediğim zaman etrafa saçman için vermedim. Onlar birilerini etkilemek için verilmez! Sana açıkladıklarımın kâhyası ve Ben seni harekete geçirmeden onları konuşmamalısınız.”

Hemen tövbe ettim ve af diledim. Üzerimdeki yük o an kalktı ve yatağıma esenlik içinde gittim. O'nun merhameti harikadır!

Eğer hikmetliysek, yakın arkadaşlarımızı aramızdaki özel konuları özensizce herhangi birine söylemeyecek kişilerden seçeriz. Yakın arkadaşlar birbirleri hakkında bildiklerini bilgece ele alır. Eğer bir arkadaş bunu tekrar ve tekrar ihlal ederse, artık değerli sayılmadığını

TANRI'YA YAKLAŞMAK

bilerek onlarla paylaştığımız şeyleri geri çekmek zorunda kalırız. Rab'bin sırlarıyla da aynı şey geçerlidir. Eğer bizimle yüreğini paylaşmasını istiyorsak, neyi ne zaman paylaşmamızı istediği konusunda hassas olmalıyız.

TANRI'NIN NİYETİNİ AÇIĞA ÇIKARMAK

Tanrı'ya dillerle dua ettiğimde ya da konuştuğumda, fikirlerin, vahiylerin, hikmetin ya da öğretilerin aklıma geldiğini fark ederim. Bunu tarif etmenin bence en iyi yolu, denizin dibinden yüzeye çıkan hava kabarcıklarına benzetmektir. Fikirler iç adamımın derinliklerinden kabarcıklar halinde yüzeydeki aklıma ya da anlayışıma çıkarlar. Kutsal Yazılar şöyle der:

*İnsanın ruhu RAB'bin ışığıdır,
İç varlığın derinliklerine işler.
(Özdeyişler 20:27)*

Kutsal Ruh'un zihnimize değil, ruhumuza konuştuğunu aklımızda tutmalıyız. Varlığımızın aydınlattığı kısmı burasıdır. Ruh'un yönetiminde dua ederken ve çevirisini isterken, Tanrı'nın hikmeti ya da öğüdü yüreklerimizden yükselen kabarcıklar gibi anlayışımıza ya da zihnimize gelir. Kutsal Yazılar şöyle der:

*İnsanın niyetleri derin bir kuyunun suları gibidir,
Akıllı kişi onları açığa çıkarır. (Özdeyişler 20:5)*

Niyet nedir? Belirli bir duruma uygulanan bilgeliktir. İnsanlar neden danışmanlara giderler? Belirli bir koşulda ihtiyaç duydukları ve onlar için bir gizem olan bilgeliği elde etmek için. Derin bir kuyudan çıkan diri sulara benzetilen Tanrı'nın niyetini ya da bilgeliğini açığa çıkarabilen tek kişinin akıllı ya da "Öğütçü"nü yollarını bilen bir kişi olduğuna dikkat edin. Kutsal Ruh, egemenliğin tüm sırlarını (açıklanmamış niyet, bilgelik ya da bilgi) bilir. Bir kez daha İsa'nın yakarışına bakalım:

Kutsal Yazı'da dendiği gibi, bana iman edenin 'içinden diri su ırmakları akacaktır.' Bunu, kendisine iman edenlerin alacağı Ruh'la ilgili olarak söylüyordu. (Yuhanna 7:38-39)

YAKINLIĞIN DİLİ

Özdeyişler'e göre yüreğinizden çıkan sular Tanrı'nın niyeti ya da sırlarıdır ve İsa bize bunun kaynağının Tanrı'nın Ruhu olduğunu söyler. O diri suların pınarıdır (bkz. Yeremya 2:13). Şimdi Pavlus'un sözlerini dikkatle okuyun:

*Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli biçimde söz ediyoruz...
Tanrı'nın bize lütfettiklerini bilelim diye, bu dünyanın ruhunu değil, Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık. Ruhsal kişilere ruhsal gerçekleri açıklarken, Tanrı'nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh'un öğrettiği sözlerle bildiririz.
(1. Korintliler 2:7, 12-13)*

Öyleyse Tanrı'nın bilgeliği ya da niyeti derin sulardır ve doğal akıl için çoğu kez sırdır. Ancak İsa bu diri suların Kutsal Ruh tarafından ortaya çıkarılacağını söyler. Nasıl? Pavlus açıklıyor:

*Bilmediği dilde konuşan, insanlarla değil, Tanrı'yla konuşur.
Kimse onu anlamaz. O, ruhuyla sırlar söyler. (1. Korintliler 14:2)*

İşte bu! Anlayışa sahip akıllı bir kimse Tanrı'nın niyetini böyle açığa çıkarır. Kutsal Yazılar'da sık sık benim için gizemli olan yerler olmuştur. Aklıma gelen cevapsız sorularım vardır. Bunları çözmek bir gizemdir. Çoğu zaman sadece şöyle derim, "Kutsal Ruh, bunu anlamıyorum, lütfen bana gösterir misin...?" Sonra basitçe dillerle dua ederim veya o anda ya da duayı bitirdikten biraz sonra saklı gerçekler zihnime ya da anlayışıma kabarcık gibi yükselir. Ah, bu ne harika bir şeydir!

Birçok defa kitap yazarken sanki çıkmaz sokak gibi görünen bir yere çıkarım. Buradan nasıl devam edeceğim benim için bir bilinmezdir. Sonra sandalyemden kalkarım ve dillerle dua etmeye başlarım ve bir süre sonra, genelde dakikalar sonra, bilgelik kapakları açılmış baraj suları gibi gelir ve saatlerce yazarım.

Bekârken kiminle evleneceğim sorusu bir sırdı. Bekâr bir Hristiyan genç adam olarak yıllar içinde çok hoşlandığım üç genç kız oldu, ama Ruh'ta dua ederek zaman geçirdikten sonra Tanrı'nın kesin bir "hayır" dediğini anladım. Sonra Lisa ile tanıştım ve bir ay boyunca her gün yarım saat ilişkimiz hakkında dillerle dua ettim. Tanrı o dua zamanlarında bana çok güçlü bir onay verdi ve sonrasında birçok kez bunu tasdikledi. Ama tasdikler gelmeden önce bile dillerle dua

TANRI'YA YAKLAŞMAK

ederken hissettiğim esenlik ve berraklık nedeniyle evleneceğim kızın o olduğuna hiç kuşum olmadığını söyleyebilirim.

Hayatımda ya da bana yakın birinin hayatında olan olaylara anlam veremediğim zamanlar olmuştur. Benim için birer *sırdır*. Kutsal Ruh'a durum hakkındaki bilgeliğini ya da görüşünü sorarım. Dillerle dua ettikten bir süre sonra, eğer bana vermek istediği bir bilgiyse, o bilgiyi alırım.

Ailemden birinin duaya ihtiyacı olduğu, ama benim habersiz olduğum durumlar olur, ama Tanrı'nın Ruhu bu aile üyesi için dillerle dua etmem için beni harekete geçirir ve daha sonra o kişinin Tanrı'nın yardımını gördüğünü ve kötülükten esirgendiğini öğrenirim.

Sırlar doğal anlayışımızdan saklı bilgilerdir. Bu bilgiler hangi kiliseye gideceğim, hangi hizmetin parçası olacağım, hangi evi alacağım, başkan ya da diğer liderler için nasıl etkili dua edeceğim ya da pastörüm için nasıl etkili dua edeceğim gibi şeyler olabilir. Elbette bu listenin sonu gelmez.

TANRI'NIN YÖNÜNÜ BİLMENİN ESENLİĞİ

Görünüşe göre çoğu imanlıyı bunaltan *sır* hangi yöne gidecekleridir. İnsanların danışmanlara başvurmasının başlıca nedeni budur. Ama sizin için harika bir haberim var! Ne yapacağınız konusunda bir daha endişelenmenize gerek kalmayacak. Tanrı şöyle vaat ediyor, "İçinizden birinin bilgeliğe eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin" (Yakup 1:5). O'ndan isteyebiliriz! Nasıl mı? Durumumuz hakkında dillerle dua ederek. Ne yapacağımı bilmediğim zamanlarla karşılaştığımda dillerle dua ettim ve her seferinde esinlenmiş bir fikir yüreğimden kabarcık gibi yükselir ve durum için gereken bilgelik olur.

Yıllar boyunca hizmette böyle çalıştık. Ne yapacağım konusunda yönümü şaşırduğumda, bir süre dillerle dua ettim ve aniden Tanrı'nın esinlediği fikirler akmaya başladı. Eşim ve ben yıllar önce hizmete başladık: bütün büyük kararlar Ruh'un yönetiminde dua etmekle gelmiştir. Bugün üç kıtadaki ofislerimizde otuzdan fazla çalışanımız var. Tanrı bize O'nun Sözü'yle ve varlığıyla milyonların hayatına dokunma ayrıcalığını verdi. On dört yıl boyunca hiç borç almadık ve şimdi Tanrı'nın halkına etkili hizmet etmemize yardım edecek

YAKINLIĞIN DİLİ

azımsanmayacak insan kaynaklarına ve maddi varlığa sahibiz. Bunun nedeni Tanrı'nın şu sözüdür:

*Sizleri kurtaran İsrail'in Kutsalı RAB diyor ki,
"Yararlı olanı size öğreten,
Gitmeniz gereken yolda sizi yürüten Tanrınız RAB benim."
Keşke buyruklarıma dikkat etseydiniz!
O zaman esenliğiniz ırmak gibi,
Doğruluğunuz denizin dalgaları gibi olurdu.
(Yeşaya 48:17-18)*

Esenliğimizin ırmak gibi aktığını içtenlikle söyleyebilirim. Etrafımızdaki koşullara baktığımızda tam bir panik içinde olmamızı gerektirebilecek zamanlardan geçtik. Ancak dillerle dua ettiğimizde ve işlerimizi Rab'be teslim ettiğimizde, hayatlarımız esenlikle doldu. Dillerle dua etmek hakkında şöyle okuyoruz:

*Öyle olsun, o zaman RAB bu halka yabancı dudaklarla,
anlaşılmaz bir dille seslenecek. Onlara, "Rahatlık budur,
yorgunların rahat etmelerini sağlayın, huzur budur" dedi,
ama dinlemek istemediler. (Yeşaya 28:11-12)*

Esenliği olmayan rahat bulmaz. Bu ayette sözü edilen rahatlık ırmak gibi akan esenliğin bir sonucudur. Bunu tasvir etmek için yıllar içinde sayısız hikâyeler verebilirim, ama belirli bir tanesi aklıma geliyor. Tüm esenliğimi kaybetmek benim için çok kolay olurdu, çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Bu olay bir müjdeleme toplantısında vaaz vermek için Meksika'ya seyahat yaptığım zaman oldu. Bir akşam müjdeleme toplantısı için Monterey Kenti'ne uçtum. Şehrin merkezindeki bir oditoryumda düzenlenecekti. Tüm gün dillerle dua etmişim ve o akşam toplanacağımız oditoryumun üzerine gökten parlak bir ışığın aktığı bir görünüm gördüm. Rab yüreğime konuştu ve şunu dedi, "Bu akşam yüceliğim görülecek."

O akşam toplantıyı organize eden pastörle birlikte heyecanla salona gittik. Kilisesi bu etkinlik için çok hazırlık yapmıştı. Toplantıdan on beş dakika önce salona vardığımızda, yanında silahlı iki koruması olan kızgın görünümlü bir adamın pastöre yaklaştığını fark ettim. Onunla İspanyolca konuştu ve kibar bir tonla konuşmadığını

TANRI'YA YAKLAŞMAK

anladım. Sonra pastör yanıma gelip şöyle dedi, "John, bu akşam vaaz veremeyeceksin."

"Neden?" diye sordum.

Şöyle cevap verdi, "O adam yüksek rütbeli bir hükümet yetkilisi ve Meksika vatandaşı olmayanların Meksika'da Müjde vaaz edemeyeceklerini bildiren bir yasa var. Çok nadiren uygulanan bir yasa, ama bu adam uymamız için ısrar ediyor. Eğer buna uymazsan, başın ciddi derde girebilir. Aslında seninle hemen konuşmak istiyor."

O anda aklıma dini önderler tarafından Müjde'yi duyurmamaları için uyarılan Petrus ve Yuhanna geldi. Tanrı Sözü'ne aykırı olduğu için bu uyarıyı dinlememişlerdi. Bunun üzerine pastöre şöyle dedim, "Bu adamın Tanrı'nın bugün dua ederken bana gösterdiği şeyi engellemesine imkân yok! Bu sizin kilisenizi etkiler mi? Çünkü eğer etkilemezse, o gittiği zaman vaaz edeceğim. Bu kadar yolu hiçbir şey yapmadan oturmak için gelmedim! Ama bu kararım sizi zor duruma sokacaksa, vaaz vermem."

Şöyle karşılık verdi, "John, bu adam kilisemizi çok derde sokabilir, bu yüzden dediğini yapmamızın en iyi yol olduğunu düşünüyorum." Pastörün öğüdünü kabul ettim ve hükümet yetkilisine doğru yürüdük.

Adamın ilk yaptığı şey bana sertçe bakıp şunu sormak oldu, "İspanyolca konuşabiliyor musun?"

"Hayır, efendim," diye yanıtladım.

Sonra şöyle devam etti, "Sana sadece şunu söyleyeceğim. Bu insanlara sadece turistik faaliyetler hakkında konuşabilirsin." Sonra başını çevirdi ve pastörle sertçe İspanyolca konuşmayı sürdürdü; bu zaman boyunca silahlı korumalar korkutucu bir ifadeyle gözlerini üzerimize dikmişti. Hükümet yetkilisinin pastöre yaptığı uyarı sona erince oradan ayrıldılar.

Pastör sarsılmış görünüyordu ve hizmet edemeyeceğim için benden özür diledi. Sonra toplantının son hazırlıklarını yapmak üzere oditoryuma girdik.

O anda çok üzgündüm. Tanrı'nın öğüdüne ihtiyacım olduğunu biliyordum; ne yapacağım benim için bir *sırdı*. Bunun üzerinde oditoryumdan çıktım ve dua edebileceğim yarı özel bir yer buldum. (Şehir merkezinde olduğumuzdan tamamen yalnız kalabileceğim bir yer yoktu) Tanrı'nın niyetini açığa çıkarmanın yolunun Ruh'un yönetiminde

dua etmek olduğunu biliyordum. Böylece cesaretle dillerle dua etmeye başladım. Birkaç kişi yanımdan geçti, ama muhtemelen yabancı birinin etrafta dolaşıp kendi kendine konuştuğunu düşündü.

Dillerle dua etmeye başladıktan birkaç dakika sonra Tanrı'nın esenliği ruhumu doldurmaya başladı. On beş dakika kadar dua etmeye devam ettim ve birden yüreğimden bir fikir kabarcık gibi yükseldi; şunu duydum, "Kutsal Kitap'ını bir kenara bırak ve bu insanlara Meksika'yı ziyaret eden en büyük Turist hakkında konuş."

Heyecanla yerimden hoplayıp bağırđım, "İşte bu, işte bu! Adam bana sadece turistik faaliyetlerle ilgili konuşabileceğimi söyledi! Onlara Meksika'yı ziyaret etmiş en büyük Turist olan İsa hakkında konuşacağım."

Hızla oditoryuma girdim. Ancak toplantı başlamıştı ve pastör ön tarafta dinleyicileri selamlıyordu. Oditoryumun arka kısmında duran karısı şöyle dedi, "John, Pastör ön tarafa gitmeni istiyor."

Pastörün yanına gittim ve bana bakıp şöyle fısıldadı, "Tanrı benden sana verdiği talimatı yapmanı söylememi istedi."

Bunun üzerine platforma çıkıp dinleyicilere şöyle seslendim, "Dostlar, bir hükümet yetkilisi az önce size sadece turizmle ilgili faaliyetler hakkında konuşabileceğimi söyledi. Bu yüzden bu akşam size Meksika'yı ziyaret eden gelmiş geçmiş en yüce Turist'i, yani İsa'yı anlatacağım."

Kalabalıktaki imanlılar heyecanla tezahürat yaptılar. Bundan sonra bir saat kadar Tanrı'nın Sözü'nü vaaz ettim. Vaazın sonunda günahlı hayatlarından vazgeçip kendilerini Rab İsa Mesih'e teslim etmeye istekli kişileri öne çağırđım.

Birçok kişi öne yaklaşırken aniden bir polis memurunun oditoryuma girerek doğrudan platforma yürüdüğünü fark ettim. İçimden şöyle düşündüm, *Tutuklanmadan önce bu insanların kurtulmasına aracılık etmeliyim.* Güzel Kapı'da vaaz eden, ama insanları İsa'yı nasıl kabul edeceklerini söyleyemeden tutuklanan Petrus ve Yuhanna'yı hatırladım. Bu nedenle öne gelenlerin kurtulması için çabucak dua ettim. Onlarla birlikte dua ettikten sonra, polis memurunun platformun yanından geçip sahnenin arka perdesinden içeri girdiğini gördüm. Şimdi insanlara hizmet edebileceğim için aniden bir rahatlık hissettim.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Sonra insanlara onlara daha fazla hizmet edecek yardımcılarının yanına gitmelerini söyledim. Platformdan inerlerken, sakat bir adam gözüme çarptı. Kutsal Ruh'un yüreğime şöyle seslendiğini işittim, "İyileştirmek istediğim ilk kişi o. Onu durdur ve hemen onun için dua et."

Bana söylediği şeyi yaptım ve onun için dua ettikten sonra şöyle dedim, "Şimdi lütfen koltuk değneğinizi bırakın."

Bunu yapamam dercesine bana baktı, ama onu biraz daha teşvik ettiğimde elinden değneğini bıraktı. Sonra adamın elini tuttum ve birlikte yürümeye başladık. İlk başta yavaştı, ama giderek hızlandı ve sonunda platformda birlikte koşmaya başladık.

Tüm salon heyecanla sarsıldı. İnsanlar her yandan ön tarafa doğru aktı ve yüzlercesi platforma çıktı. Birçokları Kutsal Ruh'un gücüyle iyileşti. Birkaçından söz edeceğim. Sağır bir kadın için dua ettik ve Rab onun kulaklarını açtı. Kadın o kadar çok gözyaşı döktü ki, açık mavi olan bluzunun ön kısmı yüzünden akıp duran gözyaşı selinden koyu maviye dönüştü. Tanrı bir başka kadının gözlerini iyileştirdi ve bir diğerini kanserden temizledi.

Daha sonra beş yaşındaki bir çocuk için dua ettik ve çocuk iyileşti. Bir saatten fazla kalabalığa hizmet ettik; her şey harikaydı ve birçokları sevinç gözyaşları döküyordu. Bir ara elinde kamera tutan kişiler olduğunu fark ettim, ama onlara çok dikkat etmedim.

Ertesi sabah Meksika'dan ayrılıp Amerika'ya döndüm. Bir hafta sonra pastör benimle buluşmak için Amerika'ya geldi. Bana şöyle söyledi, "John, bizzat gelip bunu seninle yüz yüze paylaşmam gerekiyordu." Hükümet yetkilisinin o akşam toplantıya vaaz verdiğim takdirde beni tutuklamaları için iki gizli ajan gönderdiğini anlatmaya başladı.

Bu ajanlar ben sakat adam için dua etmeye başladığımda gelmişlerdi. Adamın yürümeye başladığını gördüklerinde, biri diğerine "Bunun gerçek olduğuna inanıyor musun?" diye sordu.

Ortağı şöyle karşılık verdi, "Bilmiyorum, ama yakına gidip kontrol edelim." Pastör onların bu konuşmalarını biliyordu, çünkü yardımcılardan biri onların konuşmasına kulak misafiri olmuş ve yakınlarında durmuştu.

YAKINLIĞIN DİLİ

İki görevli öne geldi ve mucizelere tanık oldu. Sağır kadının kulakları açıldığında, biri diğerine “Bence bu gerçek” dedi.

Sonra beş yaşındaki çocuğun Tanrı’nın gücüyle iyileştiklerini gördüler ve birbirlerine bakıp “Bu gerçek!” dediler.

Pastör daha sonra şöyle devam etti, “John, seni tutuklamaya gelen o adamlar öne gelip senden onlar için dua etmeni istediler ve o akşam ikisi de kurtuldu!”

Pastörle birlikte ofisimde çok sevindiğimizi söylememe gerek yok; ama hepsi bu kadar değildi. Daha sonra yanında getirdiği yerel gazeteyi açtı ve toplantımızdan sonra yazılan bir makaleyi gösterdi. Makalede yetkililerin bir sahtekâr olduğumu ve ülke dışına yasadışı yollarla para kaçırdığımı iddia ettikleri, ama insanların iyileştiğinin görüldüğü ve para çıkarıldığına tanık olunmadığı belirtiliyordu. İlginç biçimde, yüreğimde sunu toplamam gerektiğini hissetmişim ve uçak biletlerini hizmetimiz ödemişti. Bu toplantılardan bir tek dolar ülke dışına çıkarmadım.

Kutsal Ruh ne harika. Bir kimse O’nun rehberliği olmadan böyle zamanlardan nasıl geçebilir? Eğer o gün odamda ve o akşam oditoryum dışında dillerle dua edemeseydim, Meksika’dan Tanrı’nın amacını yerine getirmeden hayal kırıklığı içinde ayrılacaktım. Pastör hükümet yetkilisinin tehdidi yüzünden vaaz vermeme izin vermeyecekti. Ancak, bilinmeyen dillerle dua ettiğim için, bizim için sır olan Tanrı’nın isteği ve bilgeliği açığa çıktı. Tanrı’nın isteğine göre pastör için aracılık edebildim ve böylece pastör Tanrı’nın sesini işitebildi. Rab bana karşılaştığım direnci nasıl aşacağım konusunda bilgelik verdi. Tüm yücelik O’na aittir!

Ah, düşman bununla kilisede ne kadar çok savaştı! Düşman dillerden korkar, çünkü bu Tanrı’nın kutsallarıyla doğrudan konuştuğu hattır ve cinlerin olup bitenlerden haberi olmaz. Yüreğimizde kendi anlayışımız dâhilinde ifade edebileceğimiz durumların ya da isteklerin olduğu zamanlar vardır, ama bundan daha çok kendi anlayışımızla ifade edemediğimiz ve Kutsal Ruh’tan gelen sözlerin yardımına ihtiyaç duyduğumuz zamanlar da vardır. Bu nedenle Pavlus şöyle diyor, “Öyleyse ne yapmalıyım? Ruhumla da zihnimle de dua edeceğim” (1. Korintliler 14:15).

TANRI'YA YAKLAŞMAK

İÇ ADAMIMIZI BİNA ETMEK

Geçenlerde yukarıdaki örnekler gibi sebeplerle Tanrı halkının Kutsal Ruh ile daha büyük bir yakınlığa girmesi için yürekten yakardım. Tanrı'nın bize yaptığı yaklaşma çağrısına verdiğimiz karşılık daha da önem kazanacak. Zaman ilerledikçe, sadece Ferisiler'de bile olan Kutsal Yazılar'la ilgili bir anlayışa sahip olmak yeterli olmayacak. Tanrı'nın Ruhunun yalnızca ne söylemiş olduğuna değil, şimdi ne söylediğine de duyarlılık geliştirmeliyiz. İsa böyle yaşadı. O şöyle dedi, "Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam. İştittiğim gibi yargılarım ve benim yargım adildir" (Yuhanna 5:30). Kutsal Kitap yorum kitabı bu ayeti daha net biçimde şöyle açıklar: "Bağımsız olarak kendi başıma hiçbir şey yapamam, sadece Tanrı'nın öğrettiğini yapar ve O'nun verdiği emirlere göre karar veririm. Tanrı'nın sesi Bana geldiğinde, yargılarım ve yargılarım adil olur."

İsa Kutsal Ruh'un yönlendirişine ve sesine o kadar duyarlı yaşadı ki, O'na bağlılığını defalarca ifade etti. Şöyle dedi, "Oğul, Baba'nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz" (Yuhanna 5:19). Yine şöyle der, "Size söylediğim sözleri kendiliğimden söylemiyorum" (Yuhanna 14:10). O'nun izleyicileri olarak bize açıkça şöyle söylenir, "'Tanrı'da yaşıyorum' diyen, Mesih'in yürüdüğü yolda yürümelidir" (1. Yuhanna 2:6).

Tıpkı O'nun gibi, bizim de Tanrı'nın Ruhuna duyarlı olmamız gerekir. Aslında, Tanrı'nın etrafımızdaki doğal dünyada olan bitenlerden daha çok O'nun âleminin farkında olmamızı istediğine inanıyorum. Dillerle dua etmek iç adamımızı bina eder, öyle ki Kutsal Ruh'a duyarlı olabilelim. Bize yine şöyle söylenir:

Bilmediği dilde konuşan kendi kendini geliştirir.

(1. Korintliler 14:4)

Ayetteki *geliştirir* fiilinin Grekçesi *oikodomeo* sözcüğüdür. Tam tanımı "bina etmek" anlamına gelir. Bedenlerimizin Kutsal Ruh'un tapınağı olması bakımdan bu ilginç bir gerçektir. Pavlus özellikle bizi "Tanrı'nın binasisınız" diye tanımlar (1. Korintliler 3:9). Biz O'nun eviyiz. Bu nedenle dillerle dua ettiğimizde, içimizdeki Kutsal Ruh'un konutunu genişletiriz. O'na içimizde yaşaması için daha çok yer veririz. Elbette bu fiziksel değil, mecazi bir tanımdır; zira W. E. Vine bu

YAKINLIĞIN DİLİ

sözcüğün “birebir ya da mecazi anlamda bina etmeyi ifade ettiğini” söyler.

Yani dillerle dua ettiğimizde hayatımızda O’nun varlığını ve gücünü içirme kabiliyetimizi genişletiriz. Doğal düşüncelerimizle değil, Tanrı’nın Ruhü’yla daha kolay yönlendirilmemiz için iç adamımızı güçlendiriyoruz.

Bay Vine ayrıca bu sözcüğün mecazen “imanlılarının ruhsal büyümesini ve karakter gelişimini ilerletmek” anlamında da kullanıldığını belirtir. Benzer bir yaklaşımla Elçi Yahuda mektubunda şöyle yazar:

Ama siz, sevgili kardeşlerim, kendinizi tümünden kutsal olan imanınızın temeli üzerinde geliştirin. Kutsal Ruh’un yönetiminde dua edin. (Yahuda 1:20)

Bu ayetteki *geliştirin* fiilinin Grekçesi ise *epoikodomeo* sözcüğüdür. Bu sözcüğün tanımı “inşa etmektir.” Bu sözcük yine ruhlarımızı sürekli inşa etmeyi ifade eder. Pavlus imanlılara Tanrı’nın binası olduklarını ve Tanrı’nın lütfuyla onları Mesih’e getirerek bir temel attığını açıklar, ama sonra açıkça şöyle der, “Herkes nasıl inşa ettiğine dikkat etsin” (1. Korintliler 3:10).

Günümüzde iç adamlarını inşa etmedikleri için birçok imanlının ruhu zayıftır. Meseleleri yüreklerinin gözleri yerine, doğal gözleriyle görmeye daha eğilimlidirler. Tanrı’nın Ruhü’nün yüreklerine söyledikleri yerine, doğal kulaklarıyla işittiklerine inanmaya daha eğilimlidirler. Hayatlarına dış adamları hükmeder. İç adamları ise bütün gün koltukta oturan, TV seyredip patates cipsi yiyen bir adama benzer. Ah, bunlar hayatta ve hizmette gayretle çalışıyor olabilirler, ama iç adamları ihmal edilmiştir. Bu imanlılar çoğu zaman bana şöyle derler, “Neden sanki Tanrı’yı hiç işitmiyorum?” Sebebi gayet basittir. Çünkü Tanrı zihnimize değil, yüreğimize konuşur. “İnsanın ruhu RAB’bin ışığıdır” (Özdeyişler 20:27). Eğer iç adamımız inşa edilmezse, o zaman net işitemeyiz.

Pavlus İbrani imanlılara daha söyleyecek çok sözü olduğunu, ama kulakları uyuştuğu için anlatmasının zor olduğunu söyledi (İbraniler 5:11). Bu insanlar işitme engelli değildi, ama iç adamları yoldan saparak ruhsal meselelere duyarsızlaşmıştı. Böylece esasen

TANRI'YA YAKLAŞMAK

bu insanlar inşa etmenin tam zıttını yapıyordu; Rab'bin Sözü'nü işitmeye yüreklerini daha da donuklaştırıyorlardı. Bu ilke iç adamlarını inşa etmeyi ihmal eden herkes için geçerlidir. Güçlü bir iç adamımız olmadan Tanrı'yla yakınlaşmamız imkânsızlaşır! Bu nedenle Pavlus cesaretle şöyle söyler, "Dillerle hepinizden çok konuştuğum için Tanrı'ya şükrediyorum" (1. Korintliler 14:18). İbraniler'e hitaben şöyle devam eder:

Katı yiyecek, yetişkinler içindir; onlar duyularını iyi ile kötüyü ayırt etmek üzere alıştırmayla eğitmiş kişilerdir. (İbraniler 5:14)

Duyulardan bahsettiğine dikkat edin: bunlar dışsal değil, içsel duygulardır. Ayrıca bunları kullanarak, ya da alıştırmaya yaparak içsel duygularımızı neyin Tanrı'dan neyin kötü olandan olduğunu ayırt etmek için güçlendirdiğimizi söylediğine dikkat edin.

Beş doğal duyumuz olduğu gibi, beş ruhsal duyumuz vardır. Kutsal Yazılar bize bir örnekleme verir. Aşağıdaki ayetleri okurken, sözü edilenlerin herhangi birini doğal duyularınızla yapıp yapamayacağınızı kendinize sorun. Böylece yazarların doğal duygulardan değil, ruhsal olanlardan söz ettiğini anlayacaksınız:

TATMAK

*Tadın da görün, RAB ne iyidir,
Ne mutlu O'na sığınan adama!
(Mezmurlar 34:8)*

*Ne tatlı geliyor verdiğin sözler damağıma,
Baldan tatlı geliyor ağızıma!
(Mezmurlar 119:103)*

*Sözlerini bulur bulmaz yuttum,
Bana neşe, yüreğime sevinç oldu.
(Yeremya 15:16)*

YAKINLIĞIN DİLİ

DOKUNMAK

Bu nedenle, "İmansızların arasından çıkıp ayrılın" diyor Rab. "Murdara dokunmayın, Ben de sizi kabul edeceğim."
(2. Korintliler 6:17)

Çekilin, çekilin, oradan çıkın, Murdara dokunmayın. Oradan çıkıp temizlenin, Ey RAB'be tapınma araçlarını taşıyan sizler!
(Yeşaya 52:11)

KOKLAMAK

Bizi her zaman Mesih'in zafer alayında yürüten, O'nu tanımanın güzel kokusunu aracılığımızla her yerde yayan Tanrı'ya şükürler olsun! Çünkü biz hem kurtulanlar hem de mahvolanlar arasında Tanrı için Mesih'in güzel kokusuyuz. Mahvolanlar için ölüme götüren ölüm kokusu, kurtulanlar içinse yaşama götüren yaşam kokusuyuz. Böylesi bir işe kim yeterlidir? (2. Korintliler 2:14-16)

Mesih bizi nasıl sevdiyse ve bizim için kendisini güzel kokulu bir sunu ve kurban olarak nasıl Tanrı'ya sunduysa, siz de öylece sevgi yolunda yürüyün.
(Efesliler 5:2)

Benim her şeyim var, bolluk içindeyim. Epafroditus'un eliyle gönderdiğiniz armağanları alınca bir eksikim kalmadı. Bunlar güzel kokulu sunular, Tanrı'nın beğenisini kazanan, O'nu hoşnut eden kurbanlardır. (Filipililer 4:18)

GÖRMEK

Çünkü yaşam kaynağı sensin,
Senin ışığınla aydınlanırsın. (Mezmurlar 36:9)

TANRI'YA YAKLAŞMAK

O'nun çağrısından doğan umudu, kutsallara verdiği mirasın yüce zenginliğini ve iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü anlamamız için, yüreklerimizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum. (Efesliler 1:18-19)

Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı olmayan hiçbir şey bırakmadı. Ne var ki, her şeyin insana bağımlı kılındığını henüz görmüyoruz. Ama meleklerden biraz aşağı kılınmış olan İsa'yı, Tanrı'nın lütfuyla herkes için ölümü tatsın diye çektiği ölüm acısı sonucunda yücelik ve onur tacı giydirilmiş olarak görüyoruz. (İbraniler 2:8-9)

Bedenin ışığı gözdür. Gözünüz sağlamsa, bütün bedeniniz aydınlık olur. Gözünüz bozuksa, bütün bedeniniz karanlık olur. Buna göre, içinizdeki 'ışık' karanlıksa, ne korkunçtur o karanlık! (Matta 6:22-23)

ŞİTMEK

Sonra İlyas, Ahav'a, "Git, yemene içmene bak; çünkü güçlü bir yağmur sesi var" dedi. Ahav yiyip içmek üzere oradan ayrılınca, İlyas Karmel Dağı'nın tepesine çıktı. Yere kapanarak başını dizlerinin arasına koydu. (1. Krallar 18:41-42)

İşitecek kulağı olan işitsin. (Luka 14:35)

Kulağı olan, Ruh'un kiliselere ne dediğini işitsin. (Vahiy 2:7)

İç adamımızın Tanrı'nın Ruhuna duyarsızlaşması ya da duygusuzlaşmasıyla ilgili olarak İsa açıkça şöyle dedi:

Onlara benzetmelerle konuşmamın nedeni budur.

Çünkü, 'Gördükleri halde görmezler,

Duydukları halde duymaz ve anlamazlar.'

Böylece Yeşaya'nın peygamberlik sözü onlar için gerçekleşmiş oldu:

YAKINLIĞIN DİLİ

*'Duyacak duyacak, ama hiç anlamayacaksınız,
Bakacak bakacak, ama hiç görmeyeceksiniz!
Çünkü bu halkın yüreği duygusuzlaştı,
Kulakları ağırlaştı.
Gözlerini kapadılar.
Öyle ki, gözleri görmesin,
Kulakları duymasın, yürekleri anlamasın
Ve bana dönmesinler.
Dönselerdi, onları iyileştirdim.'*
(Matta 13:13-15)

Ruhsal bakımdan olgun kişiler içsel duyularını ruhsal meseleleri ayırt etmek üzere geliştirirler—Tanrı'dan olan ve olmayan şeyleri. Bu gelişim imanlının duyularını kullanmasıyla ya da eğitmesiyle gerçekleşir. Hepimiz doğal duylara sahibiz ve bazı kişiler sadece alıştırmayla diğerlerinden daha çok gelişir. Örneğin, tat duyularını şarapların kalitesini ayırt etmek üzere geliştirmiş uzmanlar vardır. Alıştırma yoluyla şarabın tadına bakar ve ait olduğu yılı, yapıldığı üzümün erken mi yoksa geç mahsul mü olduğunu, o yıl yağın yağmurların azlığını ya da bolluğunu vs. söyleyebilirler.

Başkaları gözlerini değerli taşların kıymetini belirlemek üzere eğitmiştir. Eğitimsiz gözler için taş kusursuz görünebilir, ama eğitilmiş gözler taşın kesimini, rengini, küçük ya da büyük kusurlarını ve berraklık derecesini ayırt edebilir.

Kulaklarını sesleri ve melodileri işitmek için eğitmiş ses teknisyenleri, müzisyenler, besteciler vardır. Bunlar tüm bir orkestra içindeki tek bir enstrümanın uyumsuz olduğunu söyleyebilirler. Yıllar boyunca işitme duyularını harmoniyi ayırt etmek üzere eğitmişlerdir.

Koklama duyularını eğitmiş insanlar vardır. Bunlar bir kokunun yoğunluk derecelerini ayırt edebilir ve parfümlerin içeriğindeki baharat, çiçek ve benzeri aromaları adlandırabilirler.

Bu kişiler doğal duyularını yükseltmeyi seçmiştir. Mesele daha armağanlı olmaları değildir; sahip olduklarını geliştirmeye kararlıydılar ve bu gelişim bir anda olmadı; dikkatlerini bu amaca yoğunlaştırdılar.

Şimdiye dek muhtemelen dışsal duyularımızı nasıl eğitebileceğimizi gösteren başka birçok örnek düşündünüz. Aynı ilke ruh için de geçerlidir. Yıllardır imanlı olup ruhunuzu geliştirmemiş

TANRI'YA YAKLAŞMAK

olabilirsiniz. Kutsal Yazılar Vaftizci Yahya'nın "ruhsal yönden güçlendiğini" yazar (Luka 1:80). Pavlus Timoteos'a "ilerlediğini herkes görsün" diye kendisini ruhsal gelişime vermesini söyledi (1. Timoteos 4:15). İç adamımızı nasıl bina ederiz? Kutsal Yazılar açıktır: Tanrı'nın yazılı Sözü aracılığıyla (1. Petrus 2:2; Elçilerin İşleri 20:32), O'nun Sözü'ne itaat yoluyla (İbraniler 5:9) ve dillerle dua ederek (1. Korintliler 14:4; Yahuda 20).

RUHLARIMIZI GELİŞTİRMENİN ÖNEMİ

İçsel duyularımızı geliştirmek neden önemli? Eğer ruhsal duyularımız gelişkinse, Kutsal Ruh'la iletişim kurmakta daha özgür oluruz. Bize birçok düzeyde daha yakından konuşabilir. Açıklamak için yeniden doğal olanlara bakalım. Eğer beş duyunuzun tamamı çalışmasaydı, sizinle iletişim kurmam imkânsız olurdu. Bağırabilirdim, ama işitmezsiniz; omzunuza dokunurdum, ama hissetmezsiniz; bir yazı levhası tutardım, ama görmezsiniz vs.

Geçenlerde seksenli yaşlarında olan babamın bir işitme cihazına ihtiyacı oldu, ama kullanmak istemedi. Hep birlikte konuşup yemek yiyorduk ve ona baktığımda sanki başka bir yerde olduğunu fark ettim. Sesimi yükseltip "Bunu duydun mu, baba?" dedim. Bana sanki "Ne dedin?" diye sorarcasına şaşkınlıkla bakıyordu. İşitme duyusu köreltiği için sohbetimizden zevk almadığını anladım. (Şimdi bir işitme cihazı kullandığını söylemekten mutluyum!) Aynı şey ruhta da geçerlidir. Eğer duyularınız körelmişse, en iyi ihtimalle sohbetin bir kısmını anlarsınız! Çoğu zaman insanların "Tanrı bana yakın bir düzeyde konuşmuyor gibi görünüyor" dediğini duyarım. İşin doğrusu, muhtemelen içsel duyuları az gelişmiştir. Bu meseleyi çözmeliyiz; Tanrı, bizim O'nu işitmek istediğimizden daha çok bizimle konuşmak istiyor, ama çoğu zaman İbrani imanlılar gibi "kulaklarımız uyuşuyor" (İbraniler 5:11).

Kullandığınız şeyi güçlendirir, kullanmadığınız şeyi zayıflatırsınız. Ruh'un yönetiminde dua ederken iç adamımız dua eder ve doğal anlayış ya da benlik inkâr edilir. Tanrı'yla engelsiz paydaşlığa girmek için doğal mantığımızın bir nevi orucunu tutmaktır. Sadece Ruh'un yönetiminde dua etmenizi değil, ayrıca çevirisi için Tanrı'ya inanmanızı ve dua ederken dinlemek için kendinizi eğitmenizi teşvik ederim.

YAKINLIĞIN DİLİ

Birçok sabah sadece dillerle dua etmeye bir saatten fazla zaman ayırıyorum. Düşüncelerimde dolanmayı bitirince önce ilahiler söyleyip yüreğimi O'na dökerek düşüncelerimi daha hızlı zapt ederim ve ruhsal olanlara odaklanmayı daha kolay bulurum. Genelde Rab'bin yakınlığı duygusu her doğal kaygıyı ya da yükümlülüğü gölgede bırakır. Sonra bu zamanlarda fikirlerin, vahiylerin ve hikmetin zihnime kabarcık gibi yükseldiğini gözlemlerim. Yapılacak en hikmetli işin dua ederken bunları yazıya dökmek olduğunu öğrendim ve sonra Kutsal Ruh diğer şeylere geçiş yapar.

Ruh'un yönetiminde dua ettiğim ilk yıllarda pek çok düş kırıklığı yaşadım, çünkü bazı zamanlar dillerle dua ederken doğal şeyleri düşünürdüm. Örneğin dua ederken yeni kitapların başlıkları, bir süredir konuşmadığım insanları arama isteği, bir kimseye hediye verme, hizmet bütçesini nasıl harcayacağım gibi düşünceler zihnimi doldururdu. Sonunda bunların çoğu kez Kutsal Ruh'un esinlemesi ve yönlendirmesi olduğunu öğrendim. Kısa sürede bu düşünceleri not etmeye başladım ve bunu yapar yapmaz bu düşüncelerin zihnimden uzaklaştığını ve yeni düşüncelerin yüzeye çıktığını fark ettim. Daha sonra bunları eyleme geçirdim ve her birinde Tanrı'nın bereketini gördüm. Dillerle dua ederken Kutsal Ruh'un zihnime sadece insanları ya da ulusları getirmedeğini, ayrıca yapmamı istediği şeyler için bana yönlendiriş verdiğini fark ettim. Bir kez daha tekrarlayalım, dillerle dua etmek Tanrı'yla çok daha yüksek bir düzeyde iletişim kurmanın bir yoludur.

RUH'UN ALEMİNDE YAŞAMAK

Pavlus'un mektuplarının büyük bir kısmını böyle yazdığına inanıyorum. "Çünkü her ne kadar bedence aranızda değilsem de, ruhça sizinle birlikteyim. Düzenliliğinizi, Mesih'e imanınızın sağlamlığını görüp seviniyorum" (Koloseliler 2:5) gibi yorumlar yaptı. Onları doğal gözleriyle görmüyordu, çünkü bedence aralarında olmadığını açıkça ifade etti. Bir kez daha Korintliler'e hitaben şöyle dedi, "Bedence olmasa da ruhça aranızdayım. Bu suçu işleyeni, aranızdaymışım gibi Rabbimiz İsa'nın adıyla zaten yargılamış bulunuyorum" (1. Korintliler 5:3). Pavlus bedence aralarında olmamasına rağmen, Korintli ve Koloseli imanlılarla birlikte olup

TANRI'YA YAKLAŞMAK

onların yaptıklarını ve söylediklerini nasıl görebildi? Ruhsal varlıklar olduğumuzu hatırlamalıyız ve Tanrı'nın Ruhü'nün âleminde mesafeler ya da engeller yoktur. Ruhları Rab'de bina edilmiş olanlar olan şeylerin daha da farkında olurlar ve böylece ihtiyaçta olanlar için daha etkili dua edebilirler ya da hizmet edebilirler. Son bölümdeki Avustralyalı Kutsal Kitap okulu önderinin hayatında hiç görmediği Çinli pastörü kilise üyeleriyle birlikte çektiği fotoğrafta tanıyabilmesini hatırlayın!

Pavlus dillerle dua ettiğinde farklı kiliselerde olan biten şeyleri ruhunda görüyordu; böylece mektuplarında bu sorunları ele alıyor ve gönderiyordu. Seyahatlerim sırasında ve dillerle dua ederken ailemin ya da çalışanlarımın içinden geçtiği bazı durumları gördüm. Sonra telefonla onları aradığımda çoğu kez bana söylenmeden olanları zaten biliyordum. Ancak Ruh'un yönetiminde dua ettiğim için ne söyleyeceğim ve durumu nasıl ele alacağım konusunda hazırlıklı olurdum.

Afrika'dayken Kenya'da kabile savaşçısı olan bir adamla karşılaştım. İsa'ya yıllar önce iman etmişti ve hâlâ halkına hizmet etmek için onların arasında yaşıyor. Hristiyan adı John'dur ve hizmet etmek için düzenli olarak Afrika dışına seyahat eder. Amerika'ya yaptığı son seyahatte tanıdığım bir çiftin evinde kaldı. Evlerinde kaldığı üç hafta boyunca Afrika'daki ailesi hakkında düzenli haberler veriyordu. Çift, şaşkın bir halde Afrika'daki karısı ve ailesinde olanlar hakkında nasıl bu kadar çok şey bilebildiğini sordular, zira ailesinin evinde telefon olmadığını biliyorlardı; aslında yaşadıkları köyde telefon yoktu. Bunun üzerine şöyle bir şey söyledi: "Pavlus'un Asya İli'ndeki kiliselerle ilgili yaptığı şey buydu. Onlar Pavlus'un Rab'deki ailesiydi, çünkü onların ruhsal doğumuna aracılık etmişti ve uzakta olduğunda dua ederken ruhça onlarla birlikte oluyor ve düzenlerini görüyordu; hatta yaşadıkları sorunlar hakkında bile onlara yazabiliyordu. Sadece Tanrı'nın her imanlıya Kutsal Ruh'un gücü aracılığıyla verdiği yeteneği kullanıyorum. Bu sayede ailemin yaptıklarını takip ediyorum ve onlardan her uzak olduğumda bunu yaparım."

John'un tanıklığını vermemin nedeni Tanrı'nın Sözü'yle mükemmel bir uyum içinde olmasıdır. Neden buna şaşırırım? Pavlus Yeni Antlaşma'da bundan sadece bir kez değil, birkaç kez söz etti. Bu Afrikalı adamın etrafında Amerika'da birçok kişinin söylediğinin aksine Kutsal Yazılar'ın doğru olmadığını ya da eskide kaldığını söyleyen

YAKINLIĞIN DİLİ

kimse yoktu. İsa'nın bize bahşetmek için büyük bedel ödediği şeyden neden geri çekildik? Sevgili Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa'nın daha etkili hizmetkârları ve çocukları olmak için neden iç adamımızı geliştirmiyoruz?

Çok geç değil! İster on ister seksen beş yaşında olun, hiç fark etmez; yakın zamanda ya da yıllar önce yeniden doğmuş olmanız da fark etmez; iç adamınızı dillerle konuşarak geliştirebilir ve dua ederken çevirisini isteyebilirsiniz, öyle ki Kutsal Ruh'un harika paydaşlığının bereketlerini anlayasınız. Size açıklamak istediği çok şeyler var; sadece dış adamınızı sakinleştirmeli ve her şeyi bilen Kişi'ye yüreğinizde yaklaşmalısınız. Ne davet ama! Pas geçmeyin!

ÇALIŞMA SORULARI

1. Diller armağanının Tanrı'nın hayatınızda nasıl çalıştığını daha iyi anlamanıza yardımcı olduğu durumlar oldu mu? Ne gibi bir aydınlanma, esenlik ya da tazelenme aldınız?
2. Yazar, Hizkiya'yı (Yeşaya 39:2) ve tanınmış bir pastör olarak kendi tecrübesini örnek göstererek Tanrı'nın açıkladığı sırlara doğru kâhyalık yapma gerekliliğini paylaşır. Tanrı'nın size açıkladıklarını başkalarına açıklamak için Rab'bin doğru zamanını beklemek sizin için ne kadar önemlidir? Başkalarını etkileme yönünde kontrol edilmesi gereken bir arzunuz var mı?

İMANIN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

Tanrı ihtiyacımıza karşılık vermez. İmanımıza karşılık verir!

Yıllar boyunca Kutsal Ruh'la dolu, Tanrı'yı seven ve O'ndan korkan, günahtan kaçınan birçok içten imanlıyla karşılaştım, ancak onlar da şöyle sorarlar, "Tanrı'dan neden işitmiyorum ya da O'nun varlığını neden deneyim etmiyorum?" Bu kutsalların hayal kırıklığını fark edebilirim, zira yapmayı bildikleri her şeyi yapıyorlar, ama duada Tanrı'yla bağlantı kuramıyorlar. Onlarla bir süre konuşunca bocalamalarının nedenini genelde keşfederiz. Çoğu zaman tek bir cevap vardır ve bu cevap aşağıdaki ayetlerde bulunur:

Bu nedenle, ey kardeşler, İsa'nın kanı sayesinde perdede, yani kendi bedeninde bize açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır. Tanrı'nın evinden sorumlu büyük bir kâhinimiz bulunmaktadır. Öyleyse yüreklerimiz serpmeye kötü vicdandan arınmış, bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım. Açıkça benimsediğimiz umuda sınıksız tutunalım. Çünkü vaat eden Tanrı güvenilirdir. (İbraniler 10:19-23)

TANRI'YA YAKLAŞMAK

İlk olarak, yazar Rab'bin varlığının bulunduğu En Kutsal Yer'e girebileceğimizi söyler. İsa'nın çarmıhta ruhunu teslim ettiğinde tapındaki perdenin yukarıdan aşağıya yırtıldığı anı hatırlayın. Tanrı dışarıya çıktı ve yeni tapınağına, yani yeniden doğmuş insana yerleşmeye hazırlanıyordu. Böylece artık yakınlaştığımız zaman, milyonlarca kilometre ötedeki bir taht odasına girdiğimizi hayal etmeye çalışmak yerine O'nu içimizde ararız; çünkü içimizde Tanrı'nın Ruhu'yla bağlantı kurmak İsa ve Baba ile birlikte taht odasında olmak demektir.

Yazarın *cesaretle* yaklaşmamız gerektiğini söylediğine dikkat edin. Böyle bir güvenle nasıl yaklaşabiliriz? Çarmıh üzerinde döktüğü kutsal kan aracılığıyla O'nun varlığına girmemiz için hâlihazırda açtığı yoldan yaklaşabiliriz. Günahın neden olduğu mahkûmiyetimizi kaldırıldı ve şimdi O'nun varlığına tam güvenceyle girebiliriz.

Bu gelişigüzel bir senaryo değildir. Bu bir hakikattir; Tanrı, O'na yaklaştığımız zaman bize yaklaşacağını söyler! Ancak, birçoklarının bocalamalarının başlıca nedeni şu ifadede bulunur, "imanın verdiği tam güvence." İmanla gelmeliyiz! Kutsal Yazılar açıkça şöyle yazar:

İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır. Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir. (İbraniler 11:6)

Şu sözleri dinleyin: "İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır." Birkaç dakika ayırın ve bu sözlerin yüreğinizin derinlerine inmesine izin verin.

"İMAN EDECEK BİRİNİ ARIYORUM!"

Sadece birkaç yıllık bir imanlıyken Kuzey Carolina'daki bekâr evimde yaşadığım tecrübeyi asla unutmayacağım. Bir sabah derin uykudayken kendimi aniden yatakta sıçrayıp oturur konumda buldum ve ağzımdan yüksek sesle şu sözler döküldü: "İman edecek birini arıyorum!"

Alarm saatime baktım ve saatin sabah 4 olduğunu gördüm. Çok derin bir uykudan aniden kalktığım nereden olduğumu ve az önce neler olduğunu anlamak için kafamı toplamam gerekti. Yatağımın yanındaki ışığı açtım ve üzerinde yattığım çarşafın terden sırlı sıklam

İMANIN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

olduğunu fark ettim, ancak ne ateşim vardı ne de herhangi bir hastalığım. Hem şaşkındım hem de huşu içindeydim, çünkü Tanrı'nın az önce ağzımdan konuştuğunu anladım, ama sonra şöyle düşündüm: *Neden daha derin bir söz değil? Tanrı'nın iman edecek insanlar aradığını biliyorum.* Yorgundum, bu nedenle hemen uykuya geri döndüm.

Ertesi sabah uyandığımda tüm sabah bunu işitmeye devam ettim: *İman edecek birini arıyorum... İman edecek birini arıyorum... İman edecek birini arıyorum...* Ve birkaç saat sonra birden bire idrak ettim. Kendi kendime olarak konuştum, "Bu söz derin!"

O andan itibaren şu iki soruyu düşünmeye başladım: *İsa'yı en çok kederlendiren neydi?* (O'nu her şeyden çok öfkeliendiren şey değil, bu elbette ikiyüzlü Ferisiler'dir) ve *O'nu en çok hoşnut eden şey neydi?* İlk olarak, O'nu en çok yapacağını söylediği şeylere inanmayan insanlar kederlendiriyordu! Basit bir ifadeyle—imansızlıkları. Aslında iman budur; Tanrı'nın kastettiği şeyi söylediğine ve söylediği şeyi kastettiğine inanmaktır. Tanrı insan değil ki, yalan söylesin. Aksine kendi adı uğruna Sözü'nün arkasında durur. O'ndan daha yüce bir ad olmadığı için kendisi üzerine ant içer. Bu nedenle O'ndan şüphe ettiğimizde, O'nun dürüstlüğüne hakaret etmiş oluruz.

Buna bir göz atalım. Aşağıdaki ayetlerde İsa'nın hayal kırıklığını dinleyelim; bunlar İncil'in Matta bölümünden sadece birkaç alıntıdır:

"... ey kıt imanlılar?"
(Matta 6:30)

Öğrenciler gidip O'nu uyandırarak, "Ya Rab, kurtar bizi, yoksa öleceğiz!" dediler. İsa, "Neden korkuyorsunuz, ey kıt imanlılar?" dedi. (Matta 8:25-26)

İsa hemen elini uzatıp onu tuttu. Ona, "Ey kıt imanlı, neden kuşku duydu?" dedi. (Matta 14:31)

Bunun farkında olan İsa şöyle dedi: "Ey kıt imanlılar! Ekmeğiniz yok diye niçin tartışıyorsunuz?" (Matta 16:8)

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Bu ayetlerin her birinde İsa'nın sesindeki hayal kırıklığını ve üzüntüyü duyuyor musunuz? Ancak beni en çok şaşırtan olay öğrencilerin saralı bir çocuğun içinden cini kovamadıkları zamandır. İsa'nın öğrencilerine ne söylediğini dinleyin:

İsa, "Ey imansız ve sapmış kuşak!" dedi. "Sizinle daha ne kadar kalacağım? Size daha ne kadar katlanacağım? Çocuğu buraya, bana getirin." İsa cini azarlayınca, cin çocuktan çıktı, çocuk o anda iyileşti. (Matta 17:17-18)

Duyularını kesinlikle içinde tutmadı. Sesi hayal kırıklığının ötesine de geçerek üzüntü ve kutsal öfke sınırına varır!

Daha sonra öğrencileri İsa'ya gelip cini neden kovamadıklarını sordular. İsa basitçe şöyle cevap verdi:

İmanınız kıt olduğu için. (Matta 17:20)

TANRI İMANIMIZA KARŞILIK VERİR

Rab'den aldığımız her şey iman yoluyla gelir. Mesih'in bedenindeki birçok insanın habersiz olduğu bir gerçeği keşfettim ve bu gerçek Tanrı'nın ihtiyaçlarımıza değil, imanımıza karşılık verdiğidir! Bir an için durup bu cümleyi düşünün. Kutsal Yazılar'dan bunu gösteren birçok örnek verebilirim, ama sadece iki tane örnek vermeme izin verin. Birinci örnekte İsa, bir evde birçok öndere öğretiyordu ve şöyle okuyoruz:

İsa, Rab'bin gücü sayesinde hastaları iyileştiriyordu. (Luka 5:17)

Bu ayette Rab'bin gücünün bu önderleri de iyileştirmek üzere o ortamda bulunduğunu söylemesini seviyorum. Orada bulunan önderlerden en az birinin, ama muhtemelen birçoğunun iyileşmeye ihtiyacı vardı, ama bunların hiçbiri iyileşmedi. Neden? Çünkü hiçbiri bu iyileşmeyi kabul edecek imana sahip değildi.

Ancak, yatak üzerinde taşıdıkları felçli bir adamı eve sokmaya çalışan birkaç kişi vardı; kalabalıktan ötürü içeri giremeyince dama çıktılar ve kiremitleri kaldırıp adamı yatakla birlikte İsa'nın önüne indirdiler. Sonra şöyle okumaktayız:

İMANIN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

İsa onların imanını görünce,... sonra felçli adama, “Sana söylüyorum, kalk, yatağını toplayıp evine git!” dedi. Adam onların gözü önünde hemen ayağa kalktı, üzerinde yattığı yatağı topladı ve Tanrı’yı yücelterek evine gitti. Herkesi bir şaşkınlık almıştı. Tanrı’yı yüceltiyor, büyük korku içinde, “Bugün şaşılacak işler gördük!” diyorlardı. (Luka 5:20-26)

İsa onların imanını gördü. Felçli adam, onu taşıyanlarla birlikte Rab’bin Sözü’nün doğru olduğunu biliyordu. Tanrı’nın halkına eskiden konuştuğunu ve “İyiliklerinin hiçbirini unutma! Bütün suçlarını bağışlayan, bütün hastalıklarını iyileştiren” (Mezmurlar 103:2–3) sözünü söylediğini mutlaka biliyorlardı. Diğer yandan önderler felçli adamın iyileştiğini görünce hayrete düştüler ve Tanrı’yı yücelttiler; ancak onlardan biri bile iyileşmedi. Neden? Çünkü Tanrı’nın almamızı istediği bir şeyi bile imanımız olmadıkça alamayız! Baba’nın isteği o gün hasta olan önderlerin de iyileşmesiydi, ama iyileşmediler! Tanrı iman ettiğimizde hareket eder ve bu iman O’nun sözü üzerine hareket etmemizle açığa çıkar.

Bir başka olayda diğer uluslardan bir kadın İsa’ya geldi. Cine tutsak olan kızını kurtarması için yalvardı. İsa ona şu karşılığı verdi:

Bırak, önce çocuklar doysunlar. Çocukların ekmeğini alıp köpeklerle atmak doğru değildir. (Markos 7:27)

Evet, doğru duydunuz. İsa kadına köpek dedi. Kadın bunu hakaret olarak algılayıp oradan öfkeyle uzaklaşabilirdi. Ancak kadın bir şekilde İsa’nın karakterini biliyordu. Bu yüzden hemen şöyle karşılık verdi:

Haklısın, Rab. Ama köpekler de sofranın altında çocukların ekme kırıntılarını yer. (Markos 7:28)

Tanrı’nın Oğlu’nun huzurunda olduğunu biliyordu ve O’nun gücü azalmayan iyi bir Rab olduğuna inanıyordu. Kadın kararlıydı, çünkü yapması gereken tek şeyin isteğinde diretme olduğunu ve o zaman reddedilmeyeceğini biliyordu. İmanını sürdürdü ve İsa bu nedenle ona şöyle dedi:

Bu sözden ötürü cin kızından çıktı, gidebilirsin. (Markos 7:29)

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Kadın evine döndüğünde kızının tamamen iyileşmiş olduğunu gördü. Bir kez daha, İsa kadının ihtiyacına değil, imanına karşılık verdi. Kadının ilk ricası ihtiyacını ifade ediyordu, ama İsa'ya verdiği cevap onun imanından kaynaklandı.

İMAN HER ŞEYİ ALMANIN ANAHTARIDIR

Bu ilke Egemenlik'teki her şeye uyarlanır. Esasen Yakup, Tanrı'ya dua ile yaklaştığımızda bunu yapmamız gerektiğini ifade eder:

Yalnız hiç kuşku duymadan, imanla istesin. Çünkü kuşku duyan kişi rüzgârın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer. Her bakımdan değişken, kararsız olan kişi Rab'den bir şey alacağını ummasın. (Yakup 1:6-7)

Vay canına, şu sözleri yeniden dinleyin: "... olan kişi Rab'den *bir şey alacağını ummasın.*" Bu ifade üzerinde biraz düşünün. *Bir şey alacağını ummasın.* Gri bölgesi ya da istisnası olmayan kesin bir ifade! Tanrı bunu kesin olarak anladığımızdan emin oluyor! İmana karşılık verir, başka bir şeye değil!

İşte bu nedenle birçokları Kutsal Ruh'u almamıştır. İmanla istemezler. Kutsal Yazılar bize şöyle söyler:

Sizden yalnız şunu öğrenmek istiyorum: Kutsal Ruh'u, Yasa'nın gereklerini yaparak mı, yoksa duyduklarınıza iman ederek mi aldınız? (Galatyalılar 3:2)

Bu ayet Yakup'un sözlerine paraleldir. Eğer Rab'be imanla yaklaşmazsanız, Rab'den *bir şey* alamazsınız ve O'nun Ruhu da kesinlikle buna dahildir. Bu yüzden birçok kere dillerle konuşmayan tutkulu imanlılarla karşılaştım. Daha fazlası olduğunu biliyorlar ve arıyorlar, ama Kutsal Ruh'la dolmakla ilgili Tanrı Sözü'nü işittikten sonra bana şöyle diyorlar, "Bir kez almak için dua ettim ve hiçbir şey olmadı." Ya da almak için dua ettiklerinde bunu bir "belki" tutumuyla yapıyorlar. Yukarıda konuştuğumuz o kadının kararlılığına sahip değiller. Tam güvenceyle gelmiyorlar! Cesaretle gelmiyorlar! Tanrı hepimizin O'nun isteğini bilmesini bekler, çünkü bize şöyle söylüyor, "Bunun için akılsız olmayın, Rab'bin isteğinin ne olduğunu anlayın"

İMANIN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

(Efesliler 5:17); Tanrı'nın isteğini bildiğimizde, imanla ve güvenle isteriz.

Tanrı'ya yaklaşmak konusunda aynı ilke geçerlidir. Birçok defa imanlılar Rab'be yaklaştıkları zaman, O'nunla bağlantı kurmayı *umarak* bunu yaparlar. ("Güvenli bir beklenti" anlamındaki Kutsal Kitap'taki umut sözcüğünden değil, "belki olur" anlamındaki ummaktan bahsediyorum). İmanlılar çoğu zaman işitilecekleri umuduyla havaya sözler söylerler. Bu tutum iman değildir ve Tanrı'nın huzuruna erişmeyecektir. Yine şöyle okuyoruz, "İman olmadan Tanrı'ya hoşnut etmek olanaksızdır. Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir" (İbraniler 11:6). Yazar İbrani imanlılara Tanrı'ya yaklaştıklarında O'nun var olduğuna iman etmeleri gerektiğini söyler. Diğer bir deyişle, O'nun hazır beklediğine, işiteceğine ve yanıt vereceğine iman etmelidirler!

Yakup şöyle yazar: "Her bakımdan değişken, kararsız olan kişi Rab'den bir şey alacağını ummasın" (Yakup 1:7-8). Kararsız biri Tanrı'ya yaklaşır, ama O'nun varlığında olup olmadığını sorgular. Tanrı'nın onun geldiğini fark edip etmediğini bile merak edebilir.

Kararsızlığın bir belirtisi sürüklenen düşüncelerdir. Açıklayayım. Birçok defa bir vaazın ardından insanlar dua ile yönlendirilmek için öne geldiklerinde müzisyenlerin müziği durdurmalarını isterim. Bunun nedeni çalınan müzik enstrümantal olmasına rağmen, birçoklarının bildikleri şarkıların sözlerini söylemesi ve Rab'be odaklanmamasıdır. Yakup şöyle der, "Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır... Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın" (Yakup 4:8). Zihinlerimiz Rab'be odaklanmamışken Tanrı'yı nasıl arayabiliriz? Bir arkadaşınıza benzer bir biçimde yaklaştığınızı hayal edebilir misiniz?

İnsanların dikkati kolaylıkla dağılır, çünkü yaklaştıkları zaman Tanrı'yla bağlantı kuracaklarını umarlar. Hayır, var olduğuna iman etmelisiniz; hazır olduğuna iman etmelisiniz; dinlediğine ve karşılık vereceğine iman etmelisiniz; ve O sizin tüm dikkatinizi hak eder. İman, O'nun size tüm dikkatini verdiğinin güvencesini sağlar, çünkü vaadini bilirsiniz ve O yalan söyleyemez; eğer yakınlaşırsanız, O da yakınlaşacaktır. Ah, şu an heyecanım neredeyse yüreğimden taşıyor. Ne harika bir Tanrı'ya iman ediyoruz! Eğer O'na imanla yaklaşırsak bize karşılık verecektir!

TANRI'YA YAKLAŞMAK

NASIL İMANA KAVUŞURUZ?

Şimdi sık sık sorulan bir soruyu ele almamız gerekiyor: İmanımı nasıl arttırırım? Bu soru yüz yıllar boyunca soruldu, aslında tarihçesi elçilere kadar uzanır:

Elçiler Rab'be, "İmanımızı artır!" dediler. Rab şöyle dedi: "Bir hardal tanesi kadar imanınız olsa, şu dut ağacına, 'Kökünden sökül ve denizin içine dikil' dersiniz, o da sözünüzü dinler."
(Luka 17:5-6)

İlk olarak "Bir hardal tanesi kadar imanınız olsa" dediğine dikkat edin. Tohum çok küçüktür, ama içinde koca bir ağaca dönüşme potansiyeli taşır. Bu nedenle imanın büyük bir meyve ağacına gelişmesini konuşmadan önce, öncelikle tohumu nasıl buluruz sorusunu sormalıyız. Bu soru sonraki ayette açıkça yanıtlanır:

Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur.
(Romalılar 10:17)

Gayet basittir. İman tohumu Tanrı'nın Sözü'nü duymakla gelir. Bazen bir kez duymakla olabilir, ama çoğu zaman tohum yüreklerimize tekrar ve tekrar duyarak yerleşir. Birçok tutkulu imanlının Tanrı'nın Sözü'nü içeren bir mesajı defalarca dinlemesinin ya da okumasının nedeni budur. Yanıma gelerek "Kitaplarından birini beş kez okudum, ya da video mesajını dört kez izledim ve dördüncü seferde içimde bomba gibi patladı" diyen birçok insan olmuştur. İşte o an tohumun yerleştiği ve kök saldıği zamandır!

O kadar basittir ki, kolayca karmaşık hale getirebiliriz. İman tohumu Tanrı'nın Kutsal Ruh'un esinlemesiyle söylenen ya da yazılan Sözü'nü duymakla gelir. Ne üzücüdür ki, günümüzde birçok vaazlar veriliyor, birçok kitaplar yazılıyor, ancak Tanrı'nın Sözü çok az söyleniyor. Yazdığım ilk kitap önde gelen bir yayınevi tarafından kendi ifadeleriyle "çok vaaz gibi" bahanesiyle geri çevrilmişti.

Fazlaca ayet, fazla Tanrı'nın sözü gördüler. Sanırım insanın duygularına ve hatta benliğine cazip gelen bir şeyler görmek istiyorlardı.

İMANIN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

Ne yazık, ama birçok hizmetkârın günümüzde boyun eğdiği baskı budur. Artık katılanların ihtiyaç duymadıkları için Kutsal Kitap'larını getirmediği "ilgililere hoş gelen" kiliselerimiz var. Zevk arayışıyla geçen meşgul hayatlarında onlara yardımcı olacak hoş ya da eğlenceli bir "konuşma" dinlerler. Batı kilisesinin durumunu düşündüğümde, her şey bana ironik gelir, çünkü hizmetimiz geçen iki yıl içinde Tanrı'nın Sözü'ne aç ve muhtaç olan Çin yeraltı kilisesinin önderlerine elli bin Kutsal Kitap gönderdi. Çin'de Kutsal Kitap o kadar ender bulunuyor ki, önderler kilise ihtiyarlarına Yeni Antlaşma'nın sayfalarını verip kendi bölümlerini ezberlemelerini istiyormuş, öyle ki yetkililer Kutsal Kitap'larına el koyarlarsa Tanrı'nın Sözü'nü her zaman konuşabilinler. Bu değerli kardeşler Tanrı'nın yazılı Sözü'nün kıymetini iyi biliyorlar.

Ancak Batı kiliselerimizde ruhsal dönüşüm sağlayan ve benliği öldüren Tanrı Sözü yerine cana eğlence ve benliğe rahat veren mesajlar ortaya koymaya çalışıyoruz. Bu mesajları dinlediğimizde gülebiliriz ve hatta dokunaklı bir hikâyeyle gözyaşı dökümlerimiz, ama bu ilgililerin hayatlarının kapısına günah gelip çattığında ne olacak? Günaha karşı çıkmak için güç bulacaklar mı? Kritik bir durumda Tanrı'nın isteğini bilmeleri gerektiğinde ne olacak—nasıl dua edeceklerini ya da ne isteyeceklerini bilecekler mi? Yeni Antlaşma'da imanla alan kişilerin imanına sahip olacaklar mı? Bu senaryoların sonu gelmez!

Yayınevi direktörünün ilk kitabımı basmaktan vazgeçmesine şimdi seviniyorum, çünkü eğer kabul etseydi, editörlerinden mesajı zayıflatmalarını isteyecekti ve mesaj aracılığıyla güçlenen on binlerce okuyucu ondan mahrum kalacaktı (kitap sonunda basıldı). Ironik olan şeyse, yayınevi sahibinin en sonunda o direktörü işten çıkarması ve Tanrı'nın gönlüne göre bir adamı işe almasıydı. Yeni direktör Tanrı'nın mesajlarının halkına duyurulduğunu görmek için benzer bir tutkuya sahip bir kadro oluşturdu. Bu yeni adam benimle görüştü ve sonraki kitabı yayınlamak için izin istedi. Sonunda aynı yayınevi için beş kitap yazdım ve bunların dördü en iyi satanlar arasına girdi. Ancak bunun da ötesinde, Tanrı'nın değiştirdiği hayatlar, aileler ve kiliseler hakkında sayısız tanıklıklar almaya devam ediyoruz. Tüm yücelik Tanrı'ya olsun!

Bunu sizinle paylaşmamın nedeni ülkede bir kıtlığın var olmasıdır. Bu "ekmek ya da su kıtlığı değil, RAB'bin sözlerine susamışlıktır" (bkz. Amos 8:11). Amerikan kilisesinde genel olarak Tanrı'nın Sözü çok az vaaz ediliyor. Mesajlarımız olmadığını söylemiyorum, çünkü muazzam

TANRI'YA YAKLAŞMAK

sayıda kitaplarımız, videolarımız ve sesli materyallerimiz var, ama Tanrı'nın Sözü'nde kıtlığımız var. Neden Afrika ve Asya'daki ülkelere gittiğimde, Amerikalılar'dan çok daha az kaynaklara sahip insanların Tanrı'dan kolayca alabildiğini ve hayatlarında çok daha fazla ürün ve iman olduğunu görebiliyorum? Basit. Çünkü ilgililere hoş gelen ya da yasacı mesajlar değil, doğrudan Rab'bin Sözü'nü duyuyorlar!

O'nun konuştuğu mesajlar yerine insanları hoşnut eden mesajlar verme baskısına asla boyun eğmeyeceğime dair Tanrı'ya söz verdim. Pavlus şöyle diyor: “Şimdi ben insanların onayını mı, Tanrı'nın onayını mı arıyorum? Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum? Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım” (Galatyalılar 1:10). Kaç kişi Mesih'in kulu olarak hizmete başlayıp şimdi toplulukların ya da dinleyicilerin kulu haline gelmiştir? Artık sözüm ona önderlik ettikleri kişilere istediklerini verme baskısına bağlanmışlardır.

İman Tanrı'nın Sözü'nü duyarak gelir. Yüreklere iman tohumlarını yerleştiren Tanrı'nın Sözü'dür. Önderler olarak Rab'bin halkına ihtiyaç duydukları şeyi vermeliyiz, ihtiyaç duyduklarını düşündükleri şeyi değil. Onları ruhça geliştirecek ve mirasa kavuşturacak güçte olan sonsuz Tanrı Sözü ile beslemeliyiz (bkz. Elçilerin İşleri 20:32).

Yeniden Tanrı'nın pak ve hilesiz Sözü'nü ilan eden birçok önder ön saflara geri geliyor. Bazıları insanları hoşnut etme tuzağını düştüler, ama şimdi özgürleşiyorlar ve yeni önderler de yetişiyor. Tanrı'nın halkını yeniden O'na dönmeye çağırıyorlar! Tanrı neden bu dönemde O'nunla yakınlığı vurguluyor? Cevabı basit. O'nunla tatlı bir paydaşlıkta yaşamanız için imana sahip olmanızı istiyor, çünkü imanınız olmadan O'na yakın olamazsınız! Halkını kendisine yakınlaştırmak için Sözü'nü yüreklerine ekiyor. Ah, ne heyecanlı bir hizmet!

İMANIMIZI NASIL ARTIRIRIZ?

Şimdi imanımızı nasıl artıracığımız sorusuna geliyoruz. İsa öğrencilerine şöyle dedi:

Rab şöyle dedi: “Bir hardal tanesi kadar imanınız olsa, şu dut ağacına, ‘Kökünden sökül ve denizin içine dikil’ dersiniz, o da

İMANIN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

sözünüzü dinler. Hanginizin çift süren ya da çobanlık eden bir kölesi olur da, tarladan dönüşünde ona, 'Çabuk gel, sofraya otur' der? Tersine ona, 'Yemeğimi hazırla, kuşağını bağla, ben yiyip içerken bana hizmet et. Sonra sen yiyip içersin' demez mi? Verdiği buyrukları yerine getirdi diye köleye teşekkür eder mi? Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, 'Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık' deyin." (Luka 17:6-10)

İsa'nın imanı tohuma benzetirken birden kölenin efendisine karşı görevi hakkında konuşması beni şaşırttırdı. İsa'nın burada tutarsız konuştuğunu düşünürdüm, ama bunun doğru olamayacağını biliyordum. Sonra bir gün Kutsal Ruh zihnimi açtı.

İlk önce bize imanın tohum biçiminde geldiğini söyler. Tohumlar çok küçüktür, ama içlerinde devasa ağaçlara dönüşme potansiyelini taşırlar. Bu nedenle sadece ekili bir tohuma sahip olmak yeterli değildir, ama tohumlar amaçlarına ulaşmak için yetiştirilmelidir. Cevabının ikinci kısmı iman tohumunu büyük meyveli ağaca dönüştürmenin anahtarını içerir. Diğer bir deyişle, dut ağacını kökünden söken ve dağları yerinden oynatan ya da bizi Tanrı'nın huzuruna çıkararak türden imana!

Bir köle neden efendisi için tarlada çift sürer ya da sürüsüne çobanlık eder? Nihai hedefi sofrada yiyip içmektir. İsa'nın söylediği şey şudur: Bir köle tarla ya da sürüyle ilgilendikten sonra içeriye girip efendisinin sofrasına yemek koyarak hizmetini tamamlamaz mı? Başarılı olmak için ondan istenen her şeyi yerine getirmelidir. İş tamamlamamak bir tohumu ektikten, suladıktan ve gübreledikten sonra biçim vakti geldiğinde onu yok etmeye ya da ihmal edip ürünü çürütmeye benzer.

İsa, O'na itaatimizden söz ediyor. O Efendidir ve biz O'nun tarlalarında çalışan köleleriyiz. Eğer iman tohumlarımızın büyüdüğünü ve ürün verdiğini görmek istiyorsak, bizden istenen her şeyde itaatkâr hizmetkârlar olmalıyız. O'nun sonraki sözlerine dikkat edin, "*Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra...*" Bu sözler itaatimizle ilgilidir ve imanımızın arttığını görmenin anahtarı budur.

KİSMİ İTAAT İTAATSİZLİKTİR

Kısmen itaat etmek ya da itaatli başlayıp sonra geri çekilmek yeterli değildir. Kutsal Kitap'ta birçoklarının düştüğü hata buydu. Belirgin bir örnek Kral Saul'dur. Rab'bin Sözü ona açıkça bütün Amalekliler'i tümüyle yok etmesini buyurdu—kadın erkek, çoluk çocuk ve tüm hayvanları öldürecekti. Nefes alan hiçbir canlı esirgenmeyecekti.

Saul bu buyruğa karşılık “Bunu yapmayacağım!” demez. Sıklıkla itaatsizliği tam bir isyan ile bir tutarız. Ancak bu doğru değildir. Saul ayrıca önce kabul edip sonra fikrini değiştirmemiştir. Çoğumuz bu tür itaatsizliği de biliriz. Saul bu buyruğa öncelik vermeyi ihmal etmiş ve sonunda ihmal ya da unutkanlıktan itaatsizlik etmiş de değildir. Birçokları bu davranışın itaat olmayacağını kabul eder, ama iyi niyetleri yüzünden mazur görürler. Muhtemelen herkes bu senaryoların itaatsiz davranış kalıpları olduğunu kabul edecektir, ama dikkatimizi Saul'un yaptıklarına çevirelim.

Hemen ordusunu toplar ve saldırıya geçer—her erkeği, kadını ve çocuğu öldürür. On binlercesi Saul ve ordusu tarafından kılıçtan geçirilir. Ancak Saul Amalek kralını esirger. Neden? O dönemin kültürüne uyduğuna inanıyorum. Eğer bir ülkeyi zapt ettikten sonra kralını sağ ele geçirip onu sarayınızda köle yaparsanız, yaşayan bir zafer kupası olacaktır.

Saul ayrıca binlerce hayvanı öldürdü. Ancak en iyi koyunları, sığırları, besili danaları, kuzuları ve iyi olan ne varsa hepsini esirgedi ve “dini” görevi yapmak üzere Tanrı'ya kurban sunmaları için halka verdi. Halkın bunu nasıl gördüğünü hayal edin. Bu hayvanları RAB'be kurban ederken şöyle düşünmüş olabilirler, “Ne tanrısal bir kralımız var, Rab'bi her zaman ilk sıraya koyuyor.”

Ama Tanrı'nın bu konuyla ilgili farklı bir düşüncesi vardır. Samuel'e yakını, “Saul'u kral yaptığıma pişmanım. Beni izlemekten vazgeçti. Buyruklarımı yerine getirmedir” (1. Samuel 15:11). Saul on binlercesini öldürdü ve sadece bir kişiyi esirgedi. O'na buyrulan görevin %99.9'unu yerine getirdi. Birçoğumuz onun görevinde itaatli olduğunu varsayarız, ancak Tanrı itaatsizlik görür. Aslında, birkaç ayet sonra peygambere bunun bir başkaldırma olduğunu söyler. Bu bize kısmi itaatin Tanrı'nın gözünde tam bir itaatsizlik olduğunu gösterir. Aslında, *neredeyse*

İMANIN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

tam olan bir itaat, hatta %99 itaat başkaldırma sayılır. Bunu ne kadar sık duyuyoruz: “Neden yaptığım şeylere bakmıyorsun? Sadece yapmadığım az bir şeye odaklanıyorsun!” Saul kesinlikle böyle söyleyebilirdi. Her ne kadar bu yaklaşım insan mantığına uygun olsa da Tanrı ile uyumlu değildir!

YAKINLIK İMANIMIZLA DOĞRUDAN ORANTILIDIR

Eğer Saul’un hayatının gidişatını izlemeyi sürdürürsek, imanının istikrarlı olarak kötüleştiğini fark edersiniz. Giderek daha fazla Rab’den uzaklaştığını da fark edeceksiniz. Yakınlık düzeyi azalır, çünkü Tanrı’yla yakınlık kurma olanağımız imanımızla doğru orantılıdır. Bununla ilgili olarak Elçi Yuhanna şöyle yazar:

Böylelikle gerçeğe ait olduğumuzu bileceğiz ve yüreğimiz bizi ne zaman suçlarsa, Tanrı’nın önünde onu yatıştıracağız. Çünkü Tanrı yüreğimizden daha büyüktür ve her şeyi bilir. Sevgili kardeşlerim, yüreğimiz bizi suçlamazsa, Tanrı’nın önünde cesaretimiz olur. (1. Yuhanna 3:19-22)

Tanrı’ya yakın olma olanağımız imanımızla doğru orantılı olduğu gibi imanımız da O’na itaatimizle orantılıdır. Şimdi şunu netleştireyim. Hemen ardından itiraf ve tövbenin geldiği itaatsizlikten söz etmiyorum. Davut’un günahı Saul’unkinden çok daha büyüktü, ama o hemen tövbe etti. Ne imanı ne de Rab’le yakın paydaşlık imkânı zayıfladı. Diğer taraftan Saul, kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyleri korumak ve geliştirmek için kendi çıkarını aramayı sürdürdü. Yüreği Davut’un aksine Tanrı’nın gönlüne uygun değildi.

Bunun günlük hayattan iyi bir örneği bir karı koca arasındaki dinamikler olabilir. Eğer birisi kendi çıkarını arayıp diğerine bağımlı olmazsa, güven ve yakınlık kaybolur. Bir koca şöyle diyebilir, “Hey, faturaları ben ödüyorum, masana yiyeceği ben koyuyorum, başının üstüne çatı koyuyorum ve sana giysiler alıyorum. Senin yanı sıra bir de kız arkadaşım olmasında ne sakınca var?” Karısına “Seni seviyorum” diyebilir ve hatta ona iyi baktığını bile söyleyebilir, ama tek bir alanda itaatsiz olması nedeniyle yakınlık düzeylerinin hızla düşeceğini garanti edebilirim.

Biz de Rab’be şöyle sorabiliriz, “Rab, kiliseye düzenli katılıyorum, ondalığımı veriyorum, Kutsal Kitap’ı okuyorum ve dua ediyorum,

TANRI'YA YAKLAŞMAK

imanım neden bu kadar zayıf?" O zaman size bir soru sorayım: Eşinize nasıl davranıyorsunuz? Tanrı diyor ki, "Bunun gibi, ey kocalar, siz de daha zayıf varlıklar olan karılarınızla anlayış içinde yaşayın. Tanrı'nın lütfettiği yaşamın ortak mirasçıları oldukları için onlara saygı gösterin. Öyle ki, *dualarınıza bir engel çıkmasın*" (1. Petrus 3:7). Bütün alanlarda itaatli olmadığımızda Tanrı'yla paydaşlığımız engellenir. İsa'nın şu sözlerini hatırlayın, "...size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra..." Kısmi itaat asla "imanımızı artırmaz"! Aynı ilke kadınların kocalarına, çocukların anne babalarına ve hatta anne babaların çocuklarına davranışları için de geçerlidir.

Sorulabilecek bir başka soru şudur: Sözü'nü tutan bir insan mısınız? Kutsal Yazılar Tanrı'ya yakın olan kişi için "Kendi zararına ant içse bile, dönmez andından" der (Mezmurlar 15:4). Söz verip de tutmuyor musunuz? Dilinizle günah işlemeyi alışkanlık haline getirip sonra imanınızın neden zayıf olduğunu mu merak ediyorsunuz? Bu sorulara devam edebilirim.

Kastettiğim şey hayatlarımızı Tanrı'nın Sözü'ne tam itaatle yaşamayı amaçlayarak sürdürmemizdir! Çünkü kesin bir ifadeyle bize şöyle söyleniyor:

Yavrularım, bunları size günah işlemeyesiniz diye yazıyorum.

(1. Yuhanna 2:1)

Birçokları günaha ya gevşek ya da yasacı bir biçimde baktılar. Günahı hafife alanlar lütfat ve merhamete sahip olduğumuz ve hepsi çarşıta örtüldüğü için Tanrı'nın Sözü'nü ihlal edebileceklerine inanırlar. Evet, günah sorunu çarşıta çözümlendi, ama Pavlus'un imanlılara hitaben ne dediğini hatırlamalıyız: "Söz dinleyen köleler gibi kendinizi kime teslim ederseniz, sözünü dinlediğiniz kişinin köleleri olduğunuzu bilmez misiniz? Ya ölüme götüren günahın ya da doğruluğa götüren sözdinlerliğin kölelerisiniz" (Romalılar 6:16). Ayrıca İsa O'nu Rab diye çağırmalarına rağmen günahı alışkanlık edinmiş olanlara şöyle seslenecektir, "Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!" (Matta 7:23).

Yasacılar ise günahın bir kimseyi onların "kutsallık kulübünden" çıkardığını düşünürler. Herhangi bir itaatsizlikten bizi uzak durmaya motive edecek şey bu olmamalıdır. Ancak, günahın imanımıza

İMANIN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

zarar verdiğini ve bu nedenle Tanrı'yla yakınlığımızı engelleyeceğini gördüğümüzde günahtan kaçırız! Neden? Çünkü her şeyden daha çok O'nunla yakın olmayı arzularız. Şimdi Yakup'un neden Tanrı'ya yaklaşma davetini vermeden hemen önce ve sonra böyle dediğini anlıyoruz:

Bunun için Tanrı'ya bağımlı olun. İblis'e karşı direnin, sizden kaçacaktır. Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır. Ey günahkârlar, ellerinizi günahtan temizleyin. (Yakup 4:7-8)

Her şeyin merkezinde itaat var! Neden? Tanrı'ya tam bir güvenle yaklaşabilmemiz için. Bir kez daha bu bölümün başındaki ayetlere bakalım:

Bu nedenle, ey kardeşler, İsa'nın kanı sayesinde perdede, yani kendi bedeninde bize açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır. Tanrı'nın evinden sorumlu büyük bir kâhinimiz bulunmaktadır. Öyleyse yüreklerimiz serpmeye kötü vicdandan arınmış, bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekte bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım. Açıkça benimsediğimiz umuda sınıksız tutunalım. Çünkü vaat eden Tanrı güveniliridir. (İbraniler 10:19-23)

Tam güvenimiz ya da güvencemiz Tanrı'nın Sözü'nü duymakla gelen imandan kaynaklanır ve itaatimiz devam ettikçe büyür. Eğer günah işlersek, Baba'nın önünde bir Savunucumuz vardır ve eğer tövbe etmekte çabuk olursak, o zaman vicdanımız mahkûmiyetten uzak olur, çünkü O'nun kanı bizi kardan daha beyaz temizler. Ancak, eğer kasten günah işlemeye devam edersek, o zaman vicdanımız bizi suçlar ve Tanrı vicdanımızdan büyüktür. Bu yüzden yaşayan Tanrı'ya güven içinde yaklaşmamız engellenir.

UMUT

Şimdi yukarıdaki Kutsal Yazılar'daki ikinci cümleye dönelim: "Açıkça benimsediğimiz umuda sınıksız tutunalım." Umut çoğu zaman yanlış anlaşılır; bu bir "belki olur" ifadesi değildir. Aksine "güvenli bir beklenti" anlamına gelir.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Tanrı İbrahim'e ilk görüldüğünde şunu vaat etti, "Senin kalkanın benim. Ödülün çok büyük olacak" (Yaratılış 15:1). İbrahim'in kısır karısından çocuk sahibi olmak için *doğal bir umudu* yoktu, bu nedenle verdiği yanıt biraz ümitsizlik taşıyordu:

Avram, "Ey Egemen RAB, bana ne vereceksin?" dedi, "Çocuk sahibi olamadım. Evim Şamlı Eliezer'e kalacak. Bana çocuk vermediğin için evimdeki bir uşak mirasçım olacak." (Yaratılış 15:2-3)

Bu adamın çok az ya da hiç umudu olmadığı belliydi. Ama Tanrı, İbrahim'in umudu olmadan vaatlerine kavuşamayacağını biliyordu. Bu nedenle Rab onu akşam dışarı çıkardı ve gökteki yıldızları saymasını söyledi. Ben bu olayın şöyle olduğunu hayal ediyorum. İbrahim sayısız yıldızları sayarken sonunda uyuyakaldı. Ertesi sabah Rab onu bir soruyla uyandırdı, "Hepsini saydın mı?"

İbrahim "Hayır, çok fazla var!" dedi.

Tanrı onun aradığı cevaba sahipti ve peşinden bu söz geldi, "İşte, soyun o kadar çok olacak!" (Yaratılış 15:5). Tanrı İbrahim'in içine tanrısal bir umut, yani vaadine ilişkin net bir resim koydu; sayılamayacak kadar çok çocuk. Ne zaman yıldızlara baksa, Tanrı'nın vaadini hatırladı ve sayısız soyunun ona "İbrahim Baba, İbrahim Baba!" diye seslendiğini işitti. Bununla bağlantılı olarak Yeni Antlaşma'da İbrahim için şöyle der:

İbrahim umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla iman etti. "Senin soyun böyle olacak" sözüne güveniyordu. (Romalılar 4:18)

Söz neydi? "Senin soyun böyle olacak!" Doğal umut yokken, tanrısal umut görünenleri gölgede bırakmak için vaatle birlikte geldi. Tanrısal umut görünenlerin ötesinde Tanrı'nın güven dolu beklenti âlemine baktı. İbrahim görünür olanı tanrısal olan ile değiştirmeyi seçti. Aslında Kutsal Yazılar, bize "Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendiğini" söyler (Romalılar 4:21). Vaadi, umutla güçlenmiş olan imanla aldı. Şöyle yazılıdır:

İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır. (İbraniler 11:1)

İMANIN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

İmanımız umudu ya da Tanrı'nın vaatlerini doğrular. İbrahim'de gördüğümüz gibi tanrısal umut henüz doğal gözlerimizle göremediğimiz Tanrı'nın isteğinin vizyonu ya da taslağıdır. Tanrısal umut son derece önemlidir, zira umut olmadan iman doğrulayacağı bir şey olmaz. Tanrı'nın Sözü yüreklerimize sadece iman yerleştirmekle kalmaz, bize ayrıca iman için umut ya da vizyon verir.

Bunu tuğlalar, pencereler, tahta, çimento, karolar vs. gibi inşaat malzemelerine benzetebiliriz. Bütün bu kaynaklara sahip olabiliriz, ama bir taslak projemiz olmadan inşaat süreci bir felaket olacaktır! Şöyle düşünebilirsiniz, *bir taslak olmadan inşa edebilirim*. Belki zihninizde bir taslak olsa da, hâlâ bir tür plana ihtiyacınız olacaktır.

PERDENİN ARKASINDAKİ İÇ BÖLMEMEYE GEÇMEK

Yakınlıkla ilgili olarak bir kez daha tema ayetlerimize bakalım:

Bu nedenle, ey kardeşler, İsa'nın kanı sayesinde perdede, yani kendi bedeninde bize açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır. Tanrı'nın evinden sorumlu büyük bir kâhinimiz bulunmaktadır. Öyleyse yüreklerimiz serpmeye kötü vicdandan arınmış, bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, iman verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım. Açıkça benimsediğimiz umuda sınıksız tutunalım. Çünkü vaat eden Tanrı güvenilirdir. (İbraniler 10:19-23)

Yazar açıkça Rab'be yaklaşmaktan söz ediyor. Bir kez daha şu sözlere bakın, "Açıkça benimsediğimiz umuda sınıksız tutunalım." Umudun bir taslak, bir vizyon, doğal gözlerimizle göremediğimiz tanrısal bir resim olduğunu hatırlayalım. Bunu aklımızda tutarak aşağıdakileri dikkatle okuyalım:

İnsanlar kendilerinden üstün biri üzerine ant içerler. Onlar için ant, söyleneni doğrular ve her tartışmayı sona erdirir. Tanrı da amacının değişmezliğini vaadin mirasçılarına daha açıkça belirtmek istediği için vaadini antla pekiştirdi. Öyle ki, önümüze konan umuda tutunmak için Tanrı'ya sığınan bizler, Tanrı'nın yalan söylemesi olanaksız olan bu iki değişmez şey aracılığıyla büyük cesaret bulalım. Canlarımız için gemi demiri

TANRI'YA YAKLAŞMAK

gibi sağlam ve güvenilir olan bu umut, perdenin arkasındaki iç bölme geçer. (İbraniler 6:16-19)

Bunu görüyor musunuz? Bu ayetleri yan yana koyduğumuzda şunu görürüz:

... imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım. Açıkça benimsediğimiz umuda sınıksız tutunalım. Çünkü vaat eden Tanrı güvenilirdir... Canlarımız için gemi demiri gibi sağlam ve güvenilir olan bu umut, perdenin arkasındaki iç bölme geçer. (İbraniler 10:22-23; 6:19)

Yeni Yaşam Çevirisi'nde şöyle ifade edilir: "Bizi cennetin perdesinden geçirip Tanrı'nın iç tapınağına götürür." İbrahim'e net bir tanrısal umut resmi veren Tanrı'ydı. Yakınlık söz konusu olduğunda, Kutsal Ruh bize yersel gözlerimizin göremediği şeyi, yani cennetin taht odasında oturan Rab'bin kendisinin tanrısal resmini verir. Yaklaştığımız zaman, içimizdeki Tanrı'nın Ruhu'na döneriz ve bedenimizin ve sınırlı doğal düşüncemizin perdesinden geçip O'nun huzuruna gireriz. Cennetin içsel tapınağına girdiğimizde İsa ve Baba ile orada karşılaşırız. Bu içsel tapınakta Yücelik Rab'bi ile yakınlığı deneyim ederiz!

İmanlılar dua ederken çoğu zaman bir taht odasına yürüdüklerini hayal etmeye çalışırlar. Ancak Kutsal Ruh'un yardımı olmadan, bunu yapmak İbrahim'in vizyon olmadan Tanrı'nın vaadini kavramasının olanaksız olmasına benzetilebilir. İbrahim, ancak Rab ona net bir resim çizdikten sonra Tanrı'nın vaat ettiklerini elde etti. Kutsal Ruh olmadan iç bölmede gerçek yakınlığı deneyim edemeyiz. O bize doğal gözlerimizin göremediği umudu ya da net vizyonu sağlar. Bu vizyonla birlikte, imanın verdiği tam güvenceyle ve cesaretle İsa'nın bizim için büyük bedel ödeyerek satın aldığı bereketlere kavuşmak için yaklaşırız. Ah, Rab İsa, Sana şükrederim, çünkü Tanrı'nın huzuruna şimdi ve sonsuza dek güvenle gelebilelim diye kutsal kanını bizler için döktün!

İMANIN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

ÇALIŞMA SORULARI

1. Güvenli beklenti anlamına gelen Kutsal Kitap'taki umut sözcüğü dilimize evrilmiş olan "belki olur" anlamındaki umuttan farklıdır. Güvenli bir beklenti olmaksızın kendinizi hiç "belki olur" tutumuyla havaya sözcükler söylerken buldunuz mu? Eğer evetse, bu size imanınızın durumu hakkında ne söyleyebilir?
2. Elçilerin zamanından beri imanlılar tarafından iki soru soruldu. Soruların yazımı birbirine oldukça benziyor, ancak sordukları şeyler derinden farklıdır:
  - Nasıl iman elde ederiz?
  - İmanımızı nasıl artırırız? Bu bölümden öğrendikleriniz ışığında, bu sorulara nasıl cevap verirsiniz?
3. Saul'un itaatinin doğasını Davut ile kıyasladığınızda ne gibi farklılıklar görüyorsunuz? İtaatleri Tanrı'yla yakınlıklarını nasıl etkiledi?
4. Yakınlık bir kimsenin Tanrı'ya cesaretle yaklaşma yeteneğini nasıl etkiler?

TANRI'YA YAKLAŞMAK

O'na yaklaşmaya cesaret edebilirsiniz, çünkü size değişmez bir davet yaptı!

Bu son bölümde bizi çok seven Rab'be yaklaşmanın daha pratik bir tarafını ele alacağım. Ancak, bunu yapmak evlenmek üzere olan birine yatak odasında yakın ilişkiye girmenin ayrıntılı talimatlarını vermeye benzetilebilir. Sadece bir dereceye kadar öğretebilirsin, zira gerisi yürekten akar. Ve burada yakınlığın güzelliği yatar: yüreklerimizden dışarıya serpilir, aklımızla öğretilmez.

Rab'be yaklaşırken O'nun benzerliğinde yaratıldığımızı hatırlamalıyız. Duygularımız farklılaştığı gibi, O'nunkiler de farklıdır. Yakın bir arkadaşın duygu durumuna hassas olmamız gerektiği gibi, Rab'binkilere de hassas olmalıyız. Örneğin, O'nun huzuruna ilahilerle geleceğimiz zamanlar olduğu gibi kırık bir yürekle geleceğimiz zamanlar da vardır; cesaretle geleceğimiz zamanlar ve titremeye geleceğimiz zamanlar vardır. Güldüğümüz zamanlar, ağladığımız zamanlar, O'nun yardımıyla karanlığın güçlerine karşı savaştığımız zamanlar ve O'nun muhteşem huzurunda esenlik ve huzur dolu zamanlar vardır.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Buna bir örnek olarak haydutların tehdidi altındaki bir ev verilebilir. Haydutların evin arka kapısını zorladığını ve içeri girmek üzere olduğunu düşünün. O an oğullardan birinin silah arayışında olan babasına gidip ona şöyle söylediğini hayal edin, “Baba, bence sen harikasin. Bizim için her şeyi sağladın, eğlencelisin, zekisin...”

Baba ise oğlunu sertçe durdurup şöyle yanıt verecektir, “Şimdi bana hislerini söylemenin zamanı değil, gidip beyzbol sopanı getir ve birlikte evin arkasına gidelim!”

İsa Mesih'in kilisesinin Tanrı'nın evi olduğunu hatırlamalıyız. Gerçek düşmanlarımız vardır. Bu yüzden duaya girdiğimde Kutsal Ruh'un aciliyetinin savaşmak olduğu zamanlar olur ve beni savaşa yönlendirme biçimi de farklılaşır. Tanrı Sözü'nü konuşarak, Ruh'ta güçlü dua ederek ya da hatta güçlü tapınma ile (Yehoşafat ve İsrail orduları, bkz. 2. Tarihler 20:20–24). Sadece atmosfere hassas olmakla değil, ayrıca O'nun isteğini nasıl yerine getireceğimize de hassas olmalıyız.

Örneğimize dönelim ve diğer tarafından bakalım. Aynı evi hayal edin: her şey yolunda ve baba şöminenin yanında uzanıyor. Bu kez oğul başında kaskı ve elinde beyzbol sopasıyla içeri dalıp “Onları yakalayalım, baba!” diyor.

Baba ona bakıp şöyle der, “Oğlum, şu an kötü bir şey olmuyor; neden yanıma oturmuyorsun, birlikte eğlenelim.”

Eminim yakınlarımızla yaşadığımız birçok farklı senaryoyu düşünebilirsiniz. Hatta duada çeşitli zamanlar ve dönemler vardır. Kutsal Yazılar yukarıda listelediklerimin her birini ve daha fazlasını destekler. Anahtar o anda Tanrı'nın yüreğinde ne olduğunu bilmektir.

TANRI'NIN ÇIKARLARI

Eğer bir arkadaşınız size her zaman aklında kendi çıkarlarıyla gelseydi ne hissederdiniz? Oğlu ona sadece isteklerle gelen bir baba nasıl hisseder? Bencil olanlara ya da şefkatsiz olduğunu bildiğiniz kişilere yüreğinizi açacak mısınız? Eğer Rab'bin yüreğine dokunacaksak bizden isteklerini ve ihtiyaçlarını bilmeyi aramalıyız. Ah evet, ihtiyaçlarını! O'nun her şeye gücü yetse ve hiçbir şeye gereksinmesi olmasa bile, insanlara hâlâ özgür bir irade vermiş ve yeryüzünde belirli özgürlükler tanımıştır. Böyle yaparak kendisini

TANRI'YA YAKLAŞMAK

savunmasız bıraktı. İnsanın günaha düşüşüyle birlikte karanlık güçlerin tuzakları, işkenceleri ve saptırmaları nedeniyle, muhtaç olan ve acı çeken birçok insan var. Tanrı onlar adına harekete geçmeyi özlüyor ve onlar için yakaracak insanları bekliyor. Bu nedenle aracılık eden ve acı çekenlere Tanrı'nın lütfuyla yardım sağlayan kişilerin Rab'be yakın olduğunu görürsünüz. İsa yargı kürsüsünde şöyle diyor:

Çünkü acıkmıştım, bana yiyecek verdiniz; susamıştım, bana içecek verdiniz; yabancıydım, beni içeri aldınız. Çıplaktım, beni giydirdiniz; hastaydım, benimle ilgilendiniz; zindandaydım, yanıma geldiniz. (Matta 25:35-36)

Burada evrendeki tüm yetkiyi ve gücü elinde tutan Yüce Rab'bin ihtiyaçta olduğunu söylediğini görüyoruz. O'nun ihtiyacı sevdiği bizlerin ihtiyaçlarıdır. Çünkü şöyle diyor, "Bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz" (ayet 40). Aracılık edenler, fiziksel yardımda bulunanlar, Tanrı'nın özgürleştiren Sözü'nü vaaz edenler, Tanrı'nın gücüyle acıları iyileştirenler vs. O'nun yüreğini herkesten daha çabuk bulacaktır.

Tanrı'nın halkı bir keresinde O'na gayretle geliyordu ve onlarla ilgili şöyle dedi, "Bana her gün danışıyor, yollarımı öğrenmekten zevk duyuyorlarmış!" (Yeşaya 58:2). Ancak Rab onlara yanıt vermiyordu. Halk Tanrı'nın neden onlara yaklaşmadığını sorgulamaya başladı. Dualarına neden yanıt vermediğini anlayamadılar. Bunun üzerine Tanrı şöyle dedi:

*Bakin, oruç tuttuğunuz gün keyfinize bakıyor,
İşçilerinizi eziyorsunuz.
Orucunuz kavgayla, çekişmeyle,
Şiddetli yumruklaşmayla bitiyor.
Bugünkü gibi oruç tutmakla
Sesinizi yükseklere duyuramazsınız.
(Yeşaya 58:3-4)*

Kavga edip çekiştiklerine ve hatta yumruklaştıklarına dikkat edin. Bu kitabın tema ayetine geri dönelim: "Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır." Yakup'un bu bölüme şu sözlerle başladığını göreceksiniz:

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Aranızdaki kavgaların, çekişmelerin kaynağı nedir? Bedeninizin üyelerinde savaşılan tutkularınız değil mi? Bir şey arzu ediyor, elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, isteğinize erişemeyince çekişip kavga ediyorsunuz. Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz. Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz. Ey vefasızlar... Bunun için Tanrı'ya bağımlı olun. İblis'e karşı direnin, sizden kaçacaktır. (Yakup 4:1-8)

İşte karşınızda. Bir numaralı pratik adım: Tanrı'nın ve Müjde'nin uğruna canımızdan vazgeçmeliyiz. O'nun sevdiğini sevmeli ve nefret ettiğinden nefret etmeliyiz. O'nun için önemli olan bizim için de önemli olmalı ve O'nun için çok önemli olmayan bizim için de çok önemli olmamalı. O'nun yüreğine sahip olmalıyız!

Bunun anlamı hayatımızda kişisel tazelenme zamanı olmayacağı mıdır? Tanrı halkına eğlenceyi ve dinlenmeyi esirger mi? Kesinlikle hayır! Kutsal Yazılar Tanrı'nın "zevk almamız için bize her şeyi bol bol verdiğini" söyler (1. Timoteos 6:17). Ancak O'nun isteklerini ihmal etmek pahasına kendi arzularımızın ardından gittiğimizde Tanrı'nın yüreğiyle temasımızı kaybederiz.

Fiziksel olarak yoksullara yardım etmedikçe Tanrı'nın isteklerini yerine getirmediğimize inananlar vardır. Ancak eğer bu doğruysa, o zaman dullarla ilgilenilmesi gerektiğinde neden Petrus şöyle bir söz söylesin, "Tanrı'nın sözünü yayma işini bırakıp maddi işlerle uğraşmamız doğru olmaz. Bu nedenle, kardeşler, aranızdan Ruh'la ve bilgelikle dolu, yedi saygın kişi seçin. Onları bu iş için görevlendirelim. Biz ise kendimizi duaya ve Tanrı sözünü yaymaya adayalım" (Elçilerin İşleri 6:2-4). Petrus yoksulları Tanrı'nın Sözü'yle doyurarak ihtiyaçlarını karşılayanlar olduğu gibi fiziksel ihtiyaçlarını karşılayanlar da olduğunu biliyordu. Ancak bunların ortak bir noktası vardı; İsa'nın ihtiyacını karşılıyorlar, "Çünkü acıkmıştım, bana yiyecek verdiniz..."

Yüreğinde Rab'bin çıkarına sahip olanlar O'nun yakınına daha kolay geleceklerdir. Musa böyle bir adamdı, çünkü Tanrı'nın halkına çobanlık ederken yüreğinde Rab'bin çıkarları vardı, Tanrı'nın yüreğine duyarlıydı ve O'nunla zengin bir paydaşlığa sahipti.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Tanrı iyi bir kral olan Yoşiya için şöyle dedi: “‘Ezilenin, yoksulun davasını savundu, Onun için de işleri iyi gitti. Beni tanımak bu değil midir?’ diyor RAB” (Yeremya 22:16).

İster yardım, isterse yönetme, öğretme, idare, vermek vs. olsun, hizmetlerini iyi yerine getirenler hayatlarını ve hatta hizmetlerini kendi gündemleriyle dolduranlardan Rab'be daha kolay yaklaşacaktır. Çünkü Rab'bin kendisi böyle diyor, “Beni tanımak bu değil midir?”

DİNLEMELİK İÇİN YAKLAŞIN

Efendi'ye yaklaşmak isteyenlere verilebilecek bir diğerk pratik öğüt aşağıdaki ayetlerde bulunmaktadır:

*Tanrı'nın evine gittiğinde davranışına dikkat et. Yaptıkları kötülüğün farkında olmayan akılsızlar gibi kurban sunmak için değil, dinlemek için yaklaş.
Ağzını çabuk açma, Tanrı'nın önünde hemen konuya girme,
Çünkü Tanrı gökte, sen yerdesin,
Bu yüzden, az konuş.
Çok tasa kötü düş,
Çok söz akılsızlık doğurur.
(Vaiz 5:1-3)*

Bu ayetlerin ilk kısmını ayıralım. Şöyle okuyoruz, “...akılsızlar gibi kurban sunmak için değil, dinlemek için yaklaş.” Tanrı'ya her zaman konuşarak ya da ilahiler söyleyerek yaklaşan birçok insan görüyorum. Bu kesinlikle doğrudur. Ancak, O'na sessizce yaklaşmaktan ve bir söz ya da bir tapınma ilahisi söylemeden önce dinlemekten çok bereket aldım.

Geçenlerde çok büyük ve güçlü bir kilisenin pastörüyle birlikteydim. Yemekte bana şöyle söyledi, “John, Rab'be şöyle seslendiğim bir noktaya geldim, ‘Her sabah bu odaya girip hiç yanıt almadan kendi sesimi işitmekten yoruldum. Bu nedenle bana konuşana dek, her sabah buraya gelip sadece dinleyeceğim’ dedim.”

Bu durum birçok sabah sürdü, çünkü Rab onun yüreğinin içtenliğini sınıyordu, ama bir sabah odasına girdi ve birden bire Kutsal Ruh ona konuşmaya başladı. Bu dönemde Tanrı, ona şimdiye kadarki en güçlü vahiyleri verdi ve pastör bu vahiyleri haftalar boyunca topluluğuna açıkladı. Dua hayatı devrim geçirmişti.

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Tanrı'nın huzuruna girmenin çok güçlü bir yolunun Kutsal Kitap'tan bir parça (özellikle Mezmurlar'dan ya da Yeni Antlaşma'dan) okumak olduğunu keşfettim; çok fazla değil, belki bir ayet ve bazen bir ayetin yarısını okuyup üzerinde derin düşünür ve ardından yavaşça bir başkasını okurum ve sonunda Rab'bin varlığı görünecektir. Sonra okumayı bırakır ve O'na odaklanırım ve bana öğretmesine ve olacak şeyleri göstermesine izin veririm.

Konuşmadan önce dinlemek için O'nun huzuruna girmek her durumda genelde çok etkilidir. Daha önce tapınma akşamlarına girdiğimde aklımı sakinleştirip Tanrı'nın isteğini ya da duygularını sezmek için içimdeki Tanrı'nın Ruhuna baktığım oldu. Bundan sonra ilahileri söylemeye başladım. Ama bu her zaman doğru değildir, çünkü bazı zamanlarda O'na hemen yüreğimden akan şükranla, övgüyle ya da sevinçle yaklaşıyorum. Sanki Tanrı'nın Ruhuna "Haydi, gidelim!" diyor gibidir. Çünkü Kutsal Kitap şöyle der:

*Şükranla huzuruna çıkalım,
O'na sevinç ilahileri yükseltelim!
(Mezmurlar 95:2)*

Ve aynı şekilde,

*O'na neşeyle kulluk edin,
Sevinç ezgileriyle çıkın huzuruna!
(Mezmurlar 100:2)*

Bu ayetlerde Rab'bin huzuruna ezgilerle ve şükranlarla çıkmamız için teşvik edilirken önceki metinde dinlemek için yaklaşmamız söylenir. Her şey O'na hassas olmaya bağlıdır! Nasıl ki bir adama karısıyla nasıl sevişeceğini adım adım anlatamazsanız, Rabbimiz'e yakınlaşmak üzere gelmemiz de aynen bunun gibidir.

Bir adamın gerdek gecesine elinde adım adım yapılacakların yazılı olduğu bir listeye girdiğini hayal edebilir misiniz? Listedeki okuyor, birinci adım: ona güzel olduğunu söyle. İkinci adım: ellerini saçlarında gezdir. Üçüncü adım: ışıkları kapat. Dördüncü adım: (oops, bunu okuyamıyorum, bir el feneri kullanmamız gerek). Ne kadar komik! Ancak, bazıları dua etmeyi neredeyse bu kadar komik hale getirmiştir. Tanrı'nın yüreğine dokunma ve hissetme yetilerini kaldırmışlardı. Ah,

TANRI'YA YAKLAŞMAK

beni yanlış anlamayın, Kutsal Yazılar'dan takip etmemiz gereken belli başlı yönergeler vardır, ama mutlaka Tanrı'nın Ruhü'nün yardımıyla gelmeliyiz, çünkü Kutsal Yazılar bize açıkça şunu söyler, "Yazılı yasa öldürür, Ruh ise yaşatır" (2. Korintliler 3:6). Böylece Tanrı'nın Ruhü bizi aracılık etmeye, ilahi söylemeye, ses yükseltmeye, sessiz kalmaya vs. yönlendirebilir.

Yapmamız istenen bir diğer şey dileklerimiz ya da sözlerimizde aceleci olmamamızdır. Doğal ilişkilerimiz bile bunu gösterir. Bir kimse çok fazla boş konuştuğunda, onu dikkatle dinlemeyi bırakırız. Ancak, biri sözcüklerini bilgece seçtiğinde, sık sık konuşmalar bile dikkatle dinleriz. Bu yüzden duada geçirdiğim zamanın çoğu ya sessiz, ya dillerle konuşarak ya da Tanrı'nın Sözü'nü söyleyerek geçer.

Dillerle konuştuğumda, Tanrı'nın kusursuz isteğini dua ettiğimi biliyorum. Kutsal Ruh İsa'nın adıyla Babam'a söylemem için bana sözler veriyor. Ruh'un yönetiminde yanlış dua edemem ya da boş sözler söyleyemem! O'nun yazılı Sözü'nü söylediğimde, tüm varlığımın geliştiğini görüyorum ki, elbette zihnimi içeriyor. Bu nedenle zihnimize dua etmek de çok önemlidir.

Ancak, O'nun huzurunda olduğumu bildiğim ve dinlediğim zaman vahiy, anlayış ve bilgelik gelir. Rab'be bize konuşması için zaman vermemiz çok önemlidir. Yanınıza her geldiğinde hiç durmadan konuşan ve tek bir sözcük söylemenize izin vermeyen birini hayal edebilir misiniz? Bence Kutsal Ruh bazen bizimleyken böyle hissetmektedir. Konuşmak kadar dinlememiz de gerekir. Unutmayın, dua bir monolog değil, diyalogdur!

ÇEŞİTLİ İLETİŞİM YOLLARI

Tanrı bize yaklaştığında kendisinin yanı sıra yollarını da açıklar. Bilmediğimiz büyük, akıl almaz şeyleri bize bildirir (Yeremya 33:3). Bunu anlamamanın anahtarı bize farklı yollarla bilgi ileteceğini anlamamızdır. Bazen O'nun konuştuğunu duyarız. Yüreğimizde güçlü bir ses olabilir ve bazen fiziksel kulaklarımızla duyduğumuz işitilebilen bir sesle karıştırılabilir; ya da yüreklerimizin derinliğinde duyduğumuz sakin, usul bir ses olabilir. Bu sese diğer bütün yollarda olduğu gibi her zaman O'nun içsel huzuru eşlik eder ve Kutsal Yazılar'la uyumludur. Bazen başka bir imanlı ya da önder aracılığıyla

TANRI'YA YAKLAŞMAK

iletişim kurar; onlar konuşurken ya da biz yazılarını okurken yüreğimizde bir patlama gerçekleşir. Bize bir görünüm ya da rüya yoluyla konuşmayı seçebilir. Diğer zamanlarda sık sık deneyim ettiğim gibi, önceden bilmediğimiz şeyleri biliveririz. Ayrıca sık sık Sözü'nü içimize koyar ve biz konuşana dek söz açığa çıkmaz. Ağzımızı açık konuştuğumuzda, aydınlanma gelir.

Pentikost Günü'nde Petrus'a böyle olmuştu. Tanrı'nın Ruhu üzerine inmeden önce, İsa'nın Mesih olduğu vahyi hariç, Tanrı'nın Sözü hakkında sadece zihinsel bir bilgisi vardı (Matta 16). O vahiy haricinde, ruhsal konular hakkında konuşmak için ne zaman ağzını açsa bir şekilde pot kırılıyordu. Yukarı Oda'dayken Yahuda'nın yerine birini seçmek için ruhsal bir idare sergilemeye kalkıştı. Ortaya çıkan üründen henüz olgun olmadığı belliydi, zira seçilen adamdan bir daha söz edilmez; ve sonra Pavlus kendisini "zamansız doğmuş bir çocuğa" benzetti (1. Korintliler 15:8). Yahuda'nın yerini almak üzere Tanrı'nın seçtiği kişinin Petrus'un kura yoluyla yaptığı uyumsuz girişim değil, Pavlus olduğu görünmektedir.

Özetle, Petrus ruhsal olarak sürekli uyumsuzdu. Ancak, Tanrı ona yaklaştığında, neredeyse saniyeler içinde Yoel ve Mezmurlar'dan derin ve güçlü bir mesaj paylaşarak 120 kişiye neler olduğunu açıklamaya başladı. Kalabalıklar toplanmadan önceki birkaç dakika içinde böyle öğretici bir mesajı çalışmış olamazdı. Şimdiyse, neredeyse anında daha önce asla sahip olmadığı bilgilere sahipti. Sadece Petrus değil, ama diğerlerinin hepsi Tanrı'nın Ruhu üzerlerine indikten saniyeler sonra "Tanrı'nın büyük işlerini" konuşmaya başladılar (Elçilerin İşleri 2:11).

Bu nedenle, özetleyecek olursak, Tanrı bize yaklaştığı zaman bilgi aktarmak için çeşitli yollar kullanır; ama bir şey kesindir, bize yaklaştığı her andan sonra asla aynı kalmayız.

SON SÖZ

Bu kitabın ilk bölümünde belirtildiği gibi, bu mesaj bir "nasıl yapılır" mesajı değildir, zira yakınlık adım adım verilen bir süreç olamaz. Tanrı'nın yüreğine götüren bir hazine haritası olması amaçlanmıştır. Bunun Tanrı'nın tutkuyla ve sevgiyle arzuladığı her birimiz için O'nun yüreğinden yükselen bir çağrı, peygamberlik bir

TANRI'YA YAKLAŞMAK

mesaj olduğuna inanıyorum. Eğer bu kitapta ortaya konan Tanrı Sözü haritasını izlemek için enerji ve zaman verirsek, Tanrı'nın varlığını ve yüreğini kesinlikle bulacağız. Hatırlatmak gerekirse, önce biz O'na yaklaştığımızda bize kişisel olarak yaklaşacağı vaadi gelişigüzel bir senaryo değildir; aksine her zaman onurlandıracağı ve asla geri adım atmayacağı vaat sözüdür.

Bu kitabı O'na yaklaşmanız için size ilham verecek birkaç ayetle sona erdirmeme izin verin:

*Çünkü RAB sapkınlardan tiksindir,
Ama doğruların candan dostudur.
(Özdeyişler 3:32)*

*Ama benim için en iyisi Tanrı'ya yakın olmaktır.
(Mezmurlar 73:28)*

*RAB kendisine yakaran,
İçtenlikle yakaran herkese yakındır.
Dileğini yerine getirir kendisinden korkanların,
Feryatlarını işitir, onları kurtarır.
RAB korur kendisini seven herkesi.
(Mezmurlar 145:18-20)*

*Onu kendime yaklaştıracığım,
Bana yaklaşacak.
Kim canı pahasına yaklaşabilir bana? diyor RAB.
(Yeremya 30:21)*

O'na yaklaşmaya cesaret edebilirsiniz, çünkü size zamandan bağımsız olan davetini yapmıştır. Bu nedenle kendinizi O'nun huzurunda yaşayanlardan biri olmaya adayın. O sizi bekliyor- siz neyi bekliyorsunuz? Tanrı'ya yaklaşın!

*Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak,
büyük sevinç içinde lekesiz olarak yüce
huzuruna çıkaracak güçtedir.
Yücelik, ululuk, güç ve yetki
Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla
bütün çağlardan önce,*

TANRI'YA YAKLAŞMAK

şimdi ve bütün çağlar boyunca

Tanrı'nın olsun! Amin.

(Yahuda 1:24-25)

ÇALIŞMA SORULARI

1. Bu bölümü okumadan önce, Tanrı'nın "ihtiyaçları" olduğunu hiç düşünmüş müydünüz? Bu ihtiyaçları hangi yollarla karşılarız?
2. Kutsal Ruh'un konuşmasını dinlemek sizin için ne kadar önemli? Elinizin altında bir dolu övgü ve tapınma ilahileriniz ve/veya Ruh'la dolu kitaplarınız olsa bile, Tanrı'ya sessizlikte yaklaşmayı denediniz mi? Bu alıştırmayı içtenlikle denemeyi düşünün ve öğrendiklerinizi not edip başkalarıyla paylaşın.
3. İlk bölümde, yazar bu kitabı Tanrı'ya yaklaşmak için adım adım bir "nasıl yapılır" mesajı olmaktan çok Tanrı'nın yüreğine götüren bir hazine haritası olarak tanımlar. Öğrendikleriniz üzerinde düşünürken, ne gibi hazineler keşfettiniz? Ortaya çıkaracağınız başka hangi hazineler var?

BİR KURTARICIYA OLAN İHTİYACIMIZ

İki yaşam standardı vardır; biri toplum tarafından kurulan, diğeri Tanrı tarafından kurulandır. Kültürümüz kendi parametrelerine göre sizi “iyi” sayabilir, ama Tanrı’nın düşüncesi nedir? Kutsal Yazılar herkesin Tanrı’nın doğruluk standardından saptığını söyler: “Yazılmış olduğu gibi: ‘Doğru kimse yok, tek kişi bile yok’” (Romalılar 3:10) ve bir kez daha “Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldı” (Romalılar 3:23).

Günah işlemek Tanrı’nın standardını ıskalamaktır. İnsan günahkâr olmak için yaratılmadı; aksine Adem kendi özgür iradesiyle bu yolu seçti. Tanrı ilk insan Adem’i hastalığın, yoksulluğun ya da doğal felaketlerin olmadığı güzel bir dünyaya yerleştirdi. Korku, nefret, çekişme, kıskançlık vs. yoktu. Tanrı buraya Aden Bahçesi adını verdi.

Adem Tanrı’nın buyruğuna itaatsizlik etmeyi seçti ve fiziksel olarak yüzyıllarca ölmemesine rağmen, ani bir ruhsal ölüm deneyim etti. Yüreğine karanlık girdi ve bu ruhsal ölüm fiziksel ölümden farklıdır, çünkü fiziksel ölümden bedeninin varlığı sona erer; ancak ruhsal ölüm

TANRI'YA YAKLAŞMAK

tüm yaşamın kaynağı Tanrı'dan ayrılık olarak tanımlanır.

Günah Adem'in yaratılışına girmişti ve Adem'in onun doğasına sahip çocukları oldu: "Adem 130 yaşındayken kendi suretinde, kendisine benzer bir oğlu oldu" (Yaratılış 5:3).

Bir baba olarak sahip olduğu çocuklar onun doğasından doğdular ve o noktadan itibaren her insan anne babaları yoluyla onun günahlı benzeyişinde dünyaya gelir. Adem kendisini ve soyundan gelenleri yeni bir efendiye, yani Şeytan'a teslim etti ve bu esaretle birlikte doğal dünya aynı yolu izledi. Zalim bir efendi artık Tanrı'nın sevgili yaratılışı üzerinde yasal hakka sahipti. Bu durum aşağıdaki ayetlerde net olarak ortaya koyulur: "Sonra İblis İsa'yı yükseklerle çıkararak bir anda O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O'na, 'Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim' dedi. 'Bunlar *bana teslim edildi*, ben de dilediğim kişiye veririm'" (Luka 4:5-6).

Bunların ona teslim edildiğine dikkat edin. Ne zaman? Cevap bahçededir, çünkü Tanrı ilk olarak yeryüzünün egemenliğini insana verdi (bkz. Yaratılış 1:26-28), Adem her şeyini kaybetti... bu kendisini ve tüm kuşaklar boyunca soyundan gelenleri içermektedir. Yine şöyle okuyoruz, "Bütün dünya ise kötü olanın denetimindedir" (1. Yuhanna 5:19).

Tanrı Adem'i bahçeden kovmadan önce, bir vaat verdi. Bir kurtarıcı çıkacak ve insanlığın tutsaklığını ve esaretini ortadan kaldıracaktı.

Bu kurtarıcı dört bin yıl sonra Meryem adlı bir bakireden dünyaya geldi. Bakire olmalıydı, çünkü Meryem Kutsal Ruh'tan gebe kaldı. Eğer İsa doğal anne babadan dünyaya gelmiş olsaydı, Adem'in tutsaklığı altında doğmuş olacaktı.

Babası Tanrı'ydı ve annesi insandı. Bu nedenle tamamen Tanrı ve tamamen insandı. Özgürlüğümüzü fidyeye satın almak için insanoğlu olmak zorundaydı. Bu nedenle İsa sürekli olarak kendisini "İnsanoğlu" olarak tanıttı. Başlangıçtan beri Baba ile birlikte olmasına rağmen, kendisini tanrısal ayrıcalıklarından soyutladı ve günah sunusu olarak kurban olmak için insan oldu.

Çarmıha gittiğinde, bizi tutsaklıktan özgür kılmak için günahımızın cezasını üzerine aldı. Kutsal Yazılar şöyle beyan eder, "Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi" (1. Petrus 2:24).

BİR KURTARICIYA OLAN İHTİYACIMIZ

Bu harika: insan Tanrı'ya karşı günah işledi, ama Tanrı (bedende görünen) insanın ölümcül hatasının bedelini ödedi. Yine şöyle okuyoruz, "Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım" (2. Korintliler 5:20-21).

Tanrı'nın doğruluğu olduğumuza dikkat edin. İsa'nın günahlarımız için öldüğüne ve ölümden dirildiğine yürekten iman etmedikçe ve O'nu Rabbimiz olarak kabul etmedikçe, büyük bedel ödediği özgürlüğümüze kavuşamayız; yani kişisel Kurtarıcımız olmalıdır. Kutsal Yazılar'da dediği gibi, "Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular" (Yuhanna 1:12-13).

İsa Mesih'i kişisel Rabbimiz ve Kurtarıcımız olarak kabul ettiğimizde, ölür ve ruhsal olarak yeniden doğarız. Şeytan'ın krallığındaki köleliğe ölürüz ve Tanrı'nın Egemenliği'nin yeni çocukları olarak doğarız. Bu nasıl gerçekleşir? Basit; yüreğimizde buna iman ettiğimizde tek yapmamız gereken şey ağızımızla İsa'nın Rabbimiz olduğunu açıkça söylemektir ve o zaman yeniden doğarız. Kutsal Yazılar bunu doğrular: "İsa'nın Rab olduğunu ağızıyla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın. Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağızıyla açıklayarak kurtulur" (Romalılar 10:9-10).

Bu kadar basit! İyi işlerimizle kurtulmadık. İyi işlerimiz bize asla O'nun Egemenliği'nde bir yer kazanamaz. Çünkü eğer bu doğru olsaydı, Mesih boşuna ölmüş olurdu. O'nun lütfuyla kurtulduk. Asla hak etmediğimiz karşılıksız bir armağandır. Bunu almak için yapmamız gereken tek şey kendimiz için yaşamayı reddetmemiz ve hayatımızı Rab İsa'ya, yani Yüce Efendi'ye adamamızdır. "Evet, Mesih herkes için öldü. Öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, kendileri uğruna ölüp dirilen Mesih için yaşasınlar" (2. Korintliler 5:15).

Böylece eğer Mesih'in sizin için öldüğüne inanıyorsanız ve artık kendiniz için değil, Mesih için yaşamak üzere hayatınızı O'na vermeye istekliyseniz, aşağıdaki duayı birlikte edebiliriz ve o zaman Tanrı'nın bir çocuğu olacaksınız:

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Göklerdeki Tanrım, bir günahkâr olduğumu ve Senin doğruluk standardının altında kaldığımı kabul ediyorum. Günahım nedeniyle sonsuzluk boyunca mahkûm olmayı hak ediyorum. Beni bu durumda bırakmadığın için Sana şükrederim, çünkü bakire Meryem'den doğan biricik Oğlun İsa Mesih'i benim için ölmesi ve çarmıh üzerinde cezamı taşıması için gönderdiğine inanıyorum. Üçüncü gün ölümden dirildiğine ve şimdi Rabbim ve Kurtarıcım olarak Senin sağında oturduğuna inanıyorum. Bu nedenle bugün _____, 20__ tarihinde hayatımı bütünüyle İsa'nın yönetimine bırakıyorum. İsa, Seni Rabbim ve Kurtarıcım olarak ilan ediyorum. Ruhun ile hayatıma gel ve beni Tanrı'nın bir çocuğu olarak değiştir. Bir zamanlar tutduğum karanlığın işlerini reddediyorum ve bu günden itibaren artık kendim için değil, sonsuza dek yaşamam için kendisini feda etmiş olan Senin için yaşayacağım. Teşekkürler Rab; hayatım ve yüreğim artık tamamen Senin ellerinde ve Sözü'ne göre asla utanmayacağım.

Şimdi kurtuldunuz; Tanrı'nın bir çocuğusunuz. Göklerdeki melekler şu anda sizinle birlikte seviniyor! Aileye hoş geldiniz!

KUTSAL RUH'LA DOLMAK

Kutsal Ruh'un doluluğunu almak İsa'yı Rabbiniz ve Kurtarıcınız olarak kabul etmeniz kadar kolaydır. Bazıları çabalar, cesaretlerini yitirir ve istemeden önce çoğu zaman Kutsal Yazılar'ın temel talimatlarını ihmal ederek Kutsal Ruh'la dolamazlar. Doluluğu almak isteyenlere dua etmeden önce Tanrı'nın sözünü göstermenin en iyi yol olduğunu öğrendim, çünkü bu sayede imanları büyür. Bu yüzden sizi Kutsal Ruh'un doluluğu için duaya yönlendirmeden önce, Tanrı sözünü paylaşmama izin verin. (Not: daha ileriye gitmeden önce 11. bölümü okumayı bitirmeniz önemlidir.)

Her şeyden önce, İsa Mesih'i kişisel Rabbiniz ve Kurtarıcınız olarak hâlihazırda kabul etmiş olmalısınız (bkz. Yuhanna 14:17).

Hayatınızda süregelen bir itaatsizlik eylemi olamaz. Tanrı'nın, Ruhunu "kendi sözünü dinleyenlere verdiği" söylenmektedir (Elçilerin İşleri 5:32). Kendi deneyimlerimden bunun özellikle bağışlamama alanını içerdiğini öğrendim. Toplantılarımızda birçok kez yüzlerce kişinin Kutsal Ruh'la dolduğunu ve anında başka dillerle konuştuğunu gördüm, ancak bu yüzlerce kişi arasında bir ya da iki düzinesi orada

TANRI'YA YAKLAŞMAK

şaşkın bir ifadeyle durur. Bu birkaç düzineyle yüzleştüğimde neredeyse her seferinde Rab'bin beni içlerinde tuttıkları gücenikle ilgilenmeye yönlendirdiğini görürüm. Kişiler bağısladıkları zaman anında Ruh'la doldular ve dillerle konuşmaya başladılar. Bu yüzden devam etmeden önce birlikte dua edelim:

Baba, yüreğimi incelemeni ve yüreğimde itaatsizlik olup olmadığını bana göstermeni diliyorum. Yürekten bağıslamadığım herhangi biri varsa lütfen bana göster. Bana açıkladığın her neyse itaat etmeye ve bağıslamaya hazırım. Bunu İsa'nın adıyla diliyorum ve Sana çok şükrediyorum.

Kutsal Ruh'u almak için tek yapmanız gereken şey istemek! İsa sadece şöyle söyler, "Aranızda hangi baba, eklemek isteyen oğluna taş verir? Ya da balık isterse balık yerine yılan verir? Ya da yumurta isterse ona akrep verir? Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba'nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi?" (Luka 11:11–13). Burada İsa, onlara vermeyi isteyeceğimiz şeyleri bizden istedikleri zaman, çocuklarımıza kötü ve farklı bir şey vermeyeceğimizi söylüyor. Aynı şekilde, eğer Baba'dan Ruh'unu isterseniz, size kötü bir ruh vermeyecektir. Tüm yapmanız gereken İsa'nın adıyla Baba'dan istemenizdir ve o zaman Kutsal Ruh'u alacaksınız.

İmanla istemelisiniz. Yeni Antlaşma, iman olmadan Tanrı'dan almamızın olanaksız olduğunu söyler. Yakup 1:6–7 şöyle der: "Yalnız hiç kuşku duymadan, imanla istesin. Çünkü kuşku duyan kişi rüzgârın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer. Her bakımdan değişken, kararsız olan kişi Rab'den bir şey alacağını ummasın." O zaman şimdi kendinize sorun. "Ne zaman alacağım? Başka dillerle konuştuğum zaman mı yoksa istediğim anda mı?" Cevabınız istediğiniz anda olmalıdır! Çünkü Egemenlik'te önce iman ederiz ve sonra alırız. İmanları olmayanlar şöyle der, "Bana göster, inanırım", ama İsa der ki, "Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir" (Markos 11:24). Önce inandığımıza ve sonra dileğimizin yerine geleceğine dikkat edin.

Elçilerin İşleri 2:4 şöyle der, "İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuştuğu başka dillerle konuşmaya

başladılar.” Dillerle konuştuklarına dikkat edin; dillerle konuşan Kutsal Ruh değildi. Ruh onlara sözcükler verdikçe konuşmak zorundalardı. Yani bir boyun eğiş vardır! Hızla akan bir nehir içinde ayakta duruyor olabilirim, ama ayaklarımı kaldırmayıp nehrin akışına boyun eğmezsem, onunla birlikte akmam. O halde boyun eğmemiz gereken üç alan vardır: Önce dudaklarımız. Eğer dudaklarımı hareket ettirmezsem, ister İngilizce, ister yabancı bir dil ya da göksel bir dil olsun, sözcükler dışarı çıkmaz. İkincisi dilimiz. Eğer dilimi hareket ettirmezsem, konuşamam. Üçüncüsü ses tellerim. Eğer ses tellerimi akciğerlerime boyun eğdirmezsem, konuşamam.

Bu noktada alaycı olduğumu düşünebilirsiniz, ama öyle değil. İnsanların yıllar boyunca çabaladığını gördükten sonra, birçoklarının Kutsal Ruh'un onların dudaklarını, dillerini ve ses tellerini ele geçirip konuşturacağını düşündüğünü öğrendim. Hayır, O bize konuşma verdikçe biz konuşuruz ya da boyun eğerez. İsa diyor ki, “Kutsal Yazı'da dendiği gibi, bana iman edenin 'içinden diri su ırmakları akacaktır.' Bunu, kendisine iman edenlerin alacağı Ruh'la ilgili olarak söylüyordu. Ruh henüz verilmemişti. Çünkü İsa henüz yüceltilmemişti” (Yuhanna 7:38–39). Kutsal Ruh'la dolmayı istediğinizde, zihninizde kabarcık gibi yükselen ya da dolanan bir hece olabilir. Eğer onu imanla söylerseniz, sanki bir baraj kapağını açmış gibi olursunuz ve dil ortaya çıkacaktır. Bunu midemizdeki bir iplik yumağına benzetiyorum ve ipliğin ucu ya da başlangıcı dilimize iliştilmiştir, ama çekmeye (konuşmaya) başladıkça, ipliğin geri kalanı dışarı çıkar. Bazıları dilin tamamının zihinlerinde olacağını ve sonra konuşacaklarını düşünürler. Hayır, imanla konuşmalıyız.

Karımın Kutsal Ruh'u almak için dua ettiğinde bir süre dillerle konuşmadığını hatırlıyorum. Sonra o ve birkaç arkadaşı birkaç hafta sonra dua ediyordu ve dillerle konuşmaya başladı. Daha sonra bana şöyle dedi, “O hece son birkaç haftadır dua ederken zihnimde dolaşıyordu, ama bu akşama kadar ona boyun eğmedim.” Birçokları için durumun bu olduğuna inanıyorum—istiyorlar, alıyorlar, ama boyun eğmiyorlar.

Kutsal Yazılar şunu beyan eder, “Peygamberlerin ruhları peygamberlerin denetimi altındadır” (1. Korintliler 14:32). Bu ayet konuşanın biz olduğunu ve Kutsal Ruh'un bizi zorlamayacağını açıklar. Kutsal Ruh'la dolduktan sonraki gün yeniden nasıl konuşacağımı

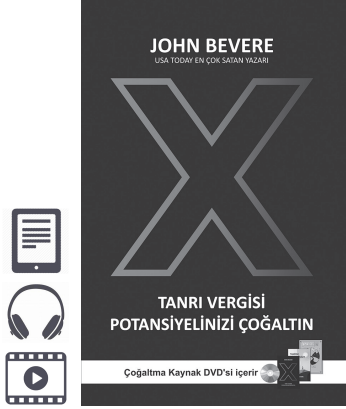
TANRI'YA YAKLAŞMAK

bilmediğimi hatırlıyorum. Jimnastik salonundaki bir kardeşe gidip sordum, “Bunu yeniden nasıl yapabilirim?” Bana “John, sadece yap!” dedi. Sonra bir koşuya çıktım ve koşarken yeniden dillerle konuşmaya başladım. Sevinçle doldum. Kutsal Ruh’un her zaman harekete hazır olduğunu hatırlamalıyız; boyun eğmesi gereken biziz. Bu bir su çeşmesi gibidir. Su her zaman oradadır; tüm yapmanız gereken musluğu açmak ve su dışarıya akacaktır. Bu nedenle sık sık dillerle dua edin!

Artık Kutsal Yazılar’dan temel talimatları aldığınıza göre, eğer alacağınıza iman ediyorsanız birlikte dua edebiliriz. Son bir şey; aynı anda Türkçe ve İngilizce konuşamazsınız. Aynı şekilde aynı anda Türkçe ve dillerle konuşamazsınız. Bu nedenle sadece iman edin ve boyun eğin! Dua edelim:

Baba, İsa’nın adıyla, çocuğun olarak Sana geliyorum. Eğer Kutsal Ruh’u istersem, bana vereceğini söyledin. Şimdi sevinçle ve imanla istiyorum; lütfen beni şimdi Kutsal Ruh’la vaftiz et ve doldur. Bana ayırdığın her bereketi, dillerle konuşma armağanı dahil alıyorum. O zaman şimdi imanla yeni bir dilde konuşacağım! Amin!

X: TANRI VERGİSİ POTANSİYELİNİZİ ÇOĞALTIN

Kendinizi hiç Tanrı'nın Egemenliği'nde bir seyirci gibi hissettiniz mi? Belki yapmanız gereken bir şey olduğunu biliyorsunuz, ama onu bir türlü bulamıyorsunuz. Çoğumuz hayatlarımızda büyük bir etki yapmak istiyoruz, ama aşağıdakiler gibi sorularla boğuşuyoruz:

- Tanrı'nın benim için isteğini kaçırmadığımdan nasıl emin olabilirim?
- Benzersiz armağanlarım Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmede nasıl bir rol oynuyor?
- Tanrı vergisi potansiyelimi hayata geçirdiğimden nasıl emin olurum?
- Eğer "hizmette" değilsem çağrım daha az mı önemli?
- Tanrı'nın lütfunda rahat etmekle Tanrı'nın Egemenliği için önemli işler yapmak arasında nasıl denge kuracağım?
- Belirsiz ve riskli gibi görüldüğünde bile korkuyu kırıp nasıl ileri giderim?

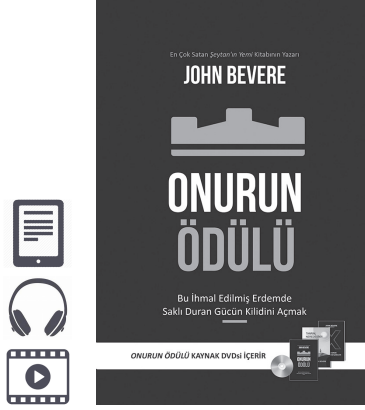
Bu derinlikli kitapta çok satan yazar John Bevere Kutsal Yazılar'ın dikkatli bir incelemesini temel alıyor ve hem çağrınız hem de çağrınızın neden Tanrı için önemli olduğu hakkında farklı düşünmenize yardımcı olacak güçlü hikâyeler paylaşıyor. Bu sayfaları çevirirken Tanrı vergisi armağanlarınızı çoğaltmak ve potansiyelinize ulaşmak için güç bulacaksınız.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

ONURUN ÖDÜLÜ

*Bu İhmal Edilmiş Erdemde Saklı Duran
Gücün Kilidini Açmak*

Hiçbir Hristiyan Tanrı'ya sınırlamalar koymak istemez, ama gene de birçoğumuz bilmeden O'nun hayatımızdaki etkinliğini kısıtlıyoruz, çünkü kritik bir ruhsal ilkeyi ihmal ediyoruz: onur.

Kültürümüzde büyük oranda kaybolmuş bir kavramdır, ama bu kitabın sayfalarında keşfedeceğiniz gibi, Tanrı'nın Egemenliği'ni hayatımızın tüm unsurlarına yaymak için esastır.

Onurun Ödülü'nde en çok satan yazar unvanlı John Bevere, onurlandırma çağrısını benimseyerek Tanrı'nın değer sistemiyle uyumlu olacağınızı ve Tanrı'nın sizin için belirlediği tüm bereketleri almaya hazır hale geleceğinizi açıklar.

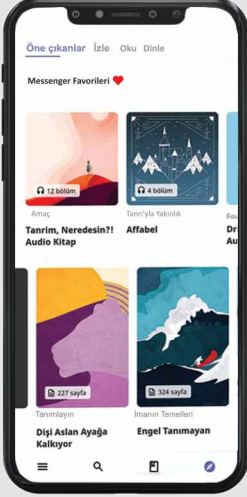
Derin Kutsal Kitap gözlemlerini bu ilkelerin pratiğe döküldüğü etkili hikâyelerle birleştiren bu kitap, unutulmuş bu erdem üzerine yeni bir bakış sağlayacak. Ve daha da önemlisi, hayatınızın her alanında onura yer vermeniz için bir tutku uyandıracaktır.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

X MessengerX

Herkes için, Her yerde öğrenci olarak yetişme yolculuğu

- 120 farklı dilde ücretsiz
- Uygulama ve internet üzerinden erişilebilir
- İmanda büyümenizin için tasarlanmış kaynaklar
- Öğrencilik yolunuzu ve geçmişinizi takip edin

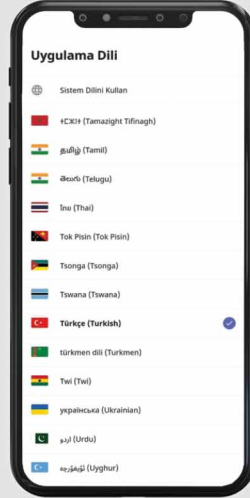

Ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler, video dersler, Kutsal Kitap çevirileri ve daha fazlasını içeren Messenger öğrenci yetiştirme kaynak kütüphanesinin tamamını bütün cihazlarınızda izlemek, okumak ve dinlemek için indirin.

MessengerX.com

App Store ve Google Play yoluyla dünyanın her yanından erişilebilir.

Tanrı'ya Yaklaşmak adlı kitabında John Bevere, Tanrı'yı tanımaksızın sadece Tanrı hakkında bilgi sahibi olan Hristiyanlığın kuru gölgesiyle yetinmememiz için çağrıda bulunur. Evrenin Yaratıcısı'nın size yaptığı muhteşem davet, sadece uzaktan söylenen sözler ve ritüellerle O'na tapınmanız değil, O'nun yüreğini tanıdığınız anlamlı ve yakın bir ilişkiye girmenizdir.

Kutsal Kitap'ın en müthiş vaadi bu olabilir... Tanrı O'nu yakından tanımanızı özlüyor.

JOHN BEVERE Tanrı'nın Sözü'ne cesur ve ödün vermez yaklaşımıyla tanınan uluslararası bir konuşmacı ve kitapları en çok satılan yazarlardan biridir. John ve eşi Lisa dünyamızı değiştiren ödün vermez Mesih izleyicileri yetiştirmeye adanmış bir hizmet olan Uluslararası Messenger'in kurucularıdır. Kolorado'daki evinde olduğu zamanlarda, John'u ailesiyle iddialı iskambil oyunları oynarken ya da eşi Lisa'yı golf oynamaya ikna etmeye çalışırken bulabilirsiniz.

MessengerX

Ücretsiz video stream ve indirme için [MessengerX.com](https://messengerx.com) sitesini ziyaret edin.
Bu kitap yazarın hediyesidir ve ücretle satılamaz.

Bu kitap yazarın bir hediyesidir
ve satılamaz.

Daha fazlası mı?
Burayı okutun:

